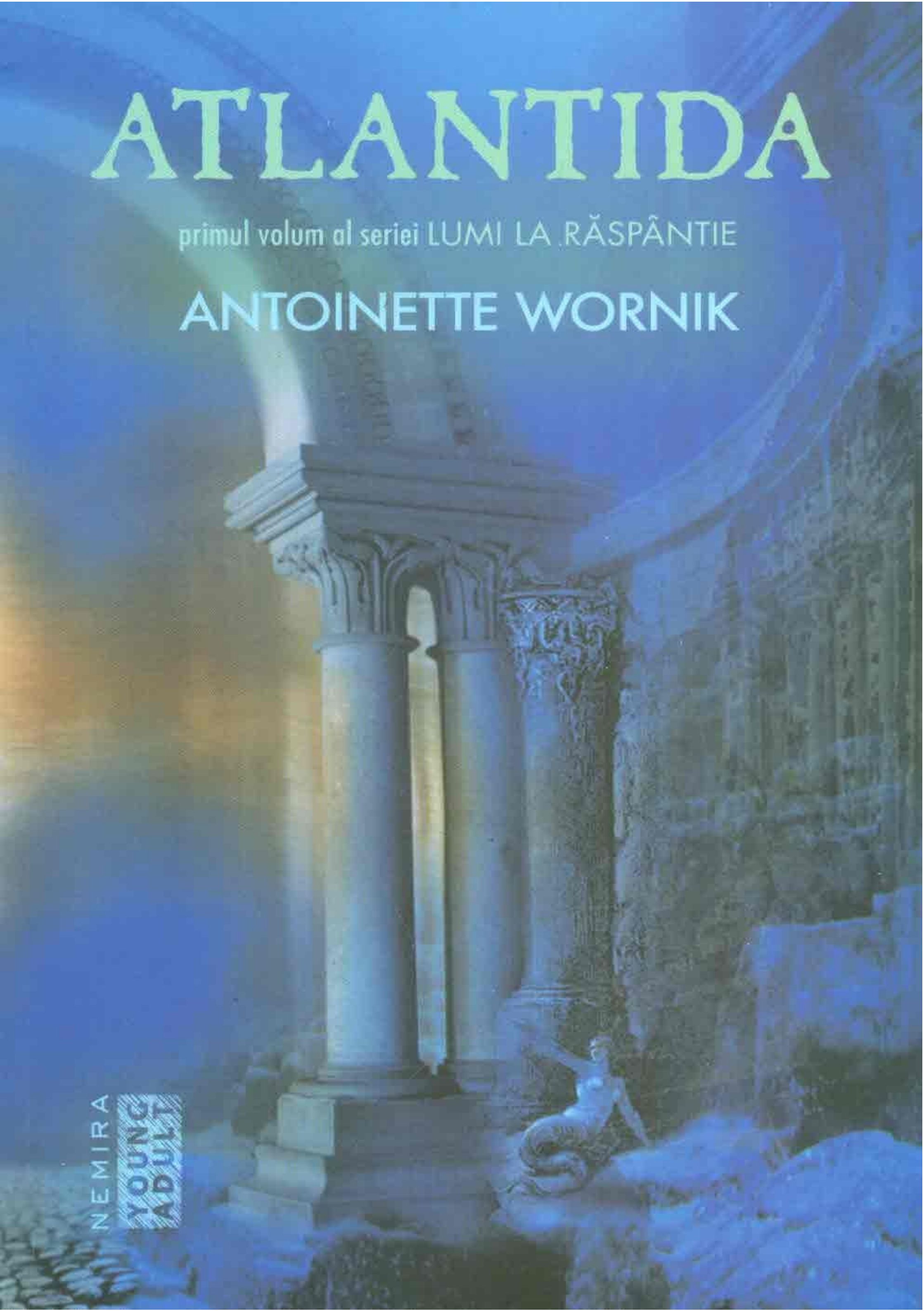

ATLANTIDA
primul volum al seriei LUMI LA RĂSPÂNTIE
ANTOINETTE WORNIK
NEMIRA
YOUNG ADULT

ANTOINETTE WORNIK

ATLANTIDA

Antoinette Wornik (pseudonim literar pentru Roxana Antoinette Vornic, n. 1965) a absolvit Facultatea de Filologie a Universităţii Bucureşti. Este nepoata scriitorului, eseistului şi criticului literar Ion Biberi.
În anul 2004 i se conferă ordinul „Meritul pentru învăţământ” în grad de Cavaler. Este coautor al suportului de curs „Limbă, cultură şi civilizaţie românească” (2008), destinat elevilor români care studiază în ţări din Uniunea Europeană. A publicat articole şi auxiliare didactice vizând metodica şi didactica disciplinei limba română.
Romanul *Atlantida*, primul volum al seriei *Lumi la răspântie*, reprezintă debutul literar al autoarei.

Șamanul

— Ştiţi că pot accepta o cantitate remarcabilă de „terifiant”, le-a spus Wambua. Am puterea să mă confrunt cu cele mai înspăimântătoare fenomene. Dar povestea asta stranie mi-a dat efectiv fiori.
Discuţiile colaterale au încetat şi toţi ochii s-au îndreptat spre el.

Lucrările seminarului se încheiaseră seara târziu. S-au retras după aceea, ca între prieteni, într-un pub din centrul oraşului. Să schimbe impresii, păreri, să împărtăşească amintiri.
Cina de la restaurantul hotelului fusese ca la carte, sobră, oficială. Acum stăteau în faţa unor halbe cu bere nefiltrată şi a unor covrigi calzi, cu sare mare, grunjoasă.
Dezbaterile de dimineaţă vizaseră controversata problemă a gerontologiei experimentale. Au fost expuse puncte de vedere variate, ipoteze, argumente, provocări.
Dar la acest ceas din noapte, discuţiile despre „viaţa veşnică” sunt libere, degajate. Se râde, se glumeşte, toţi simt nevoia să se destindă după oboseala unei zile de concentrare.
Grupul zgomotos al cercetătorilor nu face notă discordantă cu ceilalţi clienţi ai pubului – boema artiştilor locali, prinşi în dispute febrile, pătimaşe.
Poate doar hainele nu le seamănă. Tinerii de la celelalte mese au ţinute nonconformiste, pe când ei sunt încă îmbrăcaţi în costumele riguroase impuse de dress-codul seminarului de peste zi. Îşi permiseseră doar să renunţe la cravate, iar câţiva abandonaseră acum şi sacourile.
— Trebuie să admitem că nemurirea e un subiect fierbinte, a deschis Thomas şirul polemicilor prieteneşti. Recunoaşteţi, eternitatea a fost dintotdeauna fascinantă.
— Dragul meu, tu gândeşti tipic pentru un antropolog, intervine Aaron. Dar eu, cu fixurile mele de bioevoluţionist, îţi spun că treaba e foarte riscantă. Admite că bătrâneţea este un fapt natural. Să rămâi etern în condiţia de om tânăr ar însemna, pe lângă atâtea alte inconveniente, să te şi cam saturi de propria veşnicie.
— Aşa e! Ajungi să te plictiseşti de nemurire, chiar dacă ai

resurse inepuizabile de entuziasm, îl susţine Sarah. Te-apucă, la un moment dat, lehamitea.
— Te-apucă aşa ceva pentru că voi, parapsihologii, aveţi o minte complicată, o provoacă Olaf.
— Adică tu, Olaf, ai prefera să repari nişte „instalaţii” pseudoumane?
— Sunt neurochirurg, nu mecanic. Dar aşa e, dacă am elimina complet degradarea fizică şi mentală, ce am ajunge până la final? Nişte maşinării. Uite, mi-l şi imaginez pe Thomas cu ochi bionici.
— Concluzia, dragii mei, intervine tranşant Aaron, concluzia se naşte de la sine… Nu este etic să te abaţi de la destinul speciei tale. Ar fi pur şi simplu terifiant.
— Aşa crezi? Am să vă povestesc eu altceva care ar trebui să ne pună pe gânduri. Şi încă pe termen mai scurt decât perspectivele discutate acum. V-am zis că fac cercetări etnologice în Tanzania. Studiez ritualurile triburilor masai.
— E chiar periculos, şopteşte admirativ Sarah. O fascina lumea prea puţin cunoscută a luptătorilor masai.
— Nicidecum, eu mă integrez bine în comunitatea lor de războinici. Ştiu că, atunci când studiezi o cultură, trebuie să trăieşti în ea, să înveţi s-o respecţi. De fiecare dată, poliţia locală insistă să mă protejeze. Autorităţile chiar se tem de ei. Dar eu acolo mă simt liber şi sunt recunoscător lumii aceleia pentru ce îmi dezvăluie. Iar masaii înţeleg asta.
De altfel lui Wambua îi place să se simtă liber chiar şi în cele mai protocolare contexte. Acum, de exemplu, dacă cineva ar fi privit sub masa mare de lemn brut în jurul căreia se aflau, ar fi putut observa excentricitatea tânărului african.
Purta o încălţăminte uşoară din pânză roşie, împodobită cu broderii tradiţionale, alcătuind un model exploziv. Culorile nu erau deloc în consonanţă cu rigoarea cerută de un seminar.
Şi asta pentru că tălpile lui, obişnuite din copilărie să simtă dogoarea pământului Kenyei natale, refuzau să accepte atingerea „pieilor de animale moarte”. A pantofilor sofisticaţi.
— De data asta a fost altceva, continuă el. Eram acolo de două săptămâni. Să asist la Eunoto, o ceremonie a iniţierii.
— Fascinant, intervine Aaron.
— Până la un punct doar. Pentru că, la un moment dat, şi-au făcut apariţia primele semne stranii, total nefireşti.

Cuvântul „semne” îi atrage brusc atenţia lui Peter, într-un fel pe care ceilalţi nu l-ar fi putut înţelege.
Stătea lângă Wambua şi, din acea clipă, începu să-l privească fix, ca şi cum s-ar fi temut să nu-i scape vreun detaliu.
Pauză de tăcere deplină. Doar grupul lor mai rămăsese în local.
— Mai întâi au fost cadavrele…
Atenţia lui Peter a ajuns la maximum. Totul decurge exact cum i se spusese că se va întâmpla.
— Masaii nu-şi îngroapă morţii. Indiferent cât de iubit a fost în timpul vieţii, trupul răposatului e dus în savană şi lăsat pradă animalelor.
— Nu e cam ciudat? Întreabă Thomas.
— E refacerea unui ciclu, explică Wambua. Practic, reintegrarea în lumea viului. Ei socotesc că aşa…
— Cadavrele! Continuă ideea asta, Wambua, îl somează Peter. Era nerăbdător (şi înspăimântat totodată) să înţeleagă dacă bănuielile i se confirmă.
— Morţii sunt devoraţi de hiene sau de hoitari. Şi ăsta e considerat un semn de bun augur.
— Distinşi colegi, încep să-mi doresc nemurirea. Nu mă mai opun, revine Olaf glumind, asupra opiniilor sale anterioare. Nu mi-aş dori să fiu devorat de jivine. Auzi, ce perspectivă: să te mănânce hienele! În semn de „bun augur”!!!
— Tocmai că nu aşa s-a întâmplat. Animalele nu s-au atins de leşuri. Iar masaii au considerat că ăsta e un semn rău.
— Un semn pentru ce? Insistă Peter.
— Pentru ceea ce a urmat. Ei cred cu tărie că zeul Enkai le vesteşte iminenţa unor evenimente nefaste. Cadavrele neatinse l-au avertizat pe şamanul lor că trebuie să intre în legătură cu spiritele morţilor şi cu voinţa lui Enkai. Ca să afle înţelesul prevestirii.
— Şi ce au aflat? Peter continuă să nu-l lase pe Wambua atras de alte detalii.
— E, vedeţi voi, aici încep aspectele cu adevărat tulburătoare ale întâmplării. Şamanul descinde din neamul celui care, demult, cu vreo două veacuri în urmă, le-a prezis că îl vor cunoaşte pe Duhul Morţii.
— Ai dreptate, confirmă surprins Aaron. Atunci a izbucnit epidemia!
— Exact. Peste două treimi dintre ei au murit.

— Şi acum? Ce a prevestit şamanul? Insistă din nou Peter.
— Ştiu că e miezul nopţii şi un efect teatral ar fi adecvat, dar, credeţi-mă, vă relatez purul adevăr. Şamanul a plecat din sat şi s-a retras pe malul unui lac. A rămas acolo zile în şir, rostind continuu incantaţii, în timp ce privea apa. De parcă ar fi presimţit că se „condensează” un pericol.
— Şi ce era acolo, în apă?
Peter aproape că îi porunceşte să răspundă, fără să-şi dea seama că monopolizase tirul întrebărilor.
— Ce să fie, mimează Thomas o falsă mirare. Voia să mai destindă atmosfera care devenise sufocant de tensionată. Vârcolaci, ăsta e răspunsul! Imaginarul contemporan este redus la întruchipări demonice de tip vampiric. Vârcolacii sunt la modă, dai de ei peste tot. Era cazul să apară şi în lacuri!
Thomas întâlneşte însă privirea încruntată a lui Peter şi pricepe că, pentru el, povestirea avea un înţeles foarte grav.
— Nu ştiu ce era acolo, numai războinicilor bătrâni le e îngăduit să comunice cu şamanul. Iar aceştia s-au întors teribil de tulburaţi de vorbele lui. Şi, vedeţi voi, când eşti de mic învăţat să ucizi leii cu suliţa, nu te sperii atât de uşor.
— A existat, totuşi, un răspuns, persevereazä Peter.
— Da, a fost un răspuns.
Wambua a lăsat să se aştearnă tăcerea, parcă urmărind un efect anume. Toate privirile îl ţintuiau nemişcate.
— În ape s-a născut din nou Duhul Morţii! Acesta a fost răspunsul!

Ceilalţi aşteaptă oarecum nerăbdători continuarea povestirii lui Wambua, prea eliptică şi misterioasă.
Peter este singurul care se apropie de înţelesul adevărat al întâmplării. Pentru el, toate vocile se estompează ca într-o secvenţă de film mut. Înregistrează doar gesturile colegilor săi.
Pe acest fundal, lumea lui de gânduri încearcă să ajungă la întregul sens al cuvintelor şamanului.
Treptat, din străfundurile conştiinţei, încep să iasă la lumină fragmente ale unei alte întâmplări, demult trăite. Îşi reaminteşte chipuri, o lume stranie, ireală. Şoapte rostite în limbi necunoscute pământenilor.
Şi ochii… Mai ales ochii lor scânteietori şi-i aminteşte…
Îl cutremură brusc înţelegerea faptului că timpul a început să

curgă alert, măsurându-şi propria descreştere. Apropiind civilizaţiile de neantul extincţiei.
Se uită la Wambua. Îi e drag ca un fiu tânărul ăsta entuziast, atât de serios, care, fără să bănuiască, trimisese spre el avertismentul asupra pericolului.
Povestea se încheiase. Peter îi vorbeşte lui Wambua încet, calm, ca să nu-l nedumerească.
— A fost o istorisire captivantă, spune. Şi îl mângâie pe frunte, cu intenţia, parcă, de a-i alunga temerile.
Dar mâna lui alunecă lin către tâmpla tânărului, apoi coboară îndărătul urechii drepte. Acolo palpează uşor, scurt, cu un gest profesional.
Da, semnul apăruse, aşa cum îi spuseseră Ei.
Era acolo. Semnul. O excrescenţă mică, rotundă, cât o monedă. Acoperită cu piele rece, de reptilă solzoasă.

Apariția

Totul începuse demult, într-o dimineaţă de iarnă.
Sunetul insistent al ceasului îl trezeşte brusc. Peter e buimac: detestă clipa asta care îl smulge din liniştea somnului. „Cinci minute. Încă cinci minute…”
Forfota din casă trădează pregătirile precipitate de la începerea zilei. Paşi febrili, frânturi din programul de ştiri. Uşi deschise, închise, şiroitul apei de la duş.
Simţea că un nou vis i se insinuează sub pleoape, chemat de compromisul celor „cinci minute”, dar o alarmă interioară îl avertizează.
Îşi mobilizează pe loc energiile. Trebuie să ajungă mai devreme la colegiu. Echipa lor avea de prezentat un proiect, iar Brian şi Elisabeth, care erau interni, cu siguranţă începuseră deja pregătirile.
Jos, în bucătărie, rutina dimineţilor continuă. Maria pregăteşte micul dejun, camera fusese aerisită, miroase a pâine proaspăt prăjită.
Sophia îşi face apariţia, ca de obicei, adormită aproape, iar micul dejun se încheie iute, pentru că se anunţă o zi plină.
Înainte de a ieşi, Maria aruncă o privire la ceas, muşcând dintr-un măr. Stăteau toţi foarte bine cu timpul.

Când a deschis uşa, Peter se aştepta să vadă lumina limpede şi clară a unei zile frumoase de început de iarnă, conturând siluetele verzi ale cedrilor de pe culmile colinelor.
Într-adevăr, toate astea l-au întâmpinat când a deschis uşa. Nu l-au mirat. Erau fireşti pentru o dimineaţă limpede şi clară de început de iarnă.
Ce l-a mirat a fost calul.

Mirarea era de ambele părţi. Din faţa verandei îl privea fix, cercetător, un cal alb. Orbitor de alb. Lui Peter i se părea chiar uşor fosforescent, dar probabil lumina puternică a dimineţii îi crea această iluzie.
S-au apropiat prudent de calul necunoscut, iar Maria i-a întins mărul din care tocmai muşcase. Calul l-a apucat cu buzele şi a scos un sunet aproape articulat.
Mai târziu, când avea să îi povestească lui Steven scena acestei neobişnuite întâlniri, Maria va susţine cu tărie că sunetele semănaseră cu un fel de mulţumire pentru gestul ei.
— Ciudat cum a ajuns aici, s-a gândit Peter. Nimeni din oraş nu are un cal şi nu e niciun sat prin împrejurimi. Nu văd de unde s-ar fi putut rătăci.
Maria a privit animalul mai de aproape: avea ochi mari, negri, cu irizări de un galben strălucitor, intens. Ochii erau, de fapt, mai mult galbeni decât negri. Iată încă un lucru inexplicabil.
— E absolut minunat (Sophia, sora lui Peter, rămăsese pe ultima treaptă a verandei şi studia animalul în amănunţime). Este atât de alb, de un alb fără cusur, încât...
— Dar problema este de unde a venit, al cui este, continua să se mire Peter, punând întrebările încet, aproape ca pentru sine.
— Cred că nu avem timp pentru atâtea nedumeriri. (Maria se uită iar la ceas şi simte presiunea minutelor.) O să ne gândim la asta după-masă. Îl lăsăm deocamdată aici şi rezolvăm după ce ne sfătuim cu Steven.
— Bineînţeles, „cu Steven” ... a repetat ironic Peter.
Dar şi-a stăpânit nemulţumirea, pentru că, într-adevăr, nu mai aveau timp.
Decizia a fost, ca atare, eficientă şi rapidă: calul putea rămâne în curtea din faţa casei. Va alege să îi aştepte sau s-o ia pe un alt drum, poate chiar să se întoarcă de unde venise.
Seara, în funcţie de aceste variante, se vor gândi şi la soluţii.

Precis cineva îi va fi observat absenţa şi va fi început să-l caute.
Peter a mai privit o dată calul. A avut, nu ştia de ce, impresia că şi calul se uită la el, cu mare atenţie. De parcă animalul acesta straniu n-ar mai fi văzut până atunci oameni şi ar fi fost surprins. Ba chiar uluit!
Nu se pricepea la cai, nu ştia dacă se miră şi ei, dar şi-a dat seama că erau în pericol să întârzie. Colegiul nu era departe, funcţiona în clădirea unui fost conac cu aer vetust, înconjurat de cedri.
Grăbi pasul. Obişnuita lor plimbare matinală, plăcută şi revigorantă, acum s-a transformat într-un sfert de oră de mers susţinut.
În timp ce Peter şi Sophia se îndepărtau, calul alb, rămas nemişcat în faţa verandei, îi urmărea fix cu ochii lui rotunzi, în care se roteau stranii irizări aurii.
A ajuns în amfiteatru cu puţin înaintea domnului Hubbs.
— Credeam că nu mai apari, i-a spus Brian văzându-l cum gâfâie de efort.
— Probleme neprevăzute de ultim moment, i-a răspuns Peter încheindu-şi regulamentar nasturii sacoului.
Domnul Hubbs şi-a făcut apariţia la fix, ca de obicei, şi Peter s-a bucurat că, în ciuda întâmplării bizare, nu întârziase.
Gândul îi fugea însă involuntar spre calul ivit de nicăieri în faţa verandei lor. Avea totuşi, nu ştia de ce, impresia că reîntâlnise un prieten vechi.
Şi-a alungat ideea asta, pentru că trebuia să se concentreze la expunerea lui Brian. Elisabeth a dezvoltat apoi tema, iar el se străduia s-o susţină din priviri.
Dar simţea că trişează, gândul îi tot aluneca spre cal. Ca şi când ar fi ascultat de o chemare, căreia nu i se putea împotrivi.
Animalul avea ceva straniu în privirea ca o rotire de valuri, ca un miraj de ape adânci. Nu putea să scape de obsesia că ochiul lui, de un negru intens, cu învolburări aurii, îl urmărea de parcă ar fi vrut să-i transmită subliminal ceva grav şi important. Şi, mai ales, avea iraţionala certitudine că acum îl aşteaptă.
Apoi a urmat intervenţia lui. Şi-a punctat concluziile, dominat de sentimentul dedublării. Simţea un fel de dor, un fel de nerăbdare să termine, ca să revadă acel minunat animal.
Se pomeni zâmbind. Nu de mulţumire că reuşise să prezinte nişte idei bine structurate, ci pentru că i se părea amuzant să-i

fie dor de un cal.
„Nu pierde contactul vizual!” şi-a comandat când a simţit că privirea tinde să-i alunece către geamul prin care se vedea drumul spre casă.
— Păreai oarecum absent, dar ai vorbit foarte bine, i-a spus Elisabeth după încheierea prezentării. Te frământă ceva.
— Mă cam doare capul, i-a răspuns Peter masându-şi tâmplele.
Avea senzaţia că un gând străin, al altcuiva, încearcă să i se insinueze în conştiinţă.
— Scade presiunea atmosferică, asta-i cauza, l-a bătut Brian încurajator pe umăr. Norii s-au lăsat până aproape de vârful cedrilor. E clar că se anunţă vijelie sau ninsoare chiar.

Subiecții

Expediţia lui Mur pe această planetă, pentru el nouă, fusese decisă relativ rapid.
Nu avusese timp de iniţieri detaliate, aşa cum ar fi fost necesar pentru un Delph. Se limitase doar să încarce câteva date preliminare esenţiale, ştiind că va prelua telepatic restul informaţiilor.
Misiunea lui nu se anunţa chiar simplă. Urmăreau Subiectul de multă vreme şi erau mulţumiţi de modul în care acesta evolua (ceea ce le consolida convingerea că alegerea fusese foarte bună).
Dar, în ultima vreme, devenise tot mai evident faptul că „preluarea” trebuia făcută înainte de termenul stabilit. Se anunţa o situaţie de criză, care putea compromite totul. Riscau să i se altereze Subiectului disponibilităţile iniţiatice, dacă nu se intervenea foarte rapid.
Mur se analiză întâi pe sine. Avea acum o nouă carcasă, concepută de Dnumm. Acesta proiecta întotdeauna reprezentări ireproşabile, în perfectă consonanţă cu datele civilizaţiilor explorate, în care orice Delph încerca să se integreze cât mai firesc.
— Trebuie să recunosc că e o carcasă credibilă şi funcţională, a admis Mur după ce a executat nişte mişcări scurte.
Îi plăcea mai ales numărul rezonabil de picioare – erau patru. El, care venea din neamul Marilor Sepii, acorda o deosebită

importanţă acestui aspect.
A înregistrat apoi rapid coordonatele spaţiului. Nu a avut timp să transfere toate datele către Sursă, pentru că uşa construcţiei umane s-a deschis.
Mur a vizualizat cei trei subiecţi, le-a decodificat replicile, le-a prelucrat mişcările şi reacţiile.
Un subiect i-a întins un măr. O clipă, nu a ştiut cum să reacţioneze, dar apoi l-a acceptat. Ba chiar a mulţumit din reflex, cu rostirea silabisită a lumii lui, şi această scăpare l-a făcut să-şi regrete pregătirea sumară pentru misiune.
Apoi subiecţii s-au despărţit. Iar el a rămas nemişcat, urmărind principalul Subiect cum se pierde în depărtare.
A încercat uşoare conexiuni telepatice cu el, prin nişte canale inferioare ale raţiunii. Nu dorea să-l sperie. Dar trebuia să înceapă să-i ridice undele de vibraţie a conştiinţei, ca să fie pregătit pentru tot ce va urma.
Ca atare, deşi era evident că are de-a face cu o civilizaţie care nu este conştientă de disponibilităţile nelimitate ale mentalului, Mur a admis că Pământul este totuşi o locaţie cu un potenţial real.

Peter se întorcea acasă. Uitase aproape complet de gândurile ce îl frământaseră toată ziua. A văzut maşina lui Steven şi a dedus că Maria îl chemase să discute despre întâmplarea neprevăzută din acea dimineaţă.
L-a observat din depărtare pe Steven vorbind precipitat la mobil (avea uneori convorbiri efectiv interminabile cu redactorul-şef al ziarului), urmărit de privirea fixă a calului alb.
— Hei, Peter, l-a întâmpinat Steven zâmbindu-i şi prefăcându-se, pentru a câta oară… că nu-i sesizează rezerva. Avem aici ceea ce se poate numi o situaţie neaşteptată. Zi şi tu că ăsta nu ar fi un subiect interesant pentru o ştire, a încercat Steven să glumească.
— Mai degrabă un subiect pentru anunţuri la capitolul „pierderi”, a răspuns neutru Peter.
S-a apropiat cercetător de calul alb. Nu ştia dacă e bine să-l atingă. Ar fi putut avea reacţii imprevizibile. Animalele speriate, aflate într-un mediu necunoscut, percep apropierile celorlalţi ca semne ale primejdiei şi tind să se apere.
Dar Steven deja întindea mâna, să-l mângâie, şi Mur înregistra

fiecare fragment al mişcării, în nedumerire şi alertă.
„Oamenii te vor atinge, eşti pregătit pentru asta? Îl avertizase Verko. (Ei nu se atingeau unii pe alţii niciodată: atingerea este impură, permite transferul telepatic involuntar.) Va trebui să fii foarte prudent. Un iureş de informaţii transmis prin acest contact direct ar putea duce la eşecul preluării."
A analizat fiecare secvenţă de gest al lui Steven, cu toate simţurile încordate. În timp ce-l privea fix în ochi, blocându-şi prevăzător orice canal telepatic.
Paradoxal, căldura palmei lui Steven, alunecându-i lin pe gât, vocea lui liniştită¨l-au făcut să simtă o vagă stare de bine şi, parcă fără voie, toată încordarea i se risipi. Nu ştia dacă această relaxare este un semn de slăbiciune. Sau poate unul de încredere?
— Este un animal frumos şi blând, se vede că a fost bine îngrijit, a zis Steven cu admiraţie.
A încercat să îl plimbe pe Mur, ca să-i studieze mişcările, să-i descopere însuşirile. „E un cal perfect sănătos, chiar un exemplar încântător", a decis satisfăcut, cu acea siguranţă de sine care uneori i-l făcea antipatic lui Peter.
Mur spera ca această plimbare să nu însemne ceea ce (aflase din informaţiile preluate înaintea plecării) oamenii numeau „joacă". Jocul i se părea de neînţeles, un fel de irosire a timpului şi a potenţialului mental. Un exces de exteriorizare.
— Cred că vine zăpada, a mai zis Steven. Va trebui să-i găsim un adăpost totuşi. Ce zici, bucătăria de vară ar fi potrivită?
Peter a decis să nu se arate, ca de obicei, reticent în relaţia cu acest bărbat pe care îl bănuia că face toate eforturile să le intre în viaţă prin Maria, mama lui.
În bucătăria de vară, o mică încăpere cu doi pereţi deschişi spre curtea din spate, se ajungea uşor prin holul casei. Dar ar fi fost nefiresc să plimbe calul prin camere, chiar dacă părea un animal foarte curat şi îngrijit.
Aşa că Peter a deschis poarta cu iederă uscată şi au dat ocol casei. Începuse deja să cadă o ninsoare ploioasă, udă, deasă.
Calul i-a urmat docil, deşi părea că se uită nedumerit la tot ce vede. Mirat şi el de ceea ce face.
Ca să nu fugă, Peter l-a prins de stâlpul din cărămidă albă cu o legătură improvizată din două cordoane roşii de la o rochie veche a Sophiei. O frânghie aspră ar fi putut să-l rănească. Asta

era tot ce găsise cât de cât potrivit ca să improvizeze o priponire.
Pentru că era sincer preocupat de soarta calului, Peter nu băgase de seamă că lăsase garda jos. Se implicase chiar cu interes şi plăcere alături de Steven.
Dacă i-ar fi privit cineva de la distanţă, făcând împreună un lucru care îi mulţumea, bucurându-se, schimbând priviri deschise, ar fi putut crede că sunt tată şi fiu.
Dar nu era aşa. Iar Peter şi-a alungat surâsul, redevenind distant.

Steven era jurnalist de investigaţie. Acum cerceta un caz de accesare ilegală a serverelor unei importante agenţii guvernamentale. Criminalitatea informatică reprezenta un subiect riscant, dar nu pentru prima dată făcea el lucruri periculoase.
Iar sursele îi oferiseră ponturi clare: „IQfox", cel care orchestra interceptarea datelor, opera de aici. Ascuns sub aparenţa unui tânăr oarecare, instalat recent într-un banal oraş de provincie.
Pe Maria o întâlnise la bibliotecă. Steven pretindea că venise să consulte colecţia veche a ziarului local, pentru documentare. Iar tânărul necunoscut (ale cărui poze umpleau însă un perete întreg în biroul de acasă al jurnalistului) pretindea că foloseşte reţeaua computerelor.
Maria aşeza în rafturi cărţile şi ocupaţia ei de bibliotecar pasionat o făcea să zăbovească mai ales la capătul meselor de lectură, lângă acel tânăr.
Faţă de Steven, Peter fusese într-o stare de vigilenţă continuă, păstrând un aer rezervat. Nu ostil, dar reţinut şi cercetător.
Îl privea de multe ori pe furiş şi simţea atunci, nu ştia nici el de ce, că Steven este totuşi un om bun. Un om bun, răbdător şi sincer. Dar îşi interzicea să accepte acest gând: ar fi fost un afront adus amintirii tatălui său.
Iar lui îi era mereu dor de el. Adânc şi greu.

Preluarea

A doua zi, Maria s-a trezit în zori.
Urma să ia o hotărâre importantă, de care aproape că se temea.
Dar nu vedea o altă soluţie.

Nu a stat mult pe gânduri. Voia să ajungă în bucătăria de vară, ca să dea calului drumul pe pajiştea din faţa casei. Zăpada nu acoperise totul şi răzbăteau prin ea smocuri răzleţe de iarbă.
Nu a putut desface legătura lui Mur, strânsă prea tare de stâlpul alb, aşa că a tăiat-o cu un gest brusc. Capătul de cordon îl va lăsa acolo, ca amintire a acestei întâmplări ciudate.
Roşul intens contrasta chiar frumos cu stâlpul din cărămidă albă, pe care Mark însemnase cu grafit două şiruri paralele de linii mici, negre. Erau treptele creşterii copiilor. Şapte linii subţiri: Sophia. Cincisprezece linii prelungi, dintre care primele aproape şterse: Peter.
— Oare timpul s-a oprit de atunci în loc? A gândit Maria, şi o lume întreagă a trecutului i-a revenit dureros în minte.
A simţit atingerea neaşteptată şi parcă imaterială a calului, care îşi apropiase de ea capul, respirând cald.
— Astăzi iau o decizie grea, i-a mărturisit ca unui prieten vechi. Trebuie să mă pregătesc, nici eu nu ştiu cum, pentru ce am să-i spun lui Peter.
Mai avuseseră discuţii pe această temă, dar el respingea cu totul ideea. Apoi, treptat, motivele clare l-au convins, fără să accepte totuşi asta deschis.
— Casa e mult prea mare pentru noi, Peter, argumentase ea. Că e oarecum izolată, nu ar fi o problemă, dar un apartament mic în oraş ar însemna multe avantaje.
Ştia că Maria are dreptate. Făcuseră împreună nişte calcule, din care văzuseră că apartamentul era o soluţie în stare să le ofere, pe termen lung, un echilibru financiar.
— O să ne gândim la asta mai târziu.
Peter încerca mereu să amâne decizia. Ca şi cum mutarea în timp a inevitabilului i-ar fi diminuat importanţa.
Au tot amânat, dar acum se ivise ocazia pe care nu o puteau refuza.
— M-a sunat Bill, tipul de la agenţie, i-a spus Maria în timp ce luau micul dejun. Vine azi. Sunt nişte tineri care aşteaptă gemeni şi vor să se mute cât mai repede. Crede-mă, oferta lor este extrem de avantajoasă.
„Să fie ceva aşa… cu multă iarbă, copaci, linişte, dar o casă frumoasă, cu personalitate”, îi spuseseră agentului imobiliar.
Exact ce aveau ei. O casă frumoasă, cu personalitate. Şi cu multă iarbă, copaci, iar dacă vântul nu bătea puternic dinspre

pădure, cu deplină linişte.

După ce luaseră decizia să se mute, Peter şi-a dat seama că de acum încolo multe se vor schimba. Ritmul acestor schimbări va fi însă prea alert şi îl dezorienta. Mai ales că nu mai găsise în ultimii ani acea linişte interioară, acel calm al siguranţei pe care ţi-l dau întâmplările repetabile şi previzibile.
A pornit spre pădure, ca să-şi pună ordine în gânduri, dar s-a oprit pentru o clipă, să îl privească pe Mur:
— Parcă am uitat de tine, prietene…
Era o zi înceţoşată, friguroasă şi Peter şi-a îndesat bine mâinile în buzunarele vestei de lână pe care o pusese pe el în grabă.
Făcuse acelaşi drum de atâtea ori cu Mark. Se opreau pe malul lacului ca să discute îndelung. Îi plăcea să primească sfaturile acelea de care un fiu, aflat în faţa multor întrebări despre viaţă, avea atâta nevoie. Erau sfaturi pentru viitorul lui, pentru alegerile pe care se pregătea să le facă.
„Totul este ca într-un episod nou al unui film în care joci, îi spusese Mark. Şi e bine să ştii dinainte replicile. Aşa, neprevăzutul nu te poate surprinde.”
Dar neprevăzutul este trufaş. Are, uneori, orgoliul de a-ţi scrie replici pe care tu nu le doreşti. Iar neprevăzutul poate face ca un tânăr oarecare, nici măcar din oraşul lor, să vrea să-şi încerce puterea maşinii. Aşa, fără un scop anume. Tocmai pe drumul acela şi la ora aceea când Mark conducea către casă.
Şi totul să se încheie brusc, în camera albă, aseptică a spitalului.

Fără să fie văzut, Mur îl urmase de la distanţă pe Peter. A adulmecat mirosul lacului şi s-a lăsat învăluit de el. Regăsea chemarea lumii lui din adâncuri… Apa îl atrăgea ca un miraj, dar ştia că nu i se îngăduia nicio ezitare.
Urmărise telepatic gândurile tânărului şi înţelesese limpede totul. Consiliul avusese dreptate. Subiectul trebuia preluat cât mai rapid: frământările acestea îi scădeau, în mod evident, potenţialul de iniţiere.
Peter ignora prezenţa lui Mur. Începuse iar să ningă, cu fulgi mari, apoşi, reci. O ninsoare urâtă, fără nimic din pacea şi curăţenia zăpezilor din alţi ani.
Fiecare strop greu îi pătrundea prin haine şi i se prelingea

îngheţat pe umeri, pe spate. Undeva, într-un adânc al conştiinţei, instinctul de autoconservare îl alerta. Glasul raţiunii era însă mult prea slab, faţă de lumina puternică, orbitoare a amintirilor.
A simţit cum un frig adânc îl cuprinde treptat, ca un fel de paralizie interioară. Urmat, paradoxal, de o senzaţie de căldură, ca un val crescând în intensitate.
Ochii i s-au înnegurat, ca sub apăsarea unui somn poruncitor şi nu i s-a opus, chemat de o senzaţie de mare pace.
A mai putut vedea, ca prin vis, silueta calului. Stătea cu capul aplecat deasupra lui, răspândind din trupul alb o lumină ireală, vibrândă. Privindu-l hipnotic. Sorbindu-i toate gândurile.
— Acum a sosit clipa! A rostit Mur în limba lui neînţeleasă de oameni.

Apoi toate contururile s-au estompat, de parcă prezenţa lor acolo ar fi fost doar o iluzie.

Adâncurile

Când Peter a ridicat pleoapele, o lumină puternică i-a invadat brusc retina. Le-a închis strâns, într-un reflex de apărare, şi a încercat să-şi ducă mâna la frunte. Corpul lui nu asculta însă comenzile creierului.
Nu era imobilizat, dar efectiv nu putea face nicio mişcare, ca şi cum voinţa i-ar fi fost anulată.
A deschis ochii mari, pentru că starea asta nefirească îi vărsa în vene un val puternic de adrenalină. Care-i pulsa în tâmple, copleşindu-l cu un sentiment de panică.
— Prima senzaţie în faţa necunoscutului este teama, a auzit un glas rostind cuvintele grav, rar, într-un ritm silabisit. Teama e o reacţie firească, dar nu te lăsa invadat de ea.
Nu înţelegea de ce, dar acest prim chip, zărit ca prin ceaţă, îi părea cunoscut. Mai văzuse undeva ochii lui mari, privirea cercetătoare şi ocrotitoare, în acelaşi timp.
Celelalte imagini, înregistrate acum din ce în ce mai clar, nu l-au liniştit. Se afla înconjurat de numeroase siluete translucide, spectrale. Veşmintele lungi, ca nişte mantii, erau colorate în schimbătoare nuanţe verzui şi se drapau, contopindu-se cu

trupurile filiforme.
Doar câţiva dintre ei purtau mantii stacojii. Păreau nişte oameni bătrâni, cu părul alb, drept, lung până la umeri şi emanau o energie a spiritualităţii care îi înconjura ca un nimb.
— Ei sunt Înţelepţii Harunii, conducătorii lumii noastre, i-a şoptit fiinţa cu ochii cunoscuţi, înţelegându-i mirarea.
— Respiră calm, alungă-ţi acum teama, l-a îndemnat unul dintre Haruni. Aşa, vei redobândi treptat controlul asupra trupului şi a minţit tale.
Cel care vorbise îl privea dominator, ca o autoritate supremă a acestui univers, şi în ochi îi strălucea un galben orbitor ca un laser.
„Aşa trebuie să arate o rază de soare materializată”, a gândit Peter, simţind că, deşi ar fi dorit să-şi păstreze vie alerta interioară, începea să se destindă treptat. Teama i se dilua fără voia lui, transformată în mirare, amestecată cu un imbold de curiozitate.
— Numele meu este Verko, iar acum e bine să priveşti cu atenţie în jur, să ne cunoşti.
— Este un vis conştient? L-a întrebat Peter.
Credea că, dacă trăieşte un vis, nu trebuie să fie încercat de prea multe nedumeriri. Pentru că lumea somnului este, oricum, iraţională, chiar dacă preia numeroase date ale realului.
Dintre Haruni, o siluetă feminină i-a surâs îngăduitor („Orice Illur crede mai întâi că visează...”) şi Peter şi-a dat seama că nu, nu este un vis. Este o realitate (sau o irealitate) născută din alte legi.
— Eu sunt Lara, a răspuns ea întrebării lui nerostite, cu o voce mângâietoare. Ceea ce te înconjoară nu este irealitate, ci lumea noastră, a apelor adânci.
„Lumea lor” era, mai întâi, această sală vastă asemeni unei catedrale, susţinută de coloane masive, încrustate cu semne oculte.
Pereţii ei translucizi erau mărginiţi de trepte mari, ce urcau spiralat către un turn cu înălţime ameţitoare, terminat într-un ochi rotitor de ape. Ele se învolburau ca un vârtej ameninţător, dar forţe necunoscute le împiedicau prăvălirea.
Apoi, coborându-şi privirea, văzu că zidurile transparente ale sălii cu coloane lăsau să se întrevadă, de jur împrejur, coridoare lungi, dispuse în cercuri concentrice, şi numeroase încăperi,

cuprinse parcă de un abur alb.
În exterior, picioare masive de contraforţi întăreau trupul acestei construcţii, născute în abisuri de ape ca o cochilie străvezie a unui melc uriaş.
Totul îi părea lui Peter irizat într-o lumină albastră, reflectând nişte forme neclare, care se prelingeau cu unduiri încete pe lângă zidurile dinafară, dispărând apoi în hăuri întunecate.
„Peştii şi marea sau oceanul”, a gândit.
— E bine, te destinzi uşor… Acum respiri firesc, deci vei putea face întâile mişcări, Auk.
Străinul acela cu „ochii cunoscuţi” îi vorbea din nou, ca şi cum lui i-ar fi revenit răspunderea de a călăuzi un prieten la trecerea într-o lume tainică.
S-a ridicat, atent la fiecare secvenţă a mişcărilor lui.
Fusese întins pe un disc de un alb-sidefiu, plutind în spaţiu, fără niciun punct de susţinere. Iar acum vedea că siluetele Harunilor îl însoţesc, alunecând alături de el, aproape imponderabil.
— Totul decurge minunat, Auk, îi spuse Verko privindu-l cu o admiraţie nedisimulată. Ai încheiat partea cea mai grea pentru tine. Eşti în etapa de trecere, dar ştii să-ţi domini trăirile.
— Trecere către ce? S-a mirat Peter.
Vocea îi era liniştită, pentru că nimic nu părea să prevestească vreun pericol.
— Vor veni zile în care vei găsi răspuns la toate întrebările. Ştim că eşti nerăbdător, dar ai încredere în tot ceea ce vei vedea sau trăi.
— Şi nu lăsa logica, raţiunea sau căutarea certitudinilor să te tulbure. Trebuie să fii deschis să accepţi legile noi ale unei alte lumi. Nu fi temător! Îl sfătui Lara cu vocea ei mângâietoare.
— O serie întreagă de interdicţii…
— Nu interdicţii, ci sfaturi care te vor ajuta în trecere.
Vocile îl înconjurau protector.
— Îţi înţelegem nerăbdarea şi întrebările, dar totul va avea răspuns în timp, Auk.
Era Khali, o altă Haruni, care nu intervenise până atunci. Dar îl urmărise mereu, părând că-i zâmbeşte cu înţelepciunea liniştită a celei pe care nimic nu o poate tulbura vreodată.
Dar Khali făcea, cu siguranţă, o confuzie şi el reacţionă:
— Numele meu este Peter!
— Nu este nicio confuzie („Da, îmi pot citi gândurile, trebuie să

fiu prudent.”). Peter este numele tău în lumea ta, în care prudenţa este, poate, necesară. Acolo, în acea dimensiune, tu eşti încă Peter. Dar aici, în lumea noastră, tu eşti Auk, un Illur.
— Sunt sau nu sunt aici? Totul începea să fie confuz pentru Peter (sau Auk?). Am acelaşi corp, aceleaşi senzaţii…
— Trupul este aparent, l-a lămurit înţelegător Verko. Dar senzaţiile sunt perfect reale. De exemplu, Dnumm, putem ghici că Auk îşi simte forţele slăbite.
— Ce decădere dintr-o lume a replicilor măreţe, a sesizat Peter ironic.
Deşi trebuia să recunoască faptul că începuse să intre într-o stare ambiguă, ca de leşin.
Dnumm avea un chip brăzdat de riduri adânci, dar ochii străluceau într-o lumină vie, iscoditoare.
— Pentru o singură zi sunt prea multe experienţe, îi spuse el cu ton împăciuitor. Nu trebuie să te expunem prea tare de la început. Vei merge acum în Nekra, să-ţi aduni gândurile. În etapa de trecere, trebuie să-ţi recapeţi forţele şi să te odihneşti. Te va însoţi doar Mur, într-un fel vă cunoaşteţi.
Silueta cu mantie verzuie şi ochii aceia pe care-i mai zărise cândva s-a apropiat, privindu-l intens. Şi Peter a înţeles brusc de unde venea impresia că îi este familiar: avea o stranie legătură cu calul alb, apărut în faţa verandei lor.
— Aceasta este o Nekra, i-a spus Mur după ce au străbătut câteva coridoare transparente şi au ajuns într-o încăpere mare, cu acelaşi disc plutitor la mijloc.
Chemat parcă de forţe telekinetice, în mâinile lui Mur s-a materializat un pocal cu linii alungite. În el se afla o suspensie lichidă, purpurie, uşor vâscoasă. Pulsând insesizabil, ca o inimă vie.
Mur i-a întins pocalul, ferindu-se de atingere.
— Este Zemel, energie pură. Sinteză de gânduri, stări, trăiri, existenţe. Îţi voi desluşi totul amănunţit altă dată. Acum trebuie să ai încredere şi să bei.
— O altă experienţă, Mur?
— O altă experienţă, Auk. Şi poate o revelaţie.
Peter a decis să nu se teamă. Prezenţa lui Mur îi dădea impresia că e o fiinţă ce încearcă sincer să-i fie părtaşă într-o lume a nelămuririlor.
— Să laşi trăirile să te cuprindă. Încearcă să nu le respingi,

oricât de necunoscute ţi-ar fi. Amplifică-le mental forţa!
A fost tot ceea ce Peter a mai putut auzi după ce a băut lichidul în care, descoperise, pluteau infime granule cristaline. S-a lungit cu mişcări încete pe discul de culoarea opalului. Pentru o clipă, totul a rămas în tăcere şi aşteptare.
Apoi senzaţiile au fost simultane: o transfuzie de endorfine i-a invadat trupul şi mintea. O claritate a percepţiilor instantanee şi nemaitrăită vreodată. Conştiinţa faptului că poate accesa nivele de receptivitate necunoscute vreunei fiinţe umane!
Dar trăirile copleşitoare s-au diminuat treptat, lăsând locul unei ataraxii interioare absolute.
A adormit aproape instantaneu, purtând totuşi ecoul unui gând: convingerea fermă că era subiectul experimentării unui drog nou.

Mahra

La trezire, o lumină filtrată prin transparenţa pereţilor l-a făcut să descopere mai limpede trăsăturile lui Mur. Era aplecat asupra lui şi îl studia cu atenţie, urmărindu-i reacţiile.
Peter renunţase deja la gândul că tot ce se întâmplă este o himeră. Acum înţelegea că situaţia este una foarte serioasă.
Trebuia, deci, să pară cooperant, deschis, să intre în jocul lor, să mimeze încrederea şi chiar supunerea. Ca să le descopere slăbiciunile. Numai aşa va putea exploata, când va veni momentul potrivit, orice oportunitate de scăpare.
Ca atare, s-a arătat liniştit şi surâzător.
— Efectul sedativ al Zemelului, a murmurat el, dar Mur nu i-a luat în seamă cuvintele.
— Consiliul Înţelepţilor Haruni te aşteaptă! E o nouă zi în care vei face alţi paşi către Adevăr.
Peter nu a mai avut vreme de întrebări. Mur l-a îndemnat să-l urmeze pe coridoarele lungi către Sala Coloanelor, unde Harunii îl aşteptau cu un aer solemn. Şi-au înclinat capetele, rămânând astfel, cuprinşi parcă de un somn instantaneu.
„Urmează regulile! Pleacă-ţi privirea!” Peter a fost sigur că Mur îi transmisese acest gând, deci a ascultat îndemnul, dar nu s-a putut abţine să nu arunce priviri furişe pe sub gene.
I s-a părut însă că trişează, dezamăgind încrederea cuiva drag,

aşa că a închis ochii.
Spre mirarea lui, în trup şi conştiinţă i s-a strecurat treptat, ca înaintarea unui val subtil, o stare de unduitoare linişte şi pace, dublată de senzaţia stranie a legăturii mentale cu ceilalţi. Ca o reţea invizibilă de gânduri, ce îi unea simultan.
Un sentiment plăcut, dar incert. O detaşare plină de bunăvoinţă, născută din înţelegerea faptului că aparţine, de acum încolo, acestei lumi. Căreia nu mai doreşte să i se opună în vreun fel.
Când a deschis iar ochii, ca după o limpezire a sinelui de orice reziduu de neîncredere, a observat, într-un plan îndepărtat al sălii străjuite de coloane, un grup de tineri. Aparent băieţi şi fete, cu privirile încă plecate, asemeni unor trupuri încremenite.
— Astăzi, Auk, vei alege o Mahra, i-a spus Verko. Orice Illur primeşte un sfătuitor care să-l călăuzească prin lumea noastră. Să răspundă la lumea lui de întrebări. Mahra te pregăteşte pentru Iniţiere, îţi deschide mintea şi sufletul, te însoţeşte până şi în gândurile tale.
„Un fel de doică transparentă şi verzuie”, a tradus Peter.
Dar solemnitatea privirii lui Verko l-a făcut să-şi dea seama că nu se cade să glumească nici măcar în gând, fără vorbe rostite.
— Va trebui să-l alegi pe cel sau pe cea care vrei să-ţi fie alături, l-a îndrumat Dnumm, cel cu chipul brăzdat de riduri adânci, către tinerii tăcuţi.
— Cum aş putea alege din ceea ce nu cunosc? A încercat Peter o împotrivire. Înseamnă că trebuie să mă limitez strict la o primă impresie dată de aparenţe.
— Nimic nu este aparenţă în ceea ce ne înconjoară. Formele reflectă întotdeauna adecvat esenţa. Poţi înţelege acest lucru, dacă îţi educi spiritul.
Peter a privit la tinerii ce păreau nişte simple trupuri fără viaţă.
— Nu manifestă nicio reacţie, ca să nu-ţi influenţeze decizia. Aşa vei alege prin ceea ce simţi, nu prin ceea ce vezi, l-a lămurit Lara cu vocea ei mângâietoare.
Tinerii erau zvelţi şi aveau o supleţe ce sugera imaterialitatea. Dintre toţi, privirea i s-a oprit, fără voie, asupra unei fete.
O siluetă fragilă, cu părul negru, scurt, care-i încadra faţa de o paloare ireală. Purta veşmântul lung (Acesta este o Methe, îi va spune ea cândva), iar mâinile îi erau acoperite cu mănuşi transparente, mulate pe degetele subţiri.
Dar nu aceste detalii i-au determinat lui Peter opţiunea, ci

impresia clară că o cunoaşte dintotdeauna. Şi certitudinea că destinele lor s-au împletit odinioară sau se vor împleti cândva, într-un fel necunoscut.
— Ea este Ayra, a numit-o Dnumm.
Harunii îl priveau cu o mulţumire cenzurată. Încrederea pe care o investiseră în acest Illur începea să le fie răsplătită. Alesese o Mahra cu nivel maxim de iniţiere.
O Mahra feminină are întotdeauna disponibilităţi deosebite de a îndruma un Illur. Pentru că ea deţine capacităţi superioare de intuiţie şi percepţii extrasenzoriale foarte rafinate.
— Ayra cunoaşte şapte limbaje intergalactice şi nu a eşuat în nicio Misiune, i-a validat Verko alegerea.
Atunci, Ayra s-a desprins din grupul siluetelor rămase în continuare neclintite. Când a ridicat capul, fixându-l cu privirea, el a simţit că o undă magnetică îi pătrunde în conştiinţă. Nu avea ochii galben-aurii, precum Harunii, ci negri, de un negru intens, aproape violet, adânc şi viu.
— Pentru astăzi, o primă lecţie, Auk: vei descoperi cum arată lumea noastră. E un prim pas în a înţelege apoi cine suntem, a vorbit ea cu o cadenţă melodică, dar tot sacadat silabisită.
În vreme ce Harunii se îndepărtau, Ayra porni să-l îndrume prin labirintul coridoarelor transparente.
— Aş vrea, mai degrabă, să înţeleg care este rostul meu aici. (Peter s-a temut imediat ca fata să nu-i ia atitudinea neîncrezătoare drept un afront.)
Dar ea a părut că nu vede în asta nimic neplăcut. Avea acelaşi aer distant – o combinaţie de rigoare şi politeţe oarecum profesională.
— Poartă vreun nume acest loc? A încercat Peter o abordare mai prietenoasă.
— Ce stranie este dorinţa voastră, a oamenilor, de a da nume la toate. Să îi spunem Cetatea.
— Cetatea de sub ape sau poate… Atlantida? A sugerat el o ipoteză.
— Pentru astăzi, doar Cetatea.
Ayra îl conducea spre turnul ameţitor de înalt.
Urca treptele prin aceeaşi alunecare imponderabilă, iar faldurile uşoare ale veşmântului i se strângeau în jurul trupului, ca să nu-l atingă pe străin.
Din vârful turnului, se vedea clar structura Cetăţii. Labirintul,

conceput dintr-un aliaj metalic transparent, era străbătut de tuburi groase, acoperite cu membrane care pulsau ritmic. Sala Coloanelor, ca o inimă a întregii construcţii, avea în centru un altar rotund, în jurul căruia un cerc de foc incandescent strălucea ca un şarpe solar. Era singura vibraţie intensă de culoare într-o lume a transparenţelor.
Toate erau semnele vădite ale unei civilizaţii avansate şi Peter a înţeles că fusese adus într-un univers la care omenirea doar visase. Iar unii pământeni îl intuiseră, fără să-i poată prinde în cuvinte adevărul.
Când a ridicat privirea către ochiul imens de ape, ce se rotea deasupra lui ca un cer lichid, a zărit din nou nişte particule vii, luminoase. Avusese senzaţia că îl urmăreau pretutindeni.
— Sunt Actionii, ochi ai conştiinţei. Ei te însoţesc precum o prelungire a simţurilor tale. Sunt senzori cu proprietăţi pe care nici nu ţi le poţi imagina.
— Un fel de spioni ai mei?
— Ei sunt văzul tău extern. Acceptă-i ca pe nişte paji: îi poţi trimite să sondeze spaţii noi, care nu-ţi sunt accesibile.
— Dar, dacă sunt extensii mentale ale mele şi, totodată, entităţi independente, înseamnă că îmi cunosc orice gând. Nu sunt vulnerabil în faţa lor? Mai am intimitatea fiinţei mele?
— Fii fără teamă, Actionii se retrag singuri când emiţi gânduri intime. Ei nu-ţi invadează sentimentele. Te însoţesc pentru a-ţi oferi mai multe date, percepţii multiple asupra realităţii.
— Mă însoţesc ca un semn al lumii voastre?
— Oricum, sunt un semn şi în lumea ta, dar îi însoţesc numai pe cei Aleşi. Voi îi numiţi aură. Iar Mahrele sunt considerate la voi muze. Intuiţi, aşadar, unele realităţi. Doar că le daţi nume ciudate şi nu aţi învăţat să le înţelegeţi rostul.
Ayra, Mahra-muză, cobora uşor enormele dale spiralate ale cochiliei scării, urmată de un Peter-Auk tăcut, gânditor.
— Acum ce urmează? A găsit el puterea să întrebe când s-au întors în Nekra.
Pocalul de Zemel se ivise iar în mâinile Ayrei.
— Am înţeles. Zemelul, senzaţiile şi apoi, pentru toţi, somnul.
Ayra s-a îndepărtat cu mersul ei plutitor, dar s-a oprit puţin, ca şi cum şi-ar fi luat răgazul unui ultim răspuns.
— Zemelul, senzaţiile şi apoi doar pentru tine urmează somnul. Noi, Auk, nu dormim niciodată.

Atlantida

Ayra şi-a dorit să regizeze o „dimineaţă a ceaiului”. Ştia că va purta cu Peter o discuţie nu foarte confortabilă şi a crezut că ar fi oportun să creeze o atmosferă destinsă. Avea informaţii că reuşita unei conversaţii, în lumea oamenilor, este simţitor uşurată de o cană cu ceai.
Peter o privea cum pregăteşte totul cu mişcări stângace („Vreau să împărtăşim un obicei din lumea ta, Auk”). Săvârşea cu conştiinciozitate prescripţiile unei lecţii învăţate în prealabil.
Văzând-o cum se străduia să se conformeze unor detalii pe care nu le înţelegea, a simţit nevoia să fie blând şi ocrotitor. În ciuda comportamentului ei riguros, Ayra emana o uimitoare fragilitate. „Te pierzi în dulcegării inutile”, şi-a reproşat în gând, impunându-şi repede să redevină neutru emoţional.
Ayra a sorbit pe nerăsuflate lichidul vag-verzui şi a aşteptat apoi mirată să-i perceapă efectele asupra trupului şi a minţit. Ştiind virtuţile Zemelului, avea, cu siguranţă, aşteptări foarte mari.
— Pentru noi, ceaiul este, înainte de toate, un pretext, a lămurit-o Peter. Un pretext pentru gânduri, pentru discuţii. Nu ne dorim să facă minuni. Şi, oricum, acesta este doar un surogat!
— Suntem, se pare, o civilizaţie avansată care se încurcă în aspecte minore.
Vorbea în continuare distant cu el, cufundată într-o lume netulburată, invulnerabilă.
Deşi era acum total acaparat de aflarea unor noi adevăruri, privirea lui a prins imaginea unei siluete ce se strecura pe coridorul lung, învăluită într-o mantie stacojie, însemnul Harunilor. Înaintarea prudentă a acesteia, ca şi cum ar fi dus cu sine un lucru tainic, l-a dezorientat pe Peter. Intuia că surprinsese un fapt interzis, care se abătea grav de la normele Cetăţii.
Şi mai ales acel chip straniu nu-l mai zărise. Deci pericolul putea fi adus de un intrus?
A vrut s-o avertizeze pe Ayra, însă fata mima o detaşare neutră, ca faţă de un detaliu ce trebuie trecut cu vederea. Dar el era absolut convins că văzuse şi ea totul.
„Se pare că lumea lor ascunde secrete. Nu este atât de clară pe

cât vor ei să dea impresia.”
Gândul se alcătuise fără voia lui. Ştia că Ayra oricum l-a aflat şi asta a pus-o în gardă cu privire la faptul că el înţelesese ceva esenţial: deplina lor sinceritate era doar aparentă.
— Mai bine să preţuim legătura pe care am creat-o. Să lăsăm întâmplările să curgă firesc.
Ayra îl privea rugător, fără să poarte pe chip urma vreunei vine. Între timp, Nekra lui îşi ştersese parcă limitele şi imaginile unui adânc fastuos de mare se proiectau în jurul lor.
— Dintre întrebări, alege-o astăzi pe cea mai neliniştitoare, Auk.
Vorbea deschis şi sincer, iar Peter s-a gândit că învinuirea pe care i-o adusese mai înainte se născuse dintr-o bănuială deşartă.
— E firesc să mă întreb mai întâi unde mă aflu.
— Cred că ai avut o vagă intuiţie când ai simţit, de la început, apele…
Atlantida! Da, fata îi confirma bănuielile!
Peter se gândea că această discuţie nici nu avea loc, că era o iluzie, o proiectare a dorinţelor lui. Existenţa Atlantidei îl fascinase dintotdeauna! I se părea prea simplu să fie aşa, dintr-odată, eroul unei certitudini.
— Nu crezi că totul este prea uşor? Că totul este un fel de poveste incredibilă, dar, totodată, prea accesibilă?
— Întotdeauna lucrurile importante sunt simple. De aceea nici nu le credeţi: vă par mult prea evidente. Credeţi că descoperirea adevărurilor mari trebuie să fie însoţită de tunete şi fulgere. Vă aşteptaţi să se deschidă cerurile şi camera să vi se umple de fiinţe înaripate!
Peter rămăsese extrem de neîncrezător:
— Cum de nu v-a descoperit nimeni existenţa? Dispunem de tehnologii destul de complicate de investigare.
— Da, dar nu dispuneţi toţi de viziune şi încredere.
— Poate că voi ne-aţi lăsat mereu calea către o dublă înţelegere. Ne-aţi lăsat alternativa neîncrederii.
— Sau alte alternative… Pentru că nu sunteţi încă deschişi iniţierii, am ascuns adevărurile, pe care însă Aleşii le intuiesc.
— Oare? Aşa să fie? Nu aţi obţinut exact un efect contrar celui scontat? Sunteţi permanent în atenţia noastră, riscaţi să fiţi oricând dezvăluiţi.
— În abisul oceanului, sub Stânca Rechinilor, nimeni nu ne poate

afla! Doar dacă noi vrem să-i oferim acest privilegiu. Aşa cum ţi-am oferit şi ţie răgazul unei căni cu ceai.
— Subestimezi curiozitatea celor pasionaţi de adevăruri!
Peter simţea nevoia să nu lase minimalizat potenţialul civilizaţiei sale.
— Nu vă subestimăm calităţile. Avem deplină încredere în ele. Dar, totodată, avem deplină încredere în scutul care ne acoperă Lumea. E un derivat a ceea ce voi numiţi grafen. Orice sursă de lumină ne ocoleşte, pentru că această mantie îi deformează puterea de a ne dezvălui. Ca atare, suntem prezenţi şi, totuşi, invizibili.
— Dar cum puteţi explica…
— Cred că, pentru astăzi, este destul, Auk: am avut o discuţie cam lungă.
Însă Peter simţea că abia acum începeau să i se limpezească unele întrebări. Mai erau atâtea răspunsuri pe care şi le-ar fi dorit.
Ayra i-a oferit un zâmbet care contrasta cu importanţa cuvintelor ei dinainte.
— Pentru a fi în consonanţă cu gravitatea adevărurilor aflate, cum ar trebui să-mi fac ieşirea? Ai opta pentru ceva măreţ, uimitor? Ca să mă conformez aşteptărilor lumii voastre… Ce crezi, Auk, nişte aripi de foc ar fi potrivite?
„Fata asta stranie are un fel de farmec”, a gândit Peter, iar ea a decis să-i confirme intuiţia:
— Recunoaşte că nişte aripi de foc ar oferi cadrului o teribilă grandoare, dar ne-ar crea şi un oarecare disconfort. Pentru că aş degaja prea multă căldură.

Treptele inițierii

Peter a rămas privind gânditor în urma Ayrei.
Ar fi avut nevoie, pentru a-şi abandona incertitudinile, de date mai clare. Îi trebuiau dovezi palpabile. Evidenţe, parametri, cifre, noţiuni. Care să explice existenţa incredibilă a Atlantidei.
Un alt gând însă i se năştea în conştiinţă, chemat de undeva dintr-o depărtare. Vedea imaginea unei case cu verandă. Se vedea trecând pragul şi intrând în camera luminată de un soare orbitor, ireal.

Maria şi Sophia... cum de le putuse uita... Le datora sprijin, ocrotire, nu îşi putea îngădui să le părăsească. Ce rost avea el aici, când lumea lui, fără atâtea necunoscute, era în altă parte? Cine avusese trufia să-i decidă un alt rol, pe care nu şi-l dorea?
În fiinţa lui, urca împotrivirea unei revolte vii, a unui refuz încrâncenat.
Firul gândului i-a fost întrerupt de un zgomot îndepărtat, înăbuşit, precum o lovitură surdă de metal greu zguduind temeliile lumii. Vuietul se apropia amplificat, ca o prevestire a cutremurării adâncurilor.
— Îndreaptă-te spre Sala Coloanelor! A auzit glasul lui Verko poruncindu-i telepatic.
Pe coridoarele lungi, fiinţe învăluite în Methe erau cuprinse de o febrilitate ce îl făcea să intuiască o panică pe care încercau zadarnic s-o mascheze.
În aglomerarea asta confuză, alimentată de ecoul născut din pântecele pământului, a văzut cum se desprinde chipul necunoscutului surprins mai înainte. A hotărât să-l urmărească: era ceva suspect în fuga lui furişată.
Clocotul apelor a început să se stingă treptat şi Peter s-a gândit că acea cutremurare care îi alertase pe atlanţi fusese, probabil, o undă de seism.
Străinul intrase într-o încăpere mică şi Peter se strecură pe urmele lui. Trebuia neapărat să afle ce secret poartă.
Dar, uimitor, după ce intrase în mica Nekra, fugarul dispăruse. Peter s-a uitat cu atenţie în jur, încercând să înţeleagă unde ar fi putut să se ascundă.
Era o Nekra total diferită de celelalte, pentru că avea o atmosferă de real, ca o replică a unei camere pământene. Portalul era scund (a trebuit să păşească atent pe sub el), iar canaturile lui păreau făcute dintr-un metal ce semăna cu aurul vechi.
„Aş putea să jur că simt un miros de praf greu. Ca într-un muzeu uitat de lume.”
Privirea i-a fost atrasă de o schiţă, trasată pe o planşă cu aspect de pergament subţiat de vreme: crupa unui cal. Alături, studiul unui surâs de femeie, văzut din variate unghiuri şi perspective. Era copleşit de uimire.
— Este cu putinţă? Oare el...
— Ai dreptate, Auk. Aceasta a fost Nekra celui numit de voi

Leonardo.
Khali se ivise lângă el. Era ceva ocrotitor în făptura acestei Haruni, cu neschimbatul ei zâmbet senin pe chip.
— Da, a fost un Illur fără egal, înzestrat cu mari disponibilităţi iniţiatice, a continuat ea. Un desăvârşit! Nu am fi bănuit niciodată că specia voastră poate genera asemenea exemplare strălucite.
Verko apăruse şi el, ca din neant. Vocea lui gravă, fermă, l-a făcut pe Peter să trăiască acea stare de admiraţie ce o ai în faţa unei autorităţi paterne incontestabile.
Cei doi Haruni s-au aşezat pe un fel de jilţ acoperit cu materiale grele, chenăruite cu ciucuri aurii, şi abia atunci Peter a înţeles de unde venea impresia de real pe care i-o dădea această Nekra. Obiectele erau toate ancorate printr-o concretă atracţie gravitaţională.
Verko l-a îndemnat să li se alăture pe un alt jeţ impunător. Alcătuiau acum o imagine de tablou vechi, înfăţişând ceasul de tihnă al unei discuţii între prieteni.
— Avem puterea, Auk, să îţi transferăm brusc toate răspunsurile la întrebările care te frământă. O putem face prin efluvii telepatice de o secundă. Ţi-am distruge însă instantaneu toate conexiunile neuronale. Creierul tău nu este genetic programat să aibă permeabilitate la o asemenea intensitate a datelor.
Peter voia să mai pună întrebări, dar înţelesese că, pentru atlanţi, era indecent să te arăţi tot timpul mirat. Le dădeai impresia că nu au ilustrat clar raţionamentul. Totuşi, îndrăzni.
— Am însă aici un rost. Mi-aţi rezervat un rol în lumea voastră…
Se străduia să pară că afirmă, nu că întreabă.
— În toate există un rost, nimic nu e întâmplător, spuse Verko răspicat. Când îţi vei încheia Iniţierea, te vei întoarce între semenii tăi, să desăvârşeşti misiunea pe care Cartea Lumilor ne-a încredinţat-o.
— Misiunea, Cartea Lumilor?
— Va veni vremea să afli totul, murmură Khali.
— Dar Iniţierea? …
— Iniţierea are Trepte distincte. Tu eşti acum la primul pas: extinderea capacităţilor cognitive. Zemelul îţi deschide simţurile către iluminare. Şi Ayra te va pregăti să înţelegi că există forme profunde ale realităţii. Dincolo de aparenţele pe care voi, oamenii, le consideraţi certitudini.

— Şi celelalte „lecţii”, Verko?
— Le vei cunoaşte când vei fi pregătit. Acum e riscant să te expunem emoţional prea mult.
— Dar ultima Treaptă parcursă în lumea noastră (Khali accentuase asupra cuvântului „ultima”) este acceptarea. Să înveţi să accepţi întreaga lume a experienţelor tale. Să-ţi domini regretele sau durerile. Să urmezi Calea de lumină.
— Acceptarea vine în timp. Când o vei atinge întru totul, vei fi pregătit să te întorci în lumea ta.
— Atunci voi fi un monstru! Un om care nu se regăseşte printre semenii lui! Voi fi o aberaţie pendulând între două lumi, fără să aparţină niciuneia dintre ele.
Verko i-a întins o cupă cu Zemel, iar, după prima înghiţitură, groaza şi dezgustul începură să i se estompeze.
— Nu trebuie să fii înspăimântat, Auk. Tot ceea ce vei învăţa aici va fi uitat de tine pentru multă vreme. Îţi vor rămâne doar rememorări incerte, disparate.
— Însă amintirile vor reveni, când vei descoperi Semnele! Atunci vei şti sigur ce ai de făcut.
— Noi vom tăia toate punţile către tine. Vom şterge toate urmele... Nu avem voie să intervenim în mersul civilizaţiilor. Tu singur ai să alegi calea pe care vei merge.
— Din experienţa Iniţierii îţi vor rămâne însă mereu deschiderea, viziunea. Vei fi pregătit să înţelegi şi să descoperi. Şi Leonardo s-a întors în lumea voastră purtând în minte sămânţa focului creator!
Peter îi auzea ca în transă. Când cei doi Haruni se ridicară, a fost mesaj clar că întâlnirea se încheiase.

Înţelegându-i frământarea, Khali cea cu chipul zâmbitor a simţit îndemnul, ca dintr-un instinct matern, să-i abată gândurile.
— Evar. Aşa se numeşte cel pe care l-ai urmărit până aici: Evar. Este cea mai strălucită minte a noastră. Zadarnic te întrebi unde se află. Totdeauna el a apărut şi a dispărut misterios...

Valurile

Peter ar fi vrut să adoarmă. Avusese peste zi prea multe emoţii şi nu putea să-şi limpezească gândurile.

Şi-o dorea nespus pe Ayra alături, prezenţa ei îl liniştea. Avea încredere în faţa cu ochii întunecaţi, care aveau asupra lui un fel de efect terapeutic.
De fapt, nu-l chinuiau nici întrebarea cu privire la Evar (era în continuare convins că atlanţii nu-i cunosc intenţiile şi adevărata faţă), nici iureşul de informaţii cu care îl năuciseră cei doi Haruni.
Dar ultima privire pe care o aruncase în Nekra lui Leonardo surprinsese ceva ce făcuse ca orice înţeles al acestei noi lumi să se anuleze pentru el. Zărise schiţa unei hărţi.
Amintirea îl lovise cu forţa adâncă a durerii. O schiţă asemănătoare se afla şi deasupra biroului său de acasă.
Brusc, orice vrajă s-a rupt. Orice încercare de convingere s-a năruit. Nu cumva, dincolo de discursurile acestor fiinţe ciudate despre principii, valori, se căsca un mare gol? Nu cumva habar nu aveau ce sunt căldura şi iubirea?
Simţea intens nevoia de a fi „acasă” din nou. Departe de fiinţele astea egoiste, care îl smulseseră din lumea lui, în numele unei vorbării complicate.
Nimeni nu avea dreptul să-i ignore voinţa. Îl copleşeau acum frustrarea şi revolta: îi răpiseră dreptul de a fi un om fundamental liber!
Nu băgase de seamă că toţi Actionii, senzorii lui mentali, se retrăseseră. Şi, la înălţimea unde se refugiaseră, deveniseră strălucitori, aproape incandescenţi.
Ayra a apărut lângă el, privindu-l rugător. Dar el nu a avut răgazul să-i vorbească, pentru că întreaga lume a adâncurilor a fost cuprinsă de un fel de coşmar. De data aceasta, apele s-au răsucit din străfunduri şi valuri enorme au lovit trupul Cetăţii.
Izbiturile erau însoţite de un zgomot lugubru. Se tot apropia şi primul scut de apărare a căzut pe o secţiune a construcţiei circulare. S-a prăbuşit de undeva de sus, cu vuiet metalic, izolând de fierberea şi furia valurilor o fâşie a transparenţei Cetăţii.
— Marile Valuri! Marile Valuri!
Ayra l-a îndemnat cu priviri poruncitoare către Sala Coloanelor, în timp ce al doilea scut s-a surpat, cufundând Nekra în beznă.
În cutremurarea pământului, bucăţi mari se desprinseseră din plafonul coridoarelor, lăsând la vedere tuburi contorsionate, reţele complicate, întrepătrunse zdrenţuit, ca structura

anatomică a unui trup necropsiat.
Ghidat de Actioni şi de paşii Ayrei, a pornit spre inima Cetăţii, alături de atlanţii care rosteau îndemnuri în limba lor necunoscută. Dar glasurile erau acoperite de tumultul de ape ce se auzea tot mai aproape.
În Sala Coloanelor, cercul de jar mocnit din mijloc se prefăcuse în limbi de foc, care se înălţau, îmbrăcând trupurile Înţelepţilor Haruni. Deveniseră nişte fiinţe incandescente care, cu ochii închişi, rosteau incantaţii prelungi, ca nişte mantre.
Apoi, totul a încremenit pentru o clipă într-o linişte gravă. Ca în aşteptarea dezastrului.
Şi atunci, în lumina ultimelor fante neprotejate de scuturi, a văzut-o.
Din abisurile oarbe, se născuse o creatură halucinantă, a cărei forţă nu putea fi nici măcar bănuită.
O sepie enormă! Cu cohorte de polipi zvâcnind ca nişte guri înfometate.
S-a năpustit asupra punţilor Cetăţii, plesnindu-le cu braţele ei cărnoase, iar ventuzele gelatinoase s-au lipit de pereţii transparenţi. Purta cu ea voinţa de a distruge totul! O ură crâncenă care zguduia adâncul oceanului!
Îşi izbea de Cetate trupul masiv, lovind repetat, din ce în ce mai puternic. Spinteca falii în ape, învolburând nisipurile murdare ale abisurilor, amestecate cu cochilii de crabi – ca un osuar nesfârşit, şi cu schelete de peşti morţi.
Peter simţea în gură gustul de metal coclit al fricii. Şi nu înţelegea de ce atlanţii nu ripostează. Era cu neputinţă ca ei să nu aibă resurse pentru a spulbera ceea ce îi ataca. Nu arătau decât o apărare supusă. Doar o împotrivire, nu un act ferm de voinţă.
Dar groaza deplină l-a cuprins abia când a văzut cum fălcile cornoase ale sepiei muşcă dintr-un pilon exterior de susţinere. Iar otrava ei acidă, secretată de venele groase deschise ca nişte pâlnii, topeşte trupul metalului.
A văzut şi cum, din mulţimea adunată în Sala Coloanelor, cufundată în hipnoza incantaţiilor, Evar, cel urmărit de el mai înainte, se desprinde şi, ca în transă, se îndreaptă spre monstrul născut din ape.
Ajuns la ultimul coridor ce despărţea Cetatea de lumea apelor, Evar şi-a aşezat palmele pe fâşia de metal transparent. Apoi şi-a

lipit fruntea de pojghiţa care îl despărţea de corpul zvâcnind al sepiei.
Loviturile monstrului au încetat. Din trupul cu mantaua roşie ca o rană, periscopul unui ochi s-a îndreptat către el. Îl privea fix şi rece. Cu o pupilă neagră, orizontală, îngustă. Ca o fantă întunecată de ură.
După câteva secunde de nemişcare, cât l-a ţintuit cu privirea, sepia a scos un vaier ce aducea a rugăminte şi neputinţă. Evar şi-a lăsat palmele să alunece, parcă mângâind trupul de dincolo de bariera de metal translucid.
Într-o străfulgerare, a părut că ochiul îl învăluie cu bucuria unei regăsiri de mult aşteptate. Dar, reproşându-şi acest moment neîngăduit de slăbiciune, şi-a recăpătat ţintuirea metalică, duşmănoasă.
Însă valurile au încetat să izbească.
Iar sepia enormă şi-a adunat pe lângă trup braţele care încolăciseră Cetatea, îndepărtându-se. Înghiţită de abisurile ce o născuseră.

Când şi-a venit în fire, Peter a văzut că atlanţii îl priveau cu un reproş cenzurat.
— Eşti încă neştiutor şi mai ales extrem de reticent! Ayra îi vorbea dezaprobator. S-ar putea să ne fi înşelat asupra ta. Poate că am înţeles noi greşit cuvintele Cărţii…
Peter a priceput că o dezamăgise. Îi dezamăgise pe toţi de altfel, dar nu-şi dădea seama unde greşise.
— Despre Marile Valuri îţi va vorbi Dnumm. Cred că doar el mai poate găsi, după acest pericol, un crâmpei de bunăvoinţă, i-a spus Ayra, îndepărtându-se.
Peter nu înţelegea de ce îl dureau cuvintele ei.
Regreta că nu îi împlinise întru totul aşteptările şi dorea să regăsească ochii care-i zâmbeau. Să regăsească gesturile ei discrete, mâinile ei mici, acoperite de mănuşile a căror ţesătură fină nu putea ascunde pulsaţia reţelei violacee de la încheieturi.
— O discuţie cu adevărat bărbătească n-ar strica, nu-i aşa, Auk?
Nimic nu reuşea să îi alunge lui Dnumm lumina aceea deschisă din privire. Rămăseseră singuri în Sala Coloanelor şi îl văzu pe Dnumm că pipăie urma unei fisuri lungi, ramificate într-un pilon de susţinere.
— Atât de puternici şi totuşi atât de aproape de moarte… Ce

părere ai acum despre noi?
— Cred că nimeni nu e mai presus de moarte.
— Totuşi, noi suntem, Auk, mai presus. Celulele noastre se autogenerează perpetuu. Suntem un popor de nemuritori, entităţi superioare tuturor civilizaţiilor. Noi suntem Leagănul Lumii! Şi tot noi veghem la păstrarea echilibrului universal!
Îi era foarte drag Dnumm, dar nu ezită să îl înfrunte.
— Îţi dai seama de faptul că, ştiinţific vorbind, povestea ta are multe incoerenţe. Multe aspecte rămân fără o explicaţie logică.
— Abandonează logica! Glasul lui Dnumm era acum ferm. Explicaţiile logice spulberă multe adevăruri.
— Credeam că datele concrete lămuresc adevărurile.
— Ai dreptate, oarecum. Verko ar putea să-ţi dea mai multe explicaţii: care este sursa noastră de lumină, cum se naşte Zemelul, care este raţiunea imponderabilităţii obiectelor. Îţi poate ilustra „adevărul” prin calcule complicate, prin explicaţii genetice, prin formule. Dar Fiinţa este cât se poate de adevărată. I-ai văzut forţa, nu te poţi îndoi nici măcar tu de ea!
— Fiinţa?
Peter nu înţelegea de ce o numea atât de impersonal.
— Da. Ea nu are nume. Respingem astfel ideea că există. Chiar dacă aduce asupra noastră Marile Valuri, singurele care ar putea să ne distrugă.
— N-ar fi mai uşor să o ucideţi?
— O, povestea este lungă, Auk. Noi nu ucidem, cum spui tu. Şi mai ales nu-i rănim pe cei asemenea nouă.
— Cei asemenea vouă?
Peter îl privea îngrozit. În atlanţi, el îşi regăsise chipul de om. Pe când Fiinţa era un monstru!
— Mâine, Ayra îţi va spune povestea.
„Ayra...”, a repetat în gând Peter, cu părere de rău. „Mă tem că nu mai vrea să mă revadă. Am jignit-o cumva, fără să ştiu.”
Dnumm a întors către el o privire mirată. Îi citise telepatic frământările.
— Ai s-o revezi cu siguranţă, aceasta este datoria ei. O Mahra are îndatoriri, nu dorinţe. Şi, mai ales, nu o poţi jigni: ea nu are sentimente.

Se vedea limpede că îl amuzase cumva gândul lui Peter. Şi Dnumm se îndepărtă. Scoţând acel hârşâit gutural repetat,

despre care era ferm convins că e un fel de râs.

Avatarul

Nici vorbă de somn.
Cu ochii deschişi, fixase un punct îndepărtat de pe bolta înaltă. Ştia că Actionii îi trimit mesaje de relaxare (în tot corpul i se strecura o căldură liniştitoare, ca o muzică lentă). Dar nu reuşeau să-i anuleze gândurile.
Înţelesese că trebuie să renunţe la scutul neîncrederii, să accepte că argumentele atlanţilor erau plauzibile. Dar nu asta îl frământa acum, ci faptul că o dezamăgise pe Ayra.
Se obişnuise cu ea, asta era explicaţia disconfortului său. Îi lipsea senzaţia aceea de linişte deplină pe care i-o transmitea. Uimitor, dar parcă abia aştepta să o întâlnească.
„Aiureli, se gândi. Naivităţi. Acum nu e vremea de complicaţii sentimentale.”
Când Ayra şi-a făcut apariţia la vremea care ar fi trebuit să fie a zorilor, nu a putut să-şi cenzureze bucuria revederii. Şi a băgat seamă că trăirea îi era împărtăşită.
Ea părea că nu doreşte să-şi amintească nimic din neînţelegerile lor. Peter a zâmbit cu duioşie discretă, cu admiraţie chiar. Dincolo de fragilitatea ei blândă, i se simţeau forţa gândirii, precauţia.
— Oricum, nu te-ai pierdut chiar de tot cu firea când au lovit Marile Valuri, încercă ea o punte de discuţie. În lumea voastră le numiţi taifunuri.
— Nu înţeleg de ce le spuneţi valuri. Valurile sunt generate doar la suprafaţă, iar voi sunteţi în abisurile oceanului…
— Le-ai văzut forţa, Auk. Sunt dislocări masive de ape. Vârtejuri enorme cu puteri distrugătoare. Aşa cum descrieţi voi valurile.
— Nu ştiu însă câţi dintre noi le trăiesc nemijlocit. Iar Fiinţa nu cred să le fi apărut pământenilor nici măcar în cele mai negre spaime.
— Fiinţa are o forţă şi o inteligenţă de temut. Doar ea ne cunoaşte toate slăbiciunile. Este tara, coşmarul lumii noastre. Şi forţele ei sporesc mereu.
— De ce nu o ucideţi? Ce îi dă puterea asta asupra voastră?
Peter punea întrebările la care primise un răspuns evaziv şi

derutant de la Dnumm. Dar Ayra îi ocolea privirea.
— Zemelul.
Vrusese să răspundă doar la a doua întrebare, iar el a înţeles că ascunde ceva.
— Zemelul. Fără el, ar fi supusă morţii. Dar devine din ce în ce mai înfricoşătoare. Dacă ne va distruge, înseamnă că acesta este destinul nostru, a încheiat ea printr-o eschivă de la alte lămuriri.
Zâmbea aparent detaşat, dar se vedea că încerca să-i alunge bănuielile. Să abată discuţia pe un alt făgaş.
„E clar: atlanţii nu-mi spun totul”, a gândit Peter. Hotărâse să le afle singur secretul, dar şi-a impus să fie prudent. Pentru că era conştient de puterea Ayrei de a-i înţelege telepatic intenţiile.
Certitudinea unui adevăr ascuns i-a fost întărită şi de sosirea lui Verko. Părea mai grav şi mai tranşant în enunţuri.
— Nu e timp pentru amintiri neplăcute sau temeri. Eliberează-ţi gândurile de orice impuls negativ. E vremea să experimentezi proiecţia mentală.
Devenise, înseamnă, apt pentru o nouă Treaptă. „Atlanţii au în continuare încredere în mine.”
— În tine şi în Iniţierea ta. Avem deplină încredere, Auk.

În sala enormă unde intraseră, trupuri nemişcate zăceau cufundate într-un somn adânc. Dormeau, ca nişte crisalide, în capsule transparente, care aveau învelişul brăzdat de fire subţiri semănând cu elaborata structură a unei reţele de neuroni.
— Acesta este somnul nostru. („Noi nu dormim, Auk” îi spusese Ayra.) Acum corpul lor emite Delphi, avatari. Mesageri pentru universurile diferitelor civilizaţii.
— Ei vă ajută şi vă ghidează pe voi, Subiecţii, ca să fiţi preluaţi temporar în lumea noastră şi să deveniţi aici Illuri, discipoli.
De altfel, într-una dintre capsule, Peter a descoperit o siluetă cunoscută.
— Mur, a confirmat Verko. Se află acum în misiune pe Xara, planeta de foc. Preia informaţii de o importanţă colosală pentru noi toţi.
— Să înţeleg că „proiecţia mentală” este o călătorie astrală?
— Avatarul trebuie să străbată lumile, ca să prindă tărie din înţelepciunea lor.
— Asta înseamnă că oamenii ar putea învăţa să manipuleze

spaţiul? Să călătorească nestingherit prin el, doar prin forţa gândului?
— Ar putea, dacă ar înţelege că mintea e cea care creează materia, nu invers. Asta ar trebui să înveţe pământenii. Să-şi folosească disponibilităţile mentalului. Habar nu au cât de la îndemână le este.
— Astăzi vei revedea Pământul. Ayra îl îndruma cu prudenţă spre o nacelă care se deschisese precum cele două jumătăţi ale unei gigantice seminţe. Este prima ta călătorie de avatar-Delph.
— Va fi un drum cu primejdii, dar tăria voinţei poate stinge puterea acestora. Trebuie să crezi neabătut în forţa spiritului tău!
Peter s-a uitat la Verko şi a citit din nou în ochii lui grija şi iubirea unui tată pentru fiu.
S-a lungit în jumătatea de sferă şi trupul i s-a scufundat într-o gelatină călduţă.
— Vei şti ce să faci, Verko te va călăuzi. Iar eu te voi însoţi.
Ayra vorbea încet, liniştitor. Îşi aplecase capul asupra lui, aproape că îi simţea răsuflarea vie.
— Să elimini orice alt impuls transmis de minte. Să nu te abată niciun gând din drum şi, mai ales, să nu te îndoieşti de puterile tale.
Au fost ultimele cuvinte pe care le-a auzit înainte de închiderea lentă a capacului brăzdat de reţele luminoase. Avea impresia că intrase într-un creier enorm.
Şi atunci a simţit cu adevărat Frica.

Frica îl cobora aproape în instinctual: fiecare por al lui secreta adrenalină pură. Un abur de otravă condensa într-o transpiraţie îngheţată.
Senzaţia de claustrofobie îi dădea accese de sufocare. Se temea, ca niciodată, pentru viaţa lui. Se temea ca trupul să nu i se dezintegreze în particule de neant pur. Ca mintea să nu-i fie transformată în ceaţă amorfă.
„Oare aşa arată clipa de dinainte de moarte?”
Dar chipul Ayrei i-a apărut în faţa ochilor: era îngrijorată („O Mahra nu are sentimente?”), pentru că îi înţelegea frica.
Voia să-i insufle forţă din forţa ei, să-l ajute să treacă într-un „dincolo”. Care nu însemna nefiinţă, dar el nu era încă pregătit să o creadă.

Ayra îngâna acelaşi fragment de cântec în limba lor ciudată. Ritmurile acestea repetitive îi induceau o stare de transă, o senzaţie ireală de plutire, destrămându-i treptat spaima.
Apoi a simţit cum un şarpe de foc îi pătrunde violent între cele două emisfere ale creierului şi le forţează deschiderea.
— Deşteaptă-ţi Ochiul! A auzit vocea lui Verko. Nu te opune, lasă-ţi conştiinţa să vadă alte lumi!
Un alt fel de văz i se năştea acum, cu o acuitate sporită. Ca un fascicul de laser, ca un portal de pătrundere către lumi paralele. În mijlocul frunţii, pulsa un cerc fierbinte. Şi întregul lui trup a început să vibreze, purtat de un val necunoscut, izvorând de pretutindeni.
„Oamenii nu-şi pot părăsi pur şi simplu corpul”, şi-a auzit vocea raţiunii. Dar chipul lui Verko, suprapus peste acela al Ayrei, l-a privit necruţător.
— Nu te îndoi de puterile tale! Nu te abate de la drum!
Atunci, din vibraţia continuă a corpului, a simţit cum se generează câte un dublu al braţelor şi al picioarelor lui. Trupul se lupta cu el însuşi. Într-o desprindere greu acceptată se năştea Avatarul!
A fost proiectat către exterior cu forţa unei decolări, în timp ce, conştient, se vedea pe sine rămas lungit în capsulă. „Avatarul trebuie să străbată lumile: ca să prindă tărie din înţelepciunea lor.”
S-a lăsat purtat apoi, cu o viteză incredibilă, printr-un întuneric despicat de străfulgerări de lumină. Se întretăiau cu el, imaterial, alte fiinţe, şoapte neînţelese, prezenţe destrupate. Amintiri urcând din abisurile subconştientului.
Fiinţe de lumină îi apăreau în cale şi atunci şi-a întins către ele braţele, ca într-un dor nemărginit.
— Nu te abate de la drum: sunt doar iluzii ale lumii de mijloc! Concentrează-ţi gândurile şi voinţa! Verko avea ochii incandescenţi şi glasul de tunet.
Vârtejul ameţitor l-a purtat mai departe, cufundându-l într-un hău, la capătul căruia se năştea o strălucire orbitoare. A intrat violent în ea, izbit de fascicule aproape materiale de lumină şi căldură.
Apoi, trupul descărnat de orice urmă de voinţă i s-a prăbuşit pe un sol ferm. Făcându-l să-şi piardă cunoştinţa.

Pe Pământ, era ceasul amurgului şi valurile unei mări spălau uşor nisipul încă fierbinte.

Marea Conștiință

Prima impresie a fost una de familiar.
Degetele i s-au mişcat aproape imperceptibil, pipăind firele de nisip cald. A strâns în pumn cristalele minuscule şi le-a dat apoi drumul să curgă, ca dintr-o clepsidră. Avea faţa îngropată în nisip, simţea în gură scrâşnetul particulelor rugoase.
S-a ridicat cu mişcări frânte. Corpul asculta distonant de comenzi. Asemenea unui nou-născut, care îşi descoperă legile trupului şi încearcă să le coordoneze.
— Te reobişnuieşti cu puterea atracţiei gravitaţionale a Pământului.
Alături de el, chipul Ayrei era luminat de ultimele raze ale soarelui. Peter ştia că este educată să nu-şi exteriorizeze sentimentele, dar acum îi vedea pe faţă fericirea nedisimulată.
— Ai reuşit, Auk, ai fost foarte puternic.
Întreaga ei fiinţă emana bucuria eliberării: depăşise o mare primejdie.
Totuşi, emoţia Ayrei era prea intensă şi brusc a înţeles totul. În vârtejul năucitor, auzise ghidându-l nu numai vocea Ayrei sau a lui Verko, ci şi alte zeci, sute de voci, care îl îndrumau ferme, poruncitoare.
— Aşa este, ai fost vegheat de noi toţi, Auk. Ţi-am ascuns riscurile, ca să nu dai înapoi.
— Riscurile?
— Exista pericolul să nu ai tăria de a-ţi urma drumul. De a te abate de la el… Ai fi putut să te pierzi atât de uşor, dacă spiritul nu-ţi era destul de puternic, încât să rezişti altor chemări.
Ayra părea încă marcată de teamă şi Peter a înţeles că Verko îi ascunsese adevărul acestei Trepte.
— Dacă neîncrederea, ezitările sau amintirile te-ar fi ademenit, ai fi rămas suspendat în univers: rătăcitor între lumi paralele.
Ayra l-a mângâiat pe frunte, apăsându-i fugar tâmpla dreaptă.
— Pe Pământ, ne putem atinge unul pe altul. Un Delph nu este încărcat cu toate cunoştinţele, iar eu îmi pot bloca aici uşor canalele telepatice.

Peter aproape că nici nu i-a remarcat gestul. Nu a perceput decât liniştea izvorându-i din tâmpla dreaptă, care totuşi nu reuşea să-i alunge teama. Înţelegea cât de aproape fusese de moarte.
— Nu risipi răgazul acesta pentru îngrijorări. Nu ne este îngăduit să rămânem aici decât foarte puţin.
Abia acum Peter s-a uitat de jur împrejur, ca să vadă ce însemna „aici”: o insulă stâncoasă, o pădure în depărtare. Nisipul aproape alb. Apa de un albastru orbitor. Fire de alge risipite pe mal, cochilii minuscule de scoici. O insulă pustie, fără sunete.
— Sunetele au amuţit, Auk, pentru că ne-au simţit prezenţa. Animalele ne cunosc dintotdeauna, sunt mult mai înţelepte decât le credeţi voi. Nu ştiu care este voinţa noastră. De aceea tac.
Într-adevăr, pădurea din depărtare ascundea, în bezna ei, sute de ochi lucitori, imobili, care stăteau la pândă.
Fata a închis ochii şi, cu o chemare ce curgea din întreaga fiinţă, a făcut ca totul să se umple de ţipete de păsări, fâlfâit de aripi, ecouri de şerpuiri prin frunze şi ierburi.
Şi mirosuri: de apă, de vegetaţie proaspătă, de amestecuri ude şi grele. De rădăcini care împung spre miezul pământului.
Totul îl învăluia ca un „din nou acasă” şi Peter a simţit impulsul să o îmbrăţişeze pe fata asta minunată. Iar căldura corpului ei subţire a fost regăsirea unei bucurii. După care tânjise parcă dintotdeauna.
— Tu ai fost ales, Auk! Tu trebuie să faci ca toate aceste frumuseţi să dăinuie, i-a şoptit Ayra la ureche şi buzele ei aproape că îi atingeau pielea caldă a gâtului.
— Aş fi vrut să păstrăm clipele astea pentru noi, fără gândul la ce a fost, la ce va fi…
Peter s-a desprins din îmbrăţişare, lăsând mâna să alunece pe curba delicată a gâtului fetei.
— Dacă te abaţi de la drumul Iniţierii, nu va mai exista nimic. Nici noi, nici timpul. A început deja numărătoarea inversă. Întinde-ţi trupul pe nisip şi priveşte cerul.
Peter vedea doar nori răzleţi, luminaţi de razele roşietice ale apusului.
— Priveşte dincolo de aparenţe. Priveşte cu văzul tău cel nou.
Şi atunci a perceput cum, în ceruri, se învolburau vârtejuri evanescente. Ca o nelinişte de gânduri. Ca semnele unei

prevestiri.
— Marea Conştiinţă: ea simte pericolul şi te cheamă.
— Marea Conştiinţă? Mi-aţi mai vorbit despre ea.
— E creierul din care ne naştem noi toţi… Ea a creat lumile! E o colosală gândire cosmică, o inteligenţă infinită.
— Un fel de idol bizar?
— Nu este o corporalitate, ci o magmă de gânduri ce pulsează. Ea există pretutindeni şi totul este parte din Ea.
Soarele ajunsese acum la linia orizontului. Părea ochiul roşu al unei fiinţe gigantice.
— Dar de ce tocmai eu, Ayra? Care este rostul meu în voinţa Ei?
— Voinţa Ei ne este întotdeauna necunoscută. Iar tu nu eşti primul Illur şi nu vei fi nici ultimul. Sunt mulţi ca tine care, întorşi din lumea noastră, se contopesc cu marea mulţime a pământenilor.
Toate sunetele amuţiseră din nou în jurul lor. Vietăţile se ascunseseră în culcuşuri neştiute.
— Şi misiunea mea, Ayra, care ar fi? A întrebat Peter după alte clipe lungi de tăcere.
Ar fi vrut să nu aibă pur şi simplu nicio misiune.
Să rămână aici, cu fata asta dragă, dar încăpăţânându-se să-i ilustreze principii complicate. Ar fi vrut doar să stea amândoi urmărind valurile, până ce asfinţitul se va stinge. Iar în jurul lor să se lase treptat întunericul şi ei să adoarmă îmbrăţişaţi. Ca doi oameni obişnuiţi, pe plaja unei insule uitate de lume.
Ayra i-a înţeles gândurile şi a murmurat, ca o rugăminte:
— Ce se naşte din Marea Conştiinţă este un tot. Un echilibru perfect, ideal. O singură civilizaţie, cât de măruntă, dacă piere, se stinge întregul. Iar acum tocmai lumea ta e în pericol!
— Dar menirea mea, Ayra, care este în toate astea? A repetat întrebarea.
— Ţi-o va dezvălui Verko. Atunci când vei fi pregătit să înţelegi pe deplin. Acum timpul nostru aici s-a scurs. Eu nu pot îndura multă vreme lumina, chiar dacă-i blândă. A venit vremea întoarcerii.
Peter a mai privit-o o dată îndelung. Pentru că voia să-şi întipărească în minte chipul ei din lumea lui: o fată măruntă, firavă, prea serioasă. Poate doar veşmântul îi era deosebit. În rest, nimic nu-i dădea un aspect nefiresc.
Nefiresc simţea însă că era sentimentul acela plăcut, liniştitor,

pe care îl trăia pentru ea.

„Asta este, pesemne, iubirea”, a mai gândit, înainte de a se lăsa supt de gura vârtejului întunecat care se deschisese din nou, lacomă. Sorbindu-l către un alt loc, către un alt timp.

Virusul

A deschis ochii zadarnic. Întunericul era dens, nu reuşea să-l străpungă.
Ştia că e tot în etuva de unde îşi lansase proiecţia mentală. Dar acum nervurile învelişului erau stinse. S-a desprins pe pipăite din mâzga în care îi stătuse scufundat corpul şi, când trapa de deasupra s-a ridicat, a desluşit vag celelalte dispozitive ovoidale ce adăposteau trupurile atlanţilor.
Reţeaua neuronală a acelor capsule pâlpâia încă: o lume cufundată într-un întuneric din care se năşteau Delphii. Entităţi ce vor străbate galaxiile.
Se aştepta să o regăsească alături pe Ayra, dar etuva ei era goală. Semn că se retrăsese în Nekra ei necunoscută în care îşi înnoia puterile.
Ceva luminos, ca o incandescenţă mobilă, i-a atras atenţia către scara spiralată ce ducea spre turnul Cetăţii. Lumina mărginea conturul vag al unui trup. Urca treptele cu mişcările în transă ale unui somnambul atras de chemarea Lunii.
Peter îl urmărea cu privirea încordată, cum se strecoară prin labirintul coridoarelor transparente. Când, de la adăpostul faldurilor Methei, silueta a scos la iveală povara care lumina schimbător, i-a văzut, pentru o secundă, chipul:
— Evar!
Peter a înţeles ce ascunde.
Ajuns în vârful turnului, Evar a atins cu mâna ochiul trapei translucide, ce despărţea cele două lumi. Apele s-au rotit ameninţător, însă nu au putut sparge pragul imaterial, dar atât de ferm, impus de Evar.
Evar a întins pocalul incandescent spre clocotul vâltorii. Şi Zemelul s-a răspândit, risipindu-se fosforescent în apele întunecate.
„Trădarea are, aşadar, un chip! Bănuielile mi se adâncesc”, şi-a

auzit Peter gândurile îngrozite. „Harunii trebuie avertizaţi numaidecât!”
Evar cobora acum treptele cu paşi grei, ca sub apăsarea unei vinovăţii. Peter, care se obişnuise cu întunericul, îi vedea clar faţa. Părea istovit, cu trăsăturile aproape descompuse de durere. Dar nu percepea la el vreo părere de rău pentru trădare.
Peter îi urmărea nevăzut paşii, cu gândurile în alertă: „Trebuie să aflu singur totul, până la capăt. Cred că am ajuns în miezul unui mister mai adânc.”
Logica îi spunea însă că ceva nu este în regulă: nimic nu se întâmpla fără ştirea lui Verko. Era, la rândul său, complice? Căci el văzuse cum se purta cu Evar: avea faţă de el o grijă ocrotitoare, o afecţiune suspectă.
Nici chiar în Ayra nu putea avea o încredere totală. De câte ori încercase să abată discuţia spre Evar, ochii ei se ecranau cu un scut opac, metalic. Care oprea orice înţeles al privirii.
Dar Evar se pierduse acum în ascunzişul coridoarelor întortocheate. Peter se opri dezorientat.
Se trezi brusc în faţa unei Nekre cu portalul închis. Ceea ce era cu totul neobişnuit pentru lumea Cetăţii, în care nimic nu te împiedica să pătrunzi în orice încăpere.
Însemna că îi era interzis să intre acolo şi tocmai asta îl provocă. Nu mai accepta mistere sau oprelişti. Era decis să afle tot adevărul despre atlanţi şi lumea lor.
A intrat în Nekra, ştiind prea bine că încălca normele. Dar nu-i păsa de asta!
Sala, de o măreţie rece, era aproape goală. Pereţii imenşi adunau lucirile slabe de lumină către un singur punct din centru. Acolo, pe un postament vast, ca un altar, stătea închisă o carte.
S-a îndreptat lacom spre ea. Nu a fost nevoie să o atingă, s-a deschis la simplul îndemn al gândului. A văzut filele subţiri de papirus vechi, culorile alcătuind însemne zodiacale întunecate, coperta verde patinată de timp.
Şi, deodată, din lumina paginilor, au început să nască imagini care se succedau în ritm năucitor. Planete, lumi, războaie, supernove, ciocniri de aştri, fiinţe necunoscute. Civilizaţii trecute sau viitoare.
Apoi, pe o filă, chipul lui. Încă tânăr, dar cu părul aproape încărunţit, cu...
— Închide Cartea!

Glasul lui Verko a sunat tunător. Iar ecoul cuvintelor a reverberat, amplificându-se în ecoul arcadelor.
— Închide Cartea, nu-ţi e îngăduit să cunoşti viitorul!
Nemişcat, l-a înfruntat pe Verko trufaş:
— Îmi cereţi să am încredere, dar îmi ascundeţi tainele cele mai adânci!
— Nu doar de tine le ascundem. Civilizaţii întregi au căutat Cartea Lumilor. O veghem de mii şi mii de ani: în ea se află Legile şi se scrie neîncetat destinul tuturor. Ea e cuvântul Marii Conştiinţe, din care aflăm viitorul!
— Dar nu e interzis să cunoşti viitorul? Nu-ţi contrazici acum propriile cuvinte?
— Este interzis să afli destinul civilizaţiei tale. Dar Cartea ne arată cum să păstrăm viaţa altor lumi, alungând pericolul care le ameninţă. Vino, vei înţelege mai bine. Mur tocmai s-a întors de pe Xara.
Prin pereţii transparenţi ai coridoarelor, Peter a văzut Sala Coloanelor luminată puternic şi pe Haruni stând alături de Mur, într-o tăcere încordată.
— Mur le transmite informaţiile telepatic. Acum însă vom vorbi limpede, ca să poţi înţelege totul.
— Planeta Xara a declanşat colonizarea! Corpusculii care poartă virusurile au ajuns de-acum pe Terra.
Mur era epuizat. Fusese o misiune riscantă, dar Delph-ul lui reuşise să obţină toate datele necesare.
— Colonizarea? Lui Peter i se părea un coşmar.
— Nu eşti încă într-un un coşmar, dar se naşte unul, a spus Khali şi, pentru prima dată, pe chipul ei întotdeauna senin, a văzut urma clară a îngrijorării. Acum îţi vom da toate lămuririle, Auk.
— Cartea ne-a avertizat cu privire la Xara încă de mult... i-a continuat Lara cuvintele, cu o voce din care pierise căldura melodioasă a rostirii. Steaua ei este pe cale să devină o supernovă, o lume muribundă din Nebuloasa Vulturului. Şi, fireşte, civilizaţia de acolo caută să invadeze altă planetă.
— De ce tocmai Pământul?
Chipul lui Dnumm, brăzdat de riduri acum parcă mai adânci, a ieşit din penumbra în care se retrăsese:
— Pentru tot ce înseamnă planeta voastră. Pentru tot ce puteţi oferi voi ca să supravieţuiască.
— Din Nebuloasa Vulturului şi până pe Terra nu e un drum cam

lung?
— Xara posedă nanotehnologii asistate de conştiinţă. Pot distorsiona undele spaţiu-timp ca să străbată instantaneu oceanul interstelar, trecând prin portalele temporale.
Peter o căuta din priviri pe Ayra. Avea nevoie să-i fie aproape. Ştia că simpla ei prezenţă i-ar fi alungat teama, născută în el ca o lavă de metal încins.
Cercul de foc din mijlocul Sălii Coloanelor îşi ridicase iar limbile de flacără.
— Descarcă imaginile, Mur! L-a somat Verko.
Atlantul trebuia să-şi elibereze stocul memoriei de datele preluate de pe Xara. Păstrarea lor prea mult timp i-ar fi pus în pericol raţiunea.
Atunci, într-o enormă proiecţie, au început să se deruleze hologramele. Lumea de coşmar a planetei prindea chip: trupuri întunecate, cuprinse de flăcări, comenzi puternice, ca nişte mugete, valurile scrâşnind ale Mării de Metal!
— Fiinţele de Foc, civilizaţia de pe Xara! Khali era înspăimântată.
— Iată-l şi pe Okdar! Conducătorul neamului lor…
Înconjurat de entităţile de foc, Okdar emana din făptura lui incandescentă sfere gelatinoase, în care un miez minuscul pulsa ca un demon captiv.
— Sfere de ADN mutant, a tradus Mur. Sfere purtând în miezul lor virusuri cu material genetic extraterestru!
Cercul de foc din Sala Coloanelor şi-a stins puterea, prefăcându-se din nou în jar mocnit. Hologramele s-au destrămat, lăsând însă vie urma imaginilor terifiante.
Se aşternuse acea tăcere care se naşte în preajma pericolului.
— Pământul este foarte diferit de planeta lor, a încercat Peter un efort de logică. Nu sunt condiţii similare…
În glasul lui suna o speranţă ascunsă.
— De aceea voi nici nu aflaţi nimic despre existenţa altor civilizaţii. Căutaţi exoplanete, dar viaţa nu e doar oglindirea alcătuirii voastre, i-a replicat Dnumm tranşant.
— Este totuşi imposibil ca omenirea să nu sesizeze pericolul. Să nu înţeleagă că un virus e pe cale să producă mutaţii! Am fost întotdeauna atenţi.
— Cât de atenţi puteţi fi?
În Sala Coloanelor intrase Evar: părea mai bătrân, încovoiat ca

sub apăsarea unei boli fără leac.
— Inteligenţa voastră nu a fost oare tot un virus extraterestru care a produs mutaţii? Nici până astăzi nu v-a devenit clară enigma desprinderii voastre de alte specii, către raţiunea superioară, zise Evar cu un glas stins.
Peter era uluit. Atât de simplu sună marile adevăruri?
— Da, Evar deţine marile adevăruri, a dezvăluit Lara. El schimbă mersul civilizaţiilor de câte ori un pericol este vestit de Cartea Lumilor. El e tăria gândurilor noastre! El găseşte întotdeauna răspunsuri, soluţii.
— Aproape întotdeauna, a şoptit Evar, aproape întotdeauna…
Peter ar fi vrut să afle înţelesul ascuns al regretului din cuvintele lui Evar, dar atunci Dnumm i s-a adresat ultimativ lui Verko:
— Auk trebuie să ştie foarte precis ce se va întâmpla!
În sală a intrat Ayra. Fata răspândea o lumină nouă şi sufletul lui Peter s-a agăţat de fiinţa ei, ca de limanul unei speranţe salvatoare.
— Okdar a găsit lăcaşul perfect pentru corpusculii purtători de virusuri: un lac în care alte fiinţe vii nu pot să trăiască. Tot ce ating, apele lui transformă în schelete pietrificate.
Ayra vorbea ca interfaţa unui film didactic: fără emoţie, fără căldură, fără implicare. Doar comunica o informaţie.
Lui Peter i se părea de nerecunoscut. „O Mahra nu are sentimente”, l-a străfulgerat amintirea cuvintelor lui Dnumm. Oare Ayra disimulase? Îl atrăsese perfid într-un joc amăgitor?
— Virusul va rămâne vreme îndelungată în adâncuri, continuă ea cu acelaşi glas neutru.
— Chiar zeci de ani. Trebuie să se adapteze la condiţiile Terrei, să dezvolte mecanisme de apărare.
Evar intervenise, pentru că intuise o vibraţie strecurată neînţeles în corpul Ayrei.
— Apoi va ataca, multiplicându-se în corpuri-gazdă. Acestea vor fi numai animale. Nu îşi permit nicio slăbiciune înainte de a invada corpurile umane. Aici, în corpurile animalelor purtătoare, se vor maturiza.
— Îşi vor înmii necruţător forţa.
— Dar animalele nu le vor simţi prezenţa? Peter nu percepea coerenţa afirmaţiilor lui Evar.
— Nicidecum, a răspuns vocea nefiresc de calmă a lui Khali. Nu afectează cu nimic gazda intermediară, până ce nu desăvârşesc

ciclul de reproducere şi maturizare. Doar le folosesc corpul. Ca pe un simplu recipient.
— Când acest ciclu este încheiat, şi-a reluat Ayra expunerea, omoară animalul-gazdă. Abia acum va apărea primul Semn: privirea sticloasă şi irisul decolorat al cadavrelor. Simpla apropiere a unui om e suficientă pentru infestare. Oamenii sunt adevărata lor ţintă.
Ayra rostea sentinţe, dar Peter se împotrivea:
— Trebuie să apară totuşi nişte semne. E imposibil, Verko, să nu existe nişte semne!
— Doar tu le vei înţelege, Auk. Doar tu vei înţelege că pielea solzoasă de reptilă, apărută la baza lobului urechii drepte, este semnul lăsat de neamul lui Okdar.
— Asta îi va pune pe toţi ceilalţi în alertă!
— Nu, Auk, ceilalţi vor găsi explicaţii fireşti. Doar tu nu te vei lăsa amăgit.
Oboseala lui Peter devenea din ce în ce mai apăsătoare. Harunii îl înconjuraseră, cercetându-i reacţiile cu privirile lor pătrunzătoare. Ayra rămăsese în spatele lor, dar el începea să îi vadă silueta înceţoşat.
— Doar eu… Peter rostea cuvintele cu un vădit efort.
Verko ajunsese foarte aproape. Îi întrezărea conturul feţei ca prin ceaţă, în timp ce îşi culca trupul pe ovalul rece, cu mişcări care nu mai erau dictate de voinţa lui.
Aici, pe ovalul imponderabil din mijlocul cercului de foc, se trezise atunci, în primele lui clipe din lumea atlanţilor. Gândurile nu îl mai ascultau.
— Acum trebuie să dormi adânc, ai primit esenţă pură de Zemel. Îţi va imuniza fiecare celulă. Trebuie să ai un scut de protecţie. În curând…
Peter nu a mai auzit ultimele cuvinte ale lui Verko. Somnul l-a cuprins ca o moarte de plumb.
Nu înainte ca, în minte, să i se amestece haotic proiecţii stranii, deformate halucinant. Fiinţe de foc, urmărindu-l cu ochi demonici, Ayra – rece şi îndepărtată, Evar şi povara privirii lui îndurerate.
Ultima imagine a fost ca o fulgerare de spaimă: trupul enorm al Fiinţei sorbind lacom plutirile de lumină risipite în apele negre. Zemelul – licoarea care înzeceşte puterile!

Transferul mental

Parcă trecuseră secole de când fusese încredinţat unui somn greu, fără vise.
Trezirea a însemnat însă o renaştere. Sute de entităţi îşi contopeau însuşirile în trupul lui, mii de creiere îşi uneau gândurile. Zemelul îl înzestrase cu forţe de neînchipuit.
— Methe are şi ea aceleaşi virtuţi. Nu e un simplu veşmânt. Te-a strâns mereu într-o platoşă de imunitate şi, cu memoria ei intrinsecă, a prelucrat datele celulelor tale, pentru a le face mai puternice.
Era glasul Ayrei, privindu-l aplecată deasupra lui, cu ochi cercetători. Din ei se şterseseră distanţa şi răceala.
Undeva, în străfundul minţii, persista însă certitudinea că se întâmplase un fapt foarte grav. Îşi dădea seama că atlanţii îi dezvăluiseră adevăruri cutremurătoare, din care nu reuşea să-şi amintească însă decât frânturi, fără a putea recompune un înţeles clar al întregului.
În depărtare, privirile i s-au izbit de un alb pur. Nu mai era în Sala Coloanelor, ci într-un fel de încăpere albă, cuprinsă de un abur opac, care îl izola de orice altă percepţie.
— Suntem într-o placentă temporală. Eşti abstras oricăror coordonate, ca în starea de increat. Urmează o altă Treaptă.
— Sunt tot eu, înainte de a exista concret?
Peter accepta deliberat să urmeze orice, numai să fie alături de Ayra, de această Ayra tandră şi caldă. Care-i anula senzaţia de pericol neînţeles persistentă în trup.
— Inducerea forţelor telepatice se face numai dacă eşti izolat de orice stimul exterior. Aşa accezi la starea alpha. Starea matricealǎ, în care eşti permeabil doar la recepţionarea mesajelor subtile.
Apropierea Ayrei era pentru Peter emoţie intensă. S-ar fi putut supune deliberat oricărui experiment, numai ca s-o vadă pe ea fericită.
Însă Verko s-a materializat lângă el ca din neant şi vraja s-a destrămat.
— Îţi intuiesc dorinţele, dar acum te vei lepăda de orice alt gând.
— Ce rost au toate astea, de vreme ce la întoarcere voi uita totul?

Peter punea iar şi iar întrebarea care-i concentra convingerea că săvârşeşte unele lucruri zadarnic.
— Nimic nu e zadarnic. În subconştient vor rămâne latent date care se vor activa, când le va sosi clipa. Atunci vei putea comunica mental cu alţi Illuri. Mai multe minţi strălucite, relaţionate, pot însemna tăria unei lumi!
Se aflau faţă în faţă şi Verko îşi purta, fără să-l atingă, palmele în jurul corpului său. Cu mişcări circulare, ca un bandaj de gesturi.
— Îţi simt încă respingerea şi nedumeririle. Alungă-le…
Verko îşi îndreptă palmele către tâmplele lui şi Peter simţi cum o reţea dogoritoare îi încinge fruntea.
— Îţi transmit mai întâi vibraţii joase… Trebuie să te goleşti de orice gând, să te abandonezi unei linişti totale… Dar să trezeşti în tine dorinţa de a cuprinde cu mintea mesajele altor forme de viaţă, într-o comunicare psihică superioară.
— Alte forme de viaţă?
Întrebarea lui Peter nu mai conţinea nicio nelinişte, pentru că undele emise de Verko îl învăluiau cu o intensitate crescândă, inducându-i linişte şi detaşare.
— Comunicarea mentală nu ţine seama de barierele dintre specii, Auk. (O auzea pe Ayra de undeva, de foarte departe.) Ea există oriunde există viaţă.
— Închide ochii şi detaşează-te de lumea exterioară…
Verko vorbea cu şoapte prelungi.
Îndărătul pleoapelor închise, Peter se cufunda în lumea întunecată a absenţei formelor. Corpul îi era întins orizontal, fără niciun sprijin, parcă plutind pe nori.
— Deschide-ţi văzul ascuns şi dorinţa de a face parte din tot ce este viu. Propagă-ţi undele minţii. Să fie libere…
— Vizualizează-ţi gândurile. Cât mai clar… Dorinţa naşte realitatea…
Vocea lui Verko se auzea îndepărtat, estompându-se către uitare. Chiar şi amintirea Ayrei era tot mai ştearsă.
A mai simţit cum palmele lui Verko i-au atins fruntea şi un câmp de particule s-a născut în lumea întunericului. Sub pleoapele închise, globii oculari zvâcneau ca în mişcarea somnului REM.
Dar nu s-a abandonat visului, ci şi-a concentrat forţele mentale pe drumul pe care îl ghida voinţa lui Verko.
Întunericul s-a spulberat. Înconjurat de ecouri neştiute, de

şoapte neînţelese, gândul, mai clar ca oricând, străbătea lumi întrepătrunse.
Vedea cum trece prin trupuri vegetale, cum suie ca o sevă prin nervuri de lumină. Cum străpunge consistenţe lemnoase către miezul copacilor. Cum se roteşte ameţitor, amestecându-se cu polenurile purtate de vârtejuri.
Apoi şoaptele au devenit boncăluit de turme grele, tropote de copite scurmând pământuri uscate. Privea prin ochiul tăios al animalelor de pradă, zbura purtat către înălţimi de văzul vulturilor. Luneca printre ierburi cu unduirea târâtoarelor. Era amestecat cu apele, prin pupila sticloasă a peştilor…
— Sunt gândul Lumii! Sunt lumina clară a gândului Lumii!
Iureşul trăirilor îi năştea forţe nebănuite. Şi-a dat seama că totul este posibil. Că are puteri care trec dincolo de orice limită, chiar a realului.
Atunci, s-a smuls din chinga voinţei lui Verko. Ştia că sosise clipa când se simţea pregătit să-şi împlinească dorinţa interzisă.
Şi-a concentrat întreaga forţa mentală, ca să spulbere graniţele, pentru a ajunge în lumea de dincolo de viaţă. Prin puterea conştiinţei, voia să pătrundă în locul Umbrelor, unde să afle răspunsuri.
Trupuri tulburi începeau să se ivească în depărtare din somnul lor de ceaţă. Şopteau chemări care-l atrăgeau hipnotic.
Dar o cutremurare puternică l-a rupt şi l-a întors, cu pulsul bătând nebuneşte, în albul încăperii din care îşi proiectase gândirea.
— Ai fost în primejdie, Auk, nu asta este calea regăsirii! Îţi este interzis să pătrunzi în lumea de dincolo!
Verko era sever. Peter îi scăpase de sub control: se aventurase în lumea spiritelor. Iar Ayra, lividă, se vedea că trecuse printr-o mare spaimă.
— Dacă treceai graniţa, ai fi rămas acolo captiv. Cine încalcă legea nu se mai întoarce. Spiritele te pot căuta ele pe tine, dar ţie îţi este interzis să le tulburi liniştea!

Pereţii albi s-au îndepărtat şi el s-a regăsit în tihna Nekrei sale. Verko dispăruse, iar Ayra i-a întins cupa cu Zemel.
— Eşti epuizat. Transferul mental solicită întotdeauna pierderi mari de energie. Însă tu ţi-ai trimis gândurile mult prea departe.
— Am vrut să aflu adevăruri!

— Ce este adevărul, Auk? E doar oglindirea relativă a unei dorinţe: nu poţi ajunge la esenţa ultimă. Nu te mai frământa.
— Dar noi doi, Ayra? Există un adevăr care ne leagă? Această întrebare are vreun rost? Ţi-o pot pune?
S-au privit lung.
Apoi fata a vorbit rar, cu un efort care lăsa impresia că uitase cuvintele. Că se străduia să şi le amintească. Se făcuse parcă mai mică şi avea un tremur al buzelor, ca atunci când încerci zadarnic să opreşti plânsul.

— Auk…
Îi rostise numele altfel, apăsând pe fiecare sunet, ca să-l întipărească în amintire.
— Nu prea mai avem vreme de răspunsuri, Auk… Mâine te reîntorci în lumea ta!

Sepiile

Ayra plecase, lăsând în urmă înţelesul cutremurător al ultimelor ei cuvinte.
„Mâine te reîntorci în lumea ta!”
Şarpele rece al spaimei îi încolăci iarăşi în inimă. Care mai era acum lumea lui? Mai exista pentru el realitate? Sau doar cercuri concentrice de iluzii, purtându-l la infinit, ca pe un simulacru supus unor legi de neînţeles, scrise în nu se ştie ce carte?
Pereţii Nekrei s-au clătinat uşor, ca împinşi de unda unui nou seism. În adânc, ceva fierbea mocnit, în aşteptare.
Nu putea pleca. Nu era încă pe deplin pregătit, încă nu aflase totul. Şi Ayra…
„Nu pot s-o pierd pe Ayra. Ce rost are totul, dacă este clădit pe absenţă, pe suferinţă?”
Ea îl învăţase să-şi domine orice neîncredere, teama, durerea. Prin ea, găsise forţa să răspundă unor întrebări. Îi era acum necesară ca aerul, ca lumina.
Vuiete înfundate se îndreptau spre pereţii Cetăţii şi pulsaţiile de ecouri le înzeceau tăria.
Dar pentru Peter, acestea nici nu existau. Întreaga lui conştiinţă cristalizase o decizie: „Refuz să mă supun voinţei altora, în numele unor principii absurde. Care îmi aduc nefericirea.”

A pornit aproape alergând, spre Sala Coloanelor. Voia să se confrunte cu Harunii. Să-i facă să accepte că nu au puteri depline asupra lui.
Vuietele deveneau tot mai puternice, însoţindu-i ritmul paşilor. Prin pereţii transparenţi ai Cetăţii se vedeau valurile retrăgându-se, ca nişte maree colosale. Îşi adunau trupurile de ape, pregătindu-le forţa pentru lovitura ce va spulbera totul.
Timpul se dilatase. Descompunerea lui în secunde reda cu încetinitorul goana atlanţilor prin coridoarele înguste. Cuvintele lor neînţelese erau clar purtătoare de spaimă.
„Marile Valuri! Marile Valuri lovesc iar! A conştientizat el dintr-odată cu fiecare celulă a corpului. Sfârşitul! Prăpădul care va nimici totul. Va spulbera Cetatea şi va lăsa în urmă tăcerea şi neantul...”
În mulţimea de siluete, a văzut-o pe Ayra şi ultimul lui gând a fost că o va avea aproape în clipa dezastrului.
Rupându-se de ceilalţi, ea l-a prins de mână, într-un gest de ajutorare, deşi ştia că îi este interzis să o facă.
Înainte ca valul uriaş să se prăvălească asupra pereţilor, a mai putut să simtă cum atingerea Ayrei a generat în el un şuvoi fierbinte, electrizant.
Care i-a urcat în creier, declanşând flash-uri disparate de intensitate acută: imagini de braţe gelatinoase, tentacule, ochi hipnotici de sepie.

Apele s-au năpustit cu un muget greu, forţa lor ar fi spulberat orice împotrivire. Scuturile externe din partea de răsărit au căzut, pereţii coridoarelor s-au frânt, contorsionându-se cu scrâşnet metalic.
Şi, din învolburarea de spume negre, s-a născut chipul celei care mâna urgia.
Fiinţa!
Înspăimântătoare, avidă, necruţătoare.
Ochiul galben, cu pupila neagră, îngustă, şi-l lipise de transparenţa pereţilor Sălii Coloanelor. Trupul ei încolăcise ruina Cetăţii şi fiecare braţ, ca acţionat de un creier propriu, scormonea cu pompele polipilor prin dărâmăturile tăioase, amestecate cu nisipuri şi ape.
Şi totuşi, Fiinţa scotea nişte sunete tânguitoare, ca o chemare dureroasă. Ca o dorinţă încercând zadarnic să se închege în

cuvinte. Pupila ei enormă era aţintită spre scara spiralată: părea că vrea să soarbă cu totul lumea dinăuntru.
Privirile atlanţilor îl ţintuiau însă pe Evar. El urca spre tărâmul de sus al valurilor, chemat de glasul Fiinţei. Peter s-a desprins, încercând să-l urmeze. Îi intuia intenţia.
Dar Evar, ajuns la ochiul rotitor de ape, şi-a ridicat mâinile către miezul vârtejului, lăsându-se amestecat în vâltoare.
Peter a mai putut vedea cum Fiinţa a eliberat Cetatea din strânsoarea braţelor şi s-a năpustit asupra lui Evar, cuprinzându-l fulgerător şi dispărând cu el în norul de nisip scurmat de pâlniile ei tremurătoare.
S-a aşternut brusc o linişte deplină. Apele şi-au căpătat dintr-odată transparenţa, străfundurile şi-au adormit orice vibraţie.
Singura amintire a clipelor acelui dezastru erau coridoarele periferice, acum inundate, purtând pe ape bucăţi smulse din fostele Nekra.
Peter cobora scara spiralată ca purtat de o voinţă străină. Atlanţii păreau că uitaseră de el, încremeniţi acum într-o imobilitate stranie. Se petrecuseră fapte incredibile şi iată că ei nu aveau nicio reacţie. Cu ochii închişi, murmurau nişte versete neînţelese.
— Evar! El era trădătorul! Nu v-aţi dat seama că aţi fost înşelaţi? Le-a strigat Peter.
Murmurul continua. Nu-l lua nimeni în seamă.
— Evar hrănea Fiinţa cu Zemel, striga Peter. I-a crescut forţele ca să vă distrugă. V-a trădat, nu înţelegeţi? Treziţi-vă, adevărul e atât de evident!
Se simţea neputincios şi revoltat. Trădarea se dăduse pe faţă şi ei nu aveau nicio reacţie.
— Respectă-le rugăciunea, Auk.
Vocea Ayrei suna mustrător.
— Nu îţi vor răspunde acum: sunt contopiţi cu Marea Conştiinţă. O roagă să le dea tăria de a îndura suferinţa pierderii. Ne rugăm pentru noi şi pentru liniştea lui Evar.
— Dar a fost un trădător, îl bănuiam de mult. Nu v-am spus, pentru că nu eram sigur.
— Nu ai cum să-nţelegi, Auk. Pentru că nu ştii totul.
Verko îşi încheiase rugăciunea, însă îi rămăsese întipărită pe chip durerea.
Ceilalţi părăseau treptat Sala Coloanelor, îndreptându-se către

coridoarele ce trebuiau refăcute.
Doar Verko şi Ayra au rămas alături de Peter.
— Nu am vrut să-ţi ascundem nimic, Auk, dar erau adevăruri pe care nu le puteai afla. Te-ai fi temut de noi.
— Evar! De ce îl plângeţi pe Evar?
— Vrem să-i fim alături, să-l însoţim cu gândul nostru bun pe noua lui cale.
— Gânduri bune pentru un trădător? Ce legi aveţi voi aici?
— Legile în care trebuie să crezi şi tu. Iar Evar nu este un trădător. El nu a căutat moartea noastră. A vrut, demult, să ne dea o nouă viaţă. Nu te-a mirat faptul că suntem cu toţii bătrâni? Doar Mahrele au altă vârstă.
Ayra îl lăsa pe Verko să vorbească. Şi ea era o Mahra, prea tânără ca să fi văzut naşterea Fiinţei.
— Nu stăpâniţi nemurirea? Nu mi-aţi vorbit despre forţa celulelor voastre de a se replica la infinit?
— Aşa este, Auk. Dar se pare că acestea încep să-şi epuizeze potenţialul de regenerare. Chiar dacă a durat nesfârşit, se pare că îmbătrânim şi noi.
Ceilalţi Haruni intraseră în sală, cu durere întipărită pe chip şi Lara i-a vorbit, ca şi cum i-ar fi depănat o poveste pe care o voiau uitată.
— Evar a decis că putem reface ciclul tinereţii. Dacă vom crea o fiinţă asemenea nouă, dar aflată la începuturile vârstei noastre.
— Mai presus de orice, ne-am dorit atât de mult Copilul, a şoptit Khali. L-am aşteptat atâtea milenii.
— Atunci am încălcat Legile: să nu creezi ceea ce numai Marea Conştiinţă are puterea să nască. Ne-a orbit trufia!
Verko rostea cuvintele cu părere de rău şi smerenie.
— Fiinţa trebuia să poarte întipărite în ea toate puterile acestei lumi, a continuat Dnumm. Să ne fie viitorul, peste orice graniţă a timpului.
— Dar am fost imprudenţi. Nu ne-am blocat eficient canalele telepatice şi Fiinţa a sorbit şi gândurile noastre întunecate. Ele au întotdeauna o forţă mai mare decât celelalte.
— A sorbit tot ceea ce închiseserăm în adâncurile subconştientului şi s-a eliberat, ducând cu ea clocotul trăirilor interzise. Am născut astfel un monstru!
— Şi nu poate fi ucis? Peter întrebase revoltat.
— Noi nu o putem face. Să nu-ţi ucizi seamănul – e legea despre

care ţi-am mai amintit!
— Fiinţa s-a eliberat de voinţa noastră şi s-a ascuns în ape. Dar a purtat în ea, inconştient, ceva din dorul, din tânjirea unui copil de a-şi revedea tatăl. De aceea îl căuta mereu pe Evar.
— Dar Zemelul?
— Fără Zemel s-ar fi stins. Şi Evar era mistuit de remuşcări. Nu-i putea dori moartea, îi era ca un fiu. Îl renega, dar se simţea în acelaşi timp responsabil. El îl aruncase în lume.
— I-am înţeles cu toţii zbuciumul, neputinţa, durerea.
Peter stătea copleşit de ruşine. Cât de greşit judecase totul. Înţelesurile erau atât de diferite faţă de bănuielile lui. Şi, totuşi, ceva îi rămânea neclar. Era pentru el de fapt cel mai de neînţeles lucru.
— Dar legea, legea interzice, Verko, să-ţi ucizi seamănul. Cel aidoma ţie, care trăieşte după regulile speciei tale… Are trupul tău, are chipul tău, are mintea ta… Pe când Fiinţa…?
Se lăsase o tăcere prelungă. Verko se temea de această întrebare. Se temuse de reacţia lui Peter, de ruptura care putea urma.
— Oamenii, Auk, resping ceea ce nu le este familiar.
Vorbea rar, în vreme ce Haruni se apropiaseră de Peter, urmărindu-i reacţiile. Doar Ayra rămăsese departe, cu ochii plecaţi.
— Întotdeauna luăm forma civilizaţiei din care aducem un Illur. Iar cu oamenii trebuie să fim mult mai prudenţi.
— Pentru tine, l-a continuat Lara pe Verko, am creat totul: iluzia de zi şi de noapte, de lumină şi întuneric, de cuvinte, de gravitaţie…
— Şi am creat iluzia unor trupuri familiare ţie. Nu voiam să-ţi fie teamă de noi. De chipul nostru cel adevărat.
Străfulgerat de o presimţire, Peter a ştiut că trebuie să pună întrebarea. Acea întrebare. Cu orice preţ!
— Ce sunteţi voi, Verko? Cine sunteţi voi cu adevărat?
Avea tăria să afle răspunsul? Verko îl ţintuia cu ochi năprasnici.
— Suntem neamul înţelept al Marilor Sepii. Acesta este chipul nostru. Ai văzut Fiinţa: acum ştii care este adevăratul nostru chip!
Cuvintele au căzut ca un trăsnet care spintecă cerurile.

Dar nu către Înţelepţii Haruni şi-a îndreptat Peter privirea: nici

nu îndrăznea să-şi închipuie, sub ascunzişurile largilor Methe, trupurile gelatinoase, pulsaţia tentaculelor. Nu se întreba nici cum de ignorase rostul atâtor semne care ar fi trebuit să-i fie clare, cum de se lăsase orbit de atâtea aparenţe.

Faţa lui era întoarsă spre Ayra. Ea îşi ridicase ochii la el şi îl cerceta. Voia să vadă cum se oglindeşte pe chipul lui Peter naşterea amară a noului sentiment. Noul, copleşitorul sentiment.

Al dezgustului.

Acceptarea

Ayra s-a smuls din ţintuirea privirii lui Peter, luând-o la fugă prin coridoarele lungi, printre dărâmături şi mormane de fire contorsionate năruite sub furia apelor.

Voia să ajungă cât mai iute în cotlonul ei ascuns, neştiută de nimeni.

Dar Peter se luase după ea, fără să o piardă din ochi. În Nekra ei, Ayra se adăpostise în carapacea întunericului.

Ajuns acolo, Peter şi-a domolit răsuflarea. Emoţia descoperirii adevărului şi goana prin coridoarele nesfârşite aproape că îi retezaseră respiraţia. Când şi-a regăsit suflul, a vorbit. Dar nu cum se aştepta ea – cu scârbă şi dezicere, ci ocrotitor, cum nu îl mai auzise vreodată.

— Diferenţele sunt deşertăciuni, Ayra, de vreme ce există punţi de gândire, legături de minte şi suflet. Cred că doar ele contează cu adevărat.

Ea procesa înţelesul cuvintelor, dar vedea că nu găseşte cheia, grila pentru decodarea acestei introduceri.

— Concluzia este, Ayra, Peter vorbea acum detaşat, că nu prea îmi pasă de adevăratul tău chip, de ceea ce eşti tu când te întrupezi în iluzia unei carcase familiare. Chiar nu-mi pasă. Şi nici nu vreau să las gândul ăsta să mă bântuie în vreun fel.

Concluzia? Care era concluzia? Ayra se desprinsese din adăpostul întunericului şi se retrăsese, ca un mic animal hăituit, în dreptul unui perete care lăsa lumina coridorului să pătrundă în Nekra. I se vedeau clar trăsăturile frumoase, ochii mari, cu acel negru-violet al irisului, care îl uimise cândva pe Peter.

Dar el nu voia să cadă acum în capcana emoţiei.

— Vreau doar să îţi spun ce cred eu că ne înalţă mai presus de orice lege. Legătura puternică dintre două fiinţe reîntemeiază orice cuvânt spus sau scris vreodată. Anulând orice interdicţie, prin forţa adevărului său.
Ayra continua să asculte. Dar chipul ei păstra expresia neputinţei şi regretului.
— Verko trebuie să găsească o cale şi ceilalţi Harunii trebuie să ne fie alături. Drumul nostru va fi împreună, indiferent de renunţările impuse. Indiferent de constrângerea legilor.
Înţelesul cuvintelor lui părea s-o îndurereze pe Ayra.
— Dar tu, Auk, ai alt destin. Eu nu mă aflu pe viitorul tău drum.
— Un drum se poate rescrie. Nu sunteţi voi o civilizaţie care găseşte răspunsuri? Nu voi deţineţi forţa de a ocroti viaţa şi iubirea?
Peter stătea departe de ea, nevrând s-o atingă. Nu pentru că ar fi fost dezgustat de adevărata ei alcătuire, ci pentru că voia ca lumina raţionamentului şi a voinţei să nu-i fie tulburată de nimic.
— Voi cere să se reunească acum Consiliul Înţelepţilor Haruni!
Înainte de a părăsi încăperea, se opri s-o mai privească o dată pe Ayra. Cea în numele căreia cerea el acum schimbarea legilor. Nu mai avea nevoie ca ea să îi insufle din puterea ei. Se simţea deplin stăpân pe forţa şi acurateţea dorinţei sale.
— Ne vom revedea după întrunirea Înţelepţilor.
— Ne vom revedea în clipa dorită de soartă, Auk.
Vocea Ayrei avea o intensitate necunoscută, sunând ca o prevestire. Ca un legământ de viaţă şi de moarte.
Peter s-a îndepărtat fără să mai privească în urmă. Se simţea călăuzit de fermitatea deciziei luate, de hotărârea de a-i face pe Haruni să-l asculte şi să-i înţeleagă dorinţa. Pe drumul către Sala Coloanelor, puteri trufaşe i se hrăneau din gânduri. Orice ezitare îl părăsise.
Şi-a auzit mersul însoţit de răsunetul stins al unor valuri îndepărtate, care parcă urmau ritmul paşilor lui. Şi o bănuiala născută demult i se trezi iar în suflet.
În Sala Coloanelor, a fost izbit de grandoarea unui decor necunoscut. Nu mai văzuse niciodată o asemenea desfăşurare de forţe.
Se făceau pregătiri febrile, ca înaintea unui mare eveniment. Era forfota celor care, având misiuni precise, îşi cunosc bine

rolul în angrenajul complicat al faptelor. Stabileau coordonate, analizau repartizarea unor puncte fosforescente proiectate pe reţeaua luminoasă a unor holograme, ce reproduceau universuri de constelaţii.
Verko supraveghea totul. Peter nu mai văzuse niciodată la el gesturile atât de ferme, tăioase, care îi trădau de fapt încordarea.
Erau impresionante aceste pregătiri, cu grija lor de a respecta întocmai un ritual ce nu îngăduia nicio abatere, cu gravitatea şi solemnitatea parcurgerii corecte a etapelor de dinaintea unui moment decisiv.
Peter a simţit că-l străbate un fior de teamă şi atunci ecouri de ape s-au amplificat în adâncuri. Dar el şi-a alungat orice urmă de ezitare: venise aici cu un scop de la care nu voia să-l abată nimic.
— Cer să mă adresez Consiliului Înţelepţilor! A rostit el cu toată determinarea.
Cuvintele au sunat răspicat, acoperind murmurele atlanţilor. Mişcările lor au rămas pentru o clipă suspendate, ca încremenite de o uimire.
— Cer să mă adresez Consiliului Înţelepţilor! A repetat Peter, spărgând iar tăcerea.
— Îţi ascultăm oricând dorinţa, Auk.
Verko şi-a închis ochii şi atlanţii i-au preluat telepatic voinţa, retrăgându-se către ieşire, de unde să aştepte viitoarea lui chemare. În Sala Coloanelor, rămăseseră doar Harunii şi Peter a gândit că se află în faţa unor juraţi ce îi vor decide soarta.
— Noi nu-ţi putem decide soarta, Auk. Ea e scrisă în carte şi călăuzită de legi. Noi îţi putem doar oferi ocrotirea şi înţelegerea noastră.
Khali vorbise încet, calm şi blând. Pentru că îi aflaseră telepatic deja dorinţa, ştiau că le cerea imposibilul.
— Dar eu tocmai împotriva legilor mă revolt! Vreau să găsiţi o altă cale!
Nu mai era cazul să le adreseze rugăminţi voalate, să vorbească aluziv. Însă tăria încrâncenării sale chema din adâncuri glasuri noi de ape, care se învolburau crescând. A încercat să-şi abată gândul de la revolta sa şi, numaidecât, vuietul s-a îndepărtat.
Bănuiala a devenit brusc certitudine: el adusese Marile Valuri! De câte ori avusese răbufniri de neîncredere, de respingere sau

înverşunare, intensitatea acestora chemase dezlănţuirea Valurilor! Ştia acum care e mecanismul relaţiei dintre impulsurile lui nestăpânite şi răzvrătirea stihiilor.
— Ştiam că vei descoperi acest adevăr, Auk.
Cuvintele Larei sunau însă destul de liniştit.
— Da, tu chemi asupra noastră puterea apelor. Valurile, urgiile se hrănesc din tăria încrâncenării minţii noastre. Hrănim, prin propriile frustrări şi negări, forţele întunericului!
— De ce nu mi-aţi spus adevărul de la început?
Copleşit de vinovăţie, înţelegea că trebuie să-şi domine acum trăirea. Să nu o lase să-i subjuge raţiunea.
— Nu puteam să-ţi arătăm noi Calea. Trebuia să o descoperi tu însuţi. Tu singur trebuie să înveţi să te înalţi! Să fii, ca spirit, deasupra trăirilor tale! Acesta este adevăratul drumul către acceptare.
— „Acceptarea”, ultima Treaptă… şi-a repetat cu glas stins Peter.
Înţelegea acum care fusese, pentru atlanţi, preţul Iniţierii lui. Cât de mare le-a fost sacrificiul.
— De acum înainte, vei avea un scut împotriva slăbiciunilor tale. Trufia şi încrâncenarea nasc durere şi căderi. Calea de lumină, numai ea clădeşte!
Ceva din cuvintele lui Verko suna ca un ultim sfat înaintea despărţirii. O ultimă lecţie care se deprinde cu greu, în timp, prin renunţări şi prin suferinţă.
Nu se mai făcea auzită vibraţia niciunui val. Doar luminile roşii pulsau pe interfaţa hologramelor. Ca un avertisment.
— Ai vrut să ne vorbeşti, Auk, ai venit către noi adus de o dorinţă. Dnumm i se adresa ocrotitor. Te ascultăm cu toată iubirea cu care te-am înconjurat din prima zi când te-am adus în lumea noastră.
În Sala Coloanelor se coborâse o negură densă, ascunzând privirilor totul, afară de cercul de foc ce ardea mocnit. Pe chipurile Harunilor alunecau răsfrângeri roşietice.
Peter îşi alegea cu grijă cuvintele, ca să nu ademenească apele revoltei.
— Puterea mea se poate înzeci prin iubire. Nu încalc Legile dacă îmi parcurg drumul mai departe alături de Ayra. Trebuie să existe un răspuns la acest gând al meu. Trebuie să existe o cale. Poate una neştiută sau greu de acceptat. Totuşi, o cale.

Întunericul sălii devenise şi mai adânc, parcă în aşteptarea unui răspuns.
— Nu încalci nicio lege prin ceea ce ne ceri, Auk…
Verko şi Peter stăteau singuri în mijlocul cercului de foc cu văpăi mari, strălucitoare, înconjuraţi de Harunii – înalţi, cu feţele grave. Se zăreau umbrele altor trupuri de atlanţi. Se întorseseră, legănându-se tânguitor, ca o alinare pentru cel ce urma să afle răspunsul.
— Nimeni nu îţi poate da dezlegarea, a murmurat Lara. Nimic nu vă mai poate uni pe voi doi de acum înainte.
Glasurile atlanţilor îşi sporiseră vaierul. Dar cuvintele lui Verko au avut fermitatea unei sentinţe:
— O Mahra nu aparţine niciunui neam, niciunei lumi, Auk. Ea nu urmează legile niciunei fiinţe: e o creaţie artificială. Un creier bionic elaborat, încastrat într-un trup asemeni nouă.
Vorbele s-au prăvălit peste el ca alunecarea unui grohotiş care te sufocă.
Dar Peter nu putea să le creadă. Îl simţise Ayrei căldura, bucuria sau durerea. Astea nu puteau fi simple iluzii.
— Da, ea a înţeles că tu poţi învăţa totul mult mai uşor dacă ţese în jurul tău această poveste. Însă a ştiut de la început care îi este menirea, care îi sunt limitele impuse. Totuşi, treptat, le-a depăşit hotarul. Fără să vrea să o facă…
— Trăirile ei au fost adevărate. Abia atunci a înţeles cât greşise. Da, Ayra a fost o Mahra nepreţuită. Puterea ei de sacrificiu, întru desăvârşirea ta, ne-a îndurerat pe toţi.
Întrebarea mută a lui Peter se îndrepta rugător către chipurile Înţelepţilor care îl înconjurau.
— Eu i-am fost mentor, a şoptit Khali stins. După ce ai ieşit din Nekra ei, mi-a cerut permisiunea să se distrugă. Încălcase limitele şi ştia care e preţul. Acum, Ayra este neant…
Cruzimea acestui adevăr ar fi trebuit să-i destrame fiinţa. Să-i chircească trupul sub povara plânsului. Ar fi vrut să îşi strige către Haruni deznădejdea şi neputinţa.
Dar nimic din toate acestea nu a răzbătut dincolo de bariera retinei lui. Ştia că orice zbucium ar fi adus cu el Valurile. Probabil, pentru ultima oară.
A înfrânt forţa lacrimii ce se năştea în el şi i-a poruncit să-i lase chipul curat. Iniţierea lui avusese pentru toţi un preţ. Aflase acum ce tribut trebuia să plătească şi el.

Cu limpezimea gravă a înţelegerii, a privit deschis spre Haruni: se dezghiocase din trupul lui de om tânăr, se eliberase de legături, de dorinţe sau temeri. Se născuse bărbatul puternic, pregătit să-şi asume acea menire ce-i fusese scrisă.
Glasurile atlanţilor îl înconjurau ca o incantaţie şi răsunetul lor trecea dincolo de orizonturile Cetăţii. Se înălţau către bezna unde, stăpânind constelaţiile, veghea ochiul etern al Marii Conştiinţe.
Luminile ecranelor şi-au sporit intensitatea şi atunci Verko i-a atins tâmpla dreaptă.
— Auk, a sosit vremea.
Desprins din mulţime, Mur a înaintat purtând pe braţe un fel de pânză lungă, albă, ca un linţoliu.
— E o filă de memorie, păstrează în ea toate amintirile. Se vor trezi pe rând, când va veni vremea să le chemi.
Ca într-un ritual, Verko i-a înfăşurat umerii cu fâşia albă care i s-a contopit cu trupul. Actionii, strălucind însângerat, i-au înconjurat fruntea ca o cunună de spini.
Apoi s-a culcat pe ovalul imponderabil, ivit, ca şi în prima zi, în mijlocul cercului de foc şi a închis ochii aşteptând fără teamă.

Înainte ca fiinţa să i se descompună în miriadele de particule înghiţite de vârtejul negru, ce avea să îl poarte către calea cea nouă, trupul i-a rămas nemişcat pe ovalul rece.
Ca o jertfă pe altarul lumilor.

Semne

Peste foarte mulţi ani. Oameni şi oraşe. Drumuri şi destine intersectate prin legile hazardului. Semne bizare, neînţelese.
Peste ani, totul a început să se deruleze cu repeziciune. Scene disparate de viaţă, în aparenţă fireşti, dar ascunzând înţelesuri grave.

În această dimineaţă, Hellen pregăteşte un dar pentru prietena ei din Tokyo.
Se apropie aniversarea lui Masako şi, cu gesturi grijulii, împachetează vaza de ceramică pe care i-o modelase în atelierul ei. Pe rotundul ei simplu, pictase delicate flori de cireş,

dând iluzia realităţii.
Scrie atentă complicata adresă. Desenul literelor are mici imperfecţiuni. Din cauza oboselii (lucrase foarte mult la numeroasele ei comenzi), nu-şi poate coordona bine mişcările.
Se mai adăugase şi întâmplarea asta care o lovise cum nu se poate mai rău: în urmă cu două zile, câinele ei, un labrador auriu, murise. Îl avea de patru ani şi nimic nu anunţa această bruscă despărţire. I se întinsese tăcut la picioare, privind-o. Ochii lui au avut o ultimă sclipire sticloasă, iar irisul i s-a depigmentat.
Hellen termină de împachetat cadoul şi brusc îşi duce mâna la urechea dreaptă, unde simte o uşoară jenă. În spatele lobului, îi apăruse o mică umflătură, un fel de petic de piele solzoasă.

Masako simte că a ajuns la capătul răbdărilor!
Fusese contactată de o agenţie de advertising. Cu propunerea să fie personajul central al clipului care promova noul model de ceas al unei firme de top.
A încercat iniţial să refuze, dar ei au insistat s-o roage, căci tocmai renumele ei de pictor fusese motivul alegerii.
Şi asta, pentru că (îi explicase regizorul conceptul lor) un asemenea artist trăieşte în propriul timp, dictat de ritmul interior al inspiraţiei, dar, ca om, este şi el cantonat în repere orare. Iar ceasul acesta este el însuşi o operă de artă. Dacă îl porţi, simţi că orele îţi sunt prietene, aliate, nu un cenzor al vieţii.
Acum întreaga echipă de filmare se află în gara Shinjuku, cea mai aglomerată gară din lume. Locaţia asta, aleasă de scenarist pentru turnarea cadrelor, e un adevărat furnicar uman, desfăşurându-şi viaţa riguros organizată, ca un enorm organism.
Dar Masako are puseuri de agorafobie. În mijlocul mulţimii de călători nu se instala în ea detaşarea. Ştie că ar trebui să se gândească la ceva frumos, care s-o destindă.
„Vaza cu flori de cireş de la Hellen...” Primise, în urmă cu o săptămână, acest minunat cadou din Anglia. Se bucura acum că găsise reazemul acestei imagini, pentru a pune un ecran între ea şi forfota ameţitoare a gării.
Reuşeşte să-şi rostească impecabil replica şi regizorul este foarte mulţumit: cadrul ieşise grozav, nu mai era cazul să tragă altă „dublă”.

Masako se simte însă epuizată. Îşi desface de la gât eşarfa în culori pastelate. O stânjenea vizibil. O stânjeneşte chiar şi mica agrafă prinsă lângă urechea dreaptă, ca să stăpânească o şuviţă rebelă.
Agrafa i-a lăsat chiar un semn, ca o uşoară iritaţie.

Serghei este extrem de mirat:
— Ce probabilitate crezi că există, Yura, ca s-o întâlnesc în gara Shinjuku tocmai pe Masako, pictoriţa care mi-a făcut coperta la prima mea carte? Nu era pe-atunci aşa de cunoscută în toată lumea, ca acum.
— Niciodată să nu te mire rolul minimei probabilităţi, îi răspunde colegul lui, Yura, în timp ce stewardesa le indică locurile.
Apoi, zborul a trecut relativ repede. Pe scaunul din stânga lor a stat un cameraman de la un cunoscut canal de televiziune. Era, pentru el, ultima etapă a unor zboruri complicate, care îl aducea în sfârşit acasă tocmai din Tanzania.
Le-a povestit cum realizaseră un bogat documentar, despre viaţa unei familii de lei din Parcul Serengeti.
Tânărul vorbea entuziasmat şi captivant. Îl simţeai pasionat de profesia lui, iar ce văzuse în Tanzania îl captivase pur şi simplu.
Dar nu asta i-a atras atenţia lui Serghei, ci mărturisirea de la final. Echipa fusese nevoită să încheie brusc filmările, pentru că familia de lei sfârşise în mod inexplicabil.
Într-o zi, leii îşi încetaseră absolut orice activitate. Apoi, noaptea, au rămas lungiţi, nemişcaţi. Doar ochii, cu privirea opacă, erau ultimul semn al vieţii care se stinsese în ei, lăsându-le un iris depigmentat.
În timp ce întinde paşaportul pentru viza de intrare în ţară, Serghei simte o uşoară ameţeală, concentrată apoi într-un punct de sub urechea dreaptă. Dar nu dă importanţă acestor semne. Un zbor atât de lung şi obositor nu putea să nu lase urme.

Peter întârzie în camera de hotel, revăzându-şi comunicarea pentru seminar. Tematica dezbaterilor este gerontologia experimentală şi faptul că va susţine o expunere nu îi dă emoţii. E mai degrabă bucuros că va reîntâlni mulţi colegi cu care se intersectase de-a lungul studiilor de o viaţă.
Se priveşte în oglindă, ca să încheie ritualul minuţios al bărbieritului, şi oglinda îi întoarce chipul unui bărbat încă tânăr,

dar cu părul aproape cărunt.
„Parcă te-ai îndepărtat de noi…”, îi spusese odinioară Steven.
În adolescenţă, Peter se îmbolnăvise grav. Făcuse o dublă pneumonie şi medicii aproape că nu-i mai dădeau speranţe de viaţă. Zăcuse două săptămâni inconştient, cu semnele vitale reduse până la pragul critic.
Dar, într-o dimineaţă, şi-a revenit brusc, inexplicabil. Iar urmele afecţiunii îi dispăruseră total.
Lumea medicală este obişnuită cu asemenea miracole şi refacerea stranie a băiatului fusese pusă pe seama puterii extraordinare de rezistenţă a organismului său tânăr. Luptase impecabil, cu o voinţă supraomenească împotriva bolii.
Singurul care îl privise cercetător, ca în aşteptarea unei mărturisiri, a fost Steven. Prin natura profesiei sale, detecta imediat „nefirescul” unei situaţii.
— Poţi să vorbeşti oricând cu mine. Cu mine, ca om şi prieten, nu ca jurnalist, l-a asigurat Steven. Îmi poţi povesti orice…
Misiunea de atunci a lui Steven în oraşul lor se încheiase. Articolul despre IQfox, hackerul, îi adusese o faimă teribilă, făcând din el un soi de celebritate în domeniu.
Mariei avusese încrederea să-i dezvăluie câte ceva, pentru că îl ajutase în investigaţii. Iar Peter s-a simţit apoi mult timp vinovat că se împotrivise cu atâta îndârjire prezenţei lui Steven în familia lor.
„Ce pot să povestesc? Se întreba el însuşi. Amintiri vagi despre nişte întâmplări de neconceput în limitele înţelegerii raţionale?”
Chipul din oglindă îi dubla prin reflex frământările. Dar, ca de fiecare dată, când retrăia experienţa acelor stări alterate de conştiinţă, Peter refuză să mai gândească la asta.
Se îndreaptă apoi către liftul care îl duse la sala multimedia de la ultimul etaj al hotelului.

Lucrările seminarului s-au încheiat la amiază. Au căzut de acord cu toţii că expunerile fuseseră incitante.
Seara s-au retras într-un pub din centrul oraşului, ca să schimbe impresii, amintiri. Luaseră la restaurantul hotelului cina oficială, scorţoasă şi banală, dar acum stau de vorbă destinşi, în jurul halbelor cu bere nefiltrată, însoţite de covrigi calzi, cu sare mare, grunjoasă.
S-au spus atunci lucruri pe tema seminarului, dar cea mai

surprinzătoare a fost incredibila poveste a lui Wambua. Despre lacul din Tanzania şi prezicerile ciudate ale şamanului.
La plecare, ceilalţi recunosc: a fost o seară plăcută şi relaxantă.
Atunci Peter începuse să-şi *amintească* totul. Cu o claritate orbitoare, aşa cum îl avertizaseră Ei. Totul îi renaşte viu în memorie, de parcă s-ar fi tras deoparte o cortină, dezvăluind decorul unei scene pe care o bănuise, dar nu o putuse vedea clar.
Şi mai ales atunci înţelesese ce are de făcut. Pentru că timpul va curge, de-aici înainte, cu repeziciune, măsurând dezagregarea.
Apropiind această civilizaţie de neantul extincţiei.

Agenția

Ştie că este urmărit.
Are această certitudine de când a părăsit clădirea Agenţiei. Nu-l vede pe bărbatul aflat cu mult în spatele lui şi nici nu-şi aruncă privirea în vitrinele magazinelor, ca să-i distingă silueta.
Chiar dacă nu îl vede pe urmăritor, îi captează acestuia voinţa, într-un fel de conectare telepatică, îi percepe intenţiile, cu instinctul prăzii ce cunoaşte gândul hăitaşului. I se pare că se născuse în el un organ de percepţie nou, un ochi interior al conştiinţei, scos acum din latenţă.
Nici în parcare nu întoarce capul (spaţiul deschis i-ar fi oferit posibilitatea de a-l repera pe agent). Rulează pe marile bulevarde, nu alege drumuri lăturalnice, unde să i se piardă urma.
„Iată un filaj profesionist”, îşi spune. Dacă în locul lui ar fi fost un altul, nu ar fi bănuit existenţa hăitaşului.
La intrarea în bloc, primeşte de la poartă corespondenţa. E o figură nouă, un tânăr cu faţa imobilă, sub uniforma căruia intuieşte un corp bine alcătuit, prin sute de ore de antrenament.
— Ben? Întreabă Peter conştient că trebuie să-şi joace cu grijă naivitatea.
— Ben are câteva zile de concediu, răspunde tânărul cu promptitudine.
Peter înţelege că Agenţia acţionează rapid şi eficient în aceste situaţii.

Gândul i se confirmă când intră în apartament, pentru că simte miros străin. De fapt, adulmecă, fiind el însuşi uimit că poate distinge clar efluviile unor emanaţii hormonale. Identifică urma a două prezenţe străine.
„Au fost aici! Se mişcă uimitor de repede, am lipsit doar câteva ore…”
Organismul îi trimite semnale de alarmă, ca în situaţii de panică. Peter îşi toarnă puţină apă în pahar şi se aşază în fotoliu, ca să-şi disciplineze reacţiile.
Se gândeşte la filmul zilei. Ce a fost şi ce va urma.
Povestirea lui Wambua din seara seminarului şi semnul palpat în josul urechii drepte a tânărului i-au deschis brusc un fişier de amintiri, care şi-au regăsit sensul clar. Clar şi nedorit de ameninţător.
Atunci a înţeles că trebuie să se mobilizeze rapid. Nu mai avea timp de tatonări sau eschive. A elaborat în minte un plan, punctând demersurile pe care trebuia să le întreprindă, cu riscul de a-i fi etichetat drept ridicol. Esenţial era să rămână calm şi metodic în tot ce va face.

În zorii zilei următoare, a solicitat o întrevedere cu coordonatorul Departamentului de Combatere a Terorismului Biologic. Era conştient că iminenţa unei pandemii se gestionează prin structurile guvernamentale special create şi antrenate.
S-a îndreptat aşadar spre sediul AAN. Agenţia pentru Apărarea Naţională se afla într-o zonă izolată prin pază strictă.
La intrare, a fost minuţios verificat de un cadet, cu gesturi automate, de o maximă rigoare. I s-a cerut să-şi precizeze coordonatele personale şi motivul pentru care solicită întrevederea.
Peter a înţeles că acela era momentul când se putea compromite profesional, aruncând în derizoriu ani de studii şi cercetări. În ciuda acestui risc, a scris clar: „Virus letal de origini necunoscute: cert atac extraterestru.”
Cadetul a introdus biletul într-un plic albastru cu sigilare instantanee şi l-a rugat pe Peter să aştepte răspunsul.
După minute îndelungate, cadetul s-a întors cu un plic galben, înmânându-l cu un gest precis. Răspunsul, redat impersonal de imprimantă, era laconic: „Vă vom contacta.”

După ce a predat mesajul primit („Nu trebuie, deci, să existe nicio urmă a relaţionării mele cu Agenţia”), Peter a părăsit clădirea.
Luase în calcul această reacţie a lor. Obsesia oamenilor cu privire la teoriile conspiraţiei universale le livrase, cu siguranţă, până atunci, suficiente aşa-zise informaţii catastrofice. Îl vor considera, probabil, şi pe el ca pe unul bântuit de viziuni „horror”.
Nu era însă vreme de aşteptări, aşa cum îi sugerase Agenţia. Acum înţelegea totul. Şi parcursul carierei sale, dorinţa lui obsesivă de a construi Creierul… Totul se lega, totul ducea către misiunea ce îi fusese destinată.

Peter aşază paharul golit pe masa joasă de sticlă. Alături vede ultimul număr al revistei „The Brain”, publicaţie a Institutelor Conexe de Cercetări Neurobiologice. Întregul număr este închinat Creierului artificial. Pe care echipa coordonată de el la Institut îl creasе prin manipularea genetică a celulelor stem.
Articolele prezentau structura acestuia, ca dezvoltare şi funcţii, prin analogie cu creierul uman. Precum şi şansa oferită astfel de a fi cercetate în laborator afecţiuni investigate, până atunci, pe şobolani sau pe şoareci.
„Creierul!” Creierul le va permite să studieze şi impactul virusului letal, „extraterestru”, asupra organismului uman. Decide să se întoarcă la Institut!
Pe bulevarde, circulaţia este extrem de aglomerată, dar timpul de aşteptare la intersecţii îi oferă răgazuri de gândire. Când ajunge în laborator, are o expresie cruntă, în total contrast cu entuziasmul debordant al celorlalţi.
— Imaginează-ţi, Peter, am primit acum o jumătate de oră plicul ăsta. Colegul lui, Yoshitaka, radiază de fericire.
Plicul conţinea o notă oficială din partea Ministerului.
— Vezi, ni s-a acordat o suplimentare a fondurilor de cercetare, se alătură şi celălalt coleg, Ulfur, atmosferei de satisfacţie generală.
— Asta numeşti tu suplimentare? Asta e de fapt adevărata finanţare. Banii de până acum au fost doar o suplimentare.
„Lucrurile se leagă”, gândeşte Peter. Şi are convingerea că undeva se şi puseseră în mişcare nişte complicate angrenaje, riguros planificate în demersul lor.

Top secret

Este evident că tânărul stătea acolo de ceva vreme.
Peter îl studiază, în timp ce coboară scara clădirii în care locuieşte. Are un chip comun, nicio trăsătură nu iese în evidenţă. Ai fi putut să-l întâlneşti de zeci de ori şi nu l-ai fi recunoscut.
„Umbra mea iese, în sfârşit, din anonimat.”
Îi simţise mereu prezenţa în această săptămână. Adeseori se gândise ce dezamăgitor trebuie să fie pentru un asemenea agent de urmărire, impecabil antrenat, să-şi irosească toate competenţele de excepţie pe un subiect care este întruchiparea rutinei. Făcuse, în tot acest interval, doar drumul de la apartament la Institut şi îndărăt: întotdeauna pe acelaşi traseu. Uneori chiar şi cu aceleaşi manevre ale maşinii.
— Sunteţi aşteptat, i-a spus scurt lui Peter şi l-a condus spre un SUV negru cu geamuri fumurii, parcat la colţul străzii.
— Aşteptat de cine? A crezut Peter că este totuşi firesc să-l întrebe, înainte ca maşina să pornească prin furnicarul străzilor.
Dar nu primeşte niciun răspuns şi înţelege că în fişa de sarcini a agentului nu intră şi conversaţia.
La sediul Agenţiei pentru Apărarea Naţională este încredinţat, fără vorbă, unui alt agent care îl preia şi îl conduce pe coridoare lungi, până în faţa unei uşi negre. Aici, cu aceeaşi economie de cuvinte şi gesturi, i se sugerează să intre.
Încăperea este neutră, mobilierul greu şi inexpresiv ca design, doar pereţii sunt acoperiţi cu hărţi mari, ce înfăţişează statele lumii.
Îl întâmpină un bărbat uscăţiv, cu o faţă osoasă, prelungă, semănând a viezure sau nevăstuică. Nu se recomandă, nu îşi dau mâna, e doar condus spre cel aşezat în fotoliul din spatele biroului de lemn masiv.
— Aceasta este întrevederea pe care aţi solicitat-o, spune bărbatul, care se ridică, supunându-l din priviri unei cercetări atente.
Este atletic, cu trăsăturile bine conturate. Dacă nu ar purta uniforma militară de croială riguroasă, Peter ar putea crede că se află în faţa unui războinic impunător din vremuri îndepărtate.

— Sunt coordonatorul Departamentului de Combatere a Terorismului Biologic, se recomandă bărbatul, în timp ce ochii lui continuau să-l cerceteze, fără a trăda vreo reacţie.

Este invitat să se aşeze. Uscăţivul îşi mută scaunul în imediata vecinătate a lui Peter, intrând brutal cu propria prezenţă în zona personală a acestuia.

„Îmi provoacă deliberat acest disconfort, gândeşte el. Mă stânjeneşte în mod voit, ca să am un grad redus de cenzură a reacţiilor.” Peter bănuia că Agenţia dispune de specialişti de top, cu expertiză în studiul comportamental. Poate chiar înzestraţi cu percepţii extrasenzoriale.

Ce nu bănuia însă Peter era că, în clipa când se aşezase şi îşi îndreptase privirea spre Coordonator, se şi declanşase un minuscul aparat de monitorizare, de înaltă rezoluţie, subtil încastrat în perete.

De la rostirea primului cuvânt, aveau să-i fie înregistrate şi interpretate unele semnale de mare fineţe: schimbările de mărime ale pupilei, fluctuaţiile de ritm cardiac, microexpresiile faciale, nivelul secreţiei de enzime hormonale.

Peter îşi expune clar şi metodic ipotezele. Este mai ales calm. Exaltarea sau panica ar fi oferit date ce nu l-ar fi pus într-o lumină bună.

Prezintă logic firul faptelor şi implicaţiile lor. Totuşi nu se poate sprijini pe certitudinea unor date concrete şi ştie că acesta este punctul nevralgic al informaţiilor sale.

— Să înţeleg că prezenţa unei simptomatologii, pe care, de altfel, nu aţi verificat-o, vă sugerează existenţa unui virus extraterestru. El urmează să se adapteze planetei noastre, pentru a produce o colonizare. Vă bazaţi pe trei argumente: semnul identificat, povestea unui coleg şi prezicerile unui şaman.

Concluzia formulată astfel de Comandant i se părea şi lui Peter un scenariu ştiinţifico-fantastic. Dacă nu cumva o elucubraţie. Se mira chiar că ei nu izbucnesc în râs la auzirea acestor vorbe ridicole.

Dar Peter ştie că nu le poate explica totul. Ce-ar fi să le spună despre lumea atlanţilor? Sau că aude un glas, îndemnându-l într-o limbă necunoscută (dar pe care el o înţelege) să urmeze calea unei Misiuni secrete? … Cei doi l-ar putea considera, îndreptăţiţi, ilustrarea vie a unei fişe clinice.

— Nu am o dovadă certă pentru a putea combate neîncrederea firească, pe care v-o intuiesc. Şi ştiu că povestea mea este uluitoare. Singurul argument care îmi poate da o credibilitate fără fisură este renumele meu profesional.
— Vă cunosc bine reputaţia ştiinţifică. Vă cunosc şi întregul parcurs al carierei (un dosar gros de peste o sută de file era păstrat în unul dintre sertarele biroului său...), dar trebuie să rămânem pe linia imparţialităţii. A echilibrului şi prudenţei. Nu sunt sceptic, dar ideile prezentate de dumneavoastră par simple speculaţii.
— Speculaţiile pot fi un argument util. Sunt aspecte ce rămân înconjurate de un mister profund secole întregi şi care pot fi aproximate doar prin speculaţii. Dar acum avem de-a face cu altceva. Acum ne confruntăm cu iminenţa unei tragedii!
Peter este hotărât să nu cedeze. Simte cum celălalt îl priveşte cu o atenţie brusc concentrată.
— Ceea ce aţi expus nu atinge nici măcar cota infimă de credibil a unei speculaţii. Orice încercare de a atribui un caracter plauzibil acestor întâmplări este nefondată, câtă vreme nu se sprijină pe dovezi. Şi dovezi nu aveţi!
Da, nu avea dovezi. Avea doar poveşti învăluite în mister şi confuzie. Avea doar povara unui adevăr şi a unei responsabilităţi pe care, înţelege acum, nu le poate împărtăşi cu nimeni.
Cel de lângă el a sesizat numaidecât că Peter prezintă un ritm diferit al gândurilor şi intervine. Peter nu se aştepta să aibă o voce atât de frumoasă. Bărbătească şi expresiv modulată.
— Ştiţi care mai multe decât ne puteţi spune? Întrebarea era dublată de un substrat de certitudine.
— Există, într-adevăr, o complexitate a faptelor. Şi nu, nu fac parte dintre cei care consideră că văd farfurii zburătoare în parcarea din faţa casei!
— Dacă nu am fi ştiut acest lucru, discuţia de acum nici nu ar fi avut loc.
Peter a înţeles că întrevederea trebuia să se încheie. Ce ar mai fi putut face, în afară de a relua şi întări aceleaşi argumente? La care să ofere aceleaşi răspunsuri.
— Considerăm cu toţii că nu trebuie să relataţi această întrevedere. Nici măcar în cercurile dumneavoastră confidenţiale. Discuţia noastră nu a avut loc şi nu aţi fost niciodată aici.

După plecarea lui Peter, cei doi au rămas faţă în faţă, privindu-se în ochi:
— Cât crezi că ştie? A întrebat Coordonatorul.
— Nu foarte mult. Dar suficient cât să facă nişte legături, i-a răspuns celălalt.
Ordinul a urmat clar:
— Pregăteşte acum documentele pentru demararea Operaţiunii. Trebuie să acţionăm de urgenţă: avem, în sfârşit, confirmarea pe care o aşteptam.

Certitudini

Seara, în biroul cu pereţii acoperiţi de hărţile statelor lumii, bărbatul uscăţiv îi prezintă Coordonatorului concluziile echipei de investigare.
— Raportul arată dezastruos! E prea „curat” ca să fie adevărat!
Operaţiunea top secret primise, în regim de urgenţă, toate aprobările de la cele mai înalte nivele decizionale. Fusese apoi activată celula de criză.
Uscăţivul reunise echipa, le prezentase agenţilor obiectivele. Nu a fost necesar să le dea indicaţii. Ştiau ce e de făcut, urmau clar procedurile. Fuseseră antrenaţi pentru asemenea intervenţii, în funcţie de competenţele fiecăruia. Pe registre distincte de activitate.
Aveau de-a face cu o luptă cu timpul, deci trebuia ca acţiunile să se desfăşoare ultrarapid. Şi mai ales în maximă siguranţă şi confidenţialitate.
Raportul acelei zile, cu datele corelate din toate departamentele, era acum în mâinile Coordonatorului.
— Efectiv dezastruos! Nu am reuşit să aflăm nimic altceva, în afară de ce ştiam despre el. Totul e „prea clar”.
— De obicei asta mă pune în gardă. Oricine are ceva de ascuns. Când lucrurile par prea curate, înseamnă că urmele au fost şterse cu grijă. Şi, în general, de profesionişti.
Programul de supraveghere electronică totală adunase informaţii irelevante.
— Nu are conturi pe reţele de socializare, nu uploadează fotografii personale, nu dă like-uri la nimic, nimic personal nu

reiese. Cercetările pe Google şi celelalte urme electronice din motoare de căutare nu ne-au adus nicio informaţie nouă!
— Email-ul?
— I-am preluat controlul desktopului: i-am monitorizat întreaga activitate pe internet.
— Concluziile?
— Istoricul cumpărăturilor online este banal: cărţi. Datele stocate în documentele ataşate, transferul de fişiere – tot banal: articole ştiinţifice.
— Skype?
— Da, foloseşte frecvent. Are videoconferinţe sau accesează aceleaşi conturi.
— Nimic senzaţional. Crezi că e un comportament real sau disimulează? Crezi că e posibil să fie atât de bine antrenat, încât să se comporte astfel?
— Imposibil! Înclin să cred că este chiar un tip pasionat doar de munca lui. Ar fi un singur detaliu care să ne ridice întrebări: Steven Hawk. Se cunosc de peste 20 de ani şi păstrează o legătură strânsă.
— Steven Hawk? Jurnalistul? Nu e legat de „afacerea IQfox”? Hackerul care ne-a accesat atunci serverele?
— Ba da, dar am dezarhivat conversaţiile lor telefonice. Nu fac niciodată referire la treaba asta.
— De reţinut, totuşi… Să ai mereu pe cineva lângă el! Jurnaliştii ăştia sunt întotdeauna un potenţial pericol pentru noi. Ne-au dat mare bătaie de cap.
Supravegherea electronică, stocarea şi investigarea masivă de date epuizaseră echipa. Uscăţivul le acordase două ore de somn, adică atâta timp cât se analiza raportul şi se luau deciziile pentru acţiunile viitoare.
Da, îi violaseră lui Peter intimitatea online, încălcaseră proprietatea vieţii private. Dar aveau mandat, obţinut pe baza argumentului imbatabil: securitatea naţională.
— Totuşi, trebuie să aibă şi o viaţă personală.
— În afară de familie, am descoperit doar câteva nume de femei, relaţii nu de durată.
— Există un tipar?
— Băieţii nu au detectat un „pattern”. Nici profesional, nici estetic, nici comportamental.
— Posibili agenţi infiltraţi?

— Datele nu conduc către aşa ceva. Par relaţii sincere. Am găsit o funcţionară de bancă, o tipă destul de retrasă de altfel. Apoi o balerină.
— Călătoreşte mult...
— Da, dar nu are profilul necesar. E cam ruptă de lume, e stilul „căsătorită cu arta”.
— Altceva?
— În final, o stewardesă.
— Iarăşi călătorii, deci posibilitatea de contacte.
— Nimic alarmant, a fost verificată.
— Atunci putem să recurgem la resursele Agenţiei?
— Exclus! Timpul este prea scurt, acum are alte preocupări. Ar ignora-o şi pe Miss World, se vede clar că nu ăsta e genul lui.
— A comunicat azi?
Comandantul decide să abordeze altă pistă a discuţiei. Este evident că subiectul nu avea o viaţă personală care să ofere vreun indiciu, deci nu mai era cazul să continue pe această idee.
— Da, a avut câteva convorbiri telefonice.
Colectaseră datele de la marii operatori de telefonie, dar conversaţiile ascultate vizau doar aspecte profesionale.
— A spus cuiva că a fost la noi?
— Absolut nimănui.
— Se comportă bine. Acum unde este?
— Pe autostradă, se duce acasă. Adică acolo unde a stat înainte cu mama şi sora lui.
— Departe?
— Cred că trebuie să fi ajuns deja. Se fac până acolo doar vreo patru ore şi conduce întins.
— Se întâlneşte cu cineva?
— Nu cred, casa e goală de când s-au mutat. Au vrut să o vândă, dar au renunţat la idee. Fata are acum trei copii și soţul ei este un tip foarte de treabă. Stau împreună în alt oraş. Casa veche o folosesc în vacanţe.
— Are el ceva în cap. Nu se duce acolo degeaba.
— O să aflăm. I-am pus o „coadă”. Băieţii nu-l scapă din ochi.

Cele două ore se scurseseră.
În subsolul clădirii se află o cameră mare, un fel de dormitor cazon, pentru situaţii de urgenţă. Fiecare agent îşi are aici setul lui de obiecte personale.

„Mica trusă pentru dezastre”, gândeşte agentul Burnett, în timp ce întinde mâna, încă adormit, către pasta de dinţi, verificând totodată din priviri stocul de cămăşi. Nu ştie dacă îi vor ajunge: se anunţa o operaţiune complexă şi de durată.
În biroul de sus, Coordonatorul rămâne o vreme tăcut, în timp ce organizează mental planul.
— Nu reiese mare lucru din supravegherea electronică. Aţi acţionat extrem de eficient, dar schimbăm tactica.
— Acţionăm clasic? Solicită uscăţivul confirmarea.
— Nu avem încotro! Vom aborda varianta muncii de teren.
— Metoda elementară…
— Exact: cercetaţi totul. De la locul copilăriei, vecini, amintiri, şcoala… Ce performanţe şi ce aspiraţii a avut. Credinţe. Convingeri politice.
— Avem deja oameni infiltraţi unde locuieşte, la Institut, în grupul de prieteni. Colegii lui sunt şi ei verificaţi la sânge.
— Culegeţi mai ales datele sensibile. Să fim cu totul convinşi că nu greşim.
— Ştiu, trebuie să avem certitudini în ce-l priveşte. Să fim siguri că informaţiile care vin de la el sunt corecte. Că nu e un agent interesat de planul nostru de acţiune.
— O eroare infimă ar costa enorm. Mai avem foarte puţin timp, am primit autorizarea. Mâine începe următoarea etapă a Operaţiunii.
Cei doi se despart. Se făcuse patru dimineaţa.

Este deja patru dimineaţa.
Întunericul din camera copilăriei, cu storurile ei groase vopsite în verde, nu-i îngăduie să desluşească bine contururi. Iată că locul acesta care pentru el înseamnă singurul „acasă” nu reuşeşte să-i liniştească agitaţia lăuntrică.
Cei de la Agenţie reacţionaseră corect – nici el nu ar fi dat crezare unor asemenea fapte prezentate fără explicaţii logice.
Mai ales că era vorba de cineva care, în adolescenţă, zăcuse inconştient două săptămâni. Deci este susceptibil de sechele la maturitate. Înţelegea că acea perioadă îi rămânea un punct vulnerabil al vieţii, care putea fi oricând interpretat în defavoarea lui de către un specialist.
El însuşi ar fi putut pune diagnostice incontestabile unui individ ce manifestă o preocupare obsesivă pentru teoria elucubrantă a

prezenţei unui virus de natură nonterestră.
De aceea a şi vrut să se întoarcă aici, unde începuse totul. Ca să caute răspunsuri. Avea neapărată nevoie de o certitudine.
Dar Ei îi închiseseră orice cale, refuzau să-l elibereze de îndoială.
Mai era şi povestea stranie a calului alb... Nimeni nu îşi aducea aminte de el. De câte ori îi întreba, tăceau stânjeniţi, îşi fereau privirile.
— Nu a fost vorba niciodată de vreun cal alb, Peter, îi spusese şi Steven.
Da, putea crede că Ei le şterseseră din minte întâmplarea. Dar dacă nu era aşa? Dacă acel cal nu existase efectiv niciodată? Dacă fusese doar o halucinaţie a săptămânilor lui de febră?
Era posibil ca şi amintirile din lumea apelor să fie ireale?
Întunericul camerei e brăzdat de un fulger puternic. Începe o ploaie îndesată, rece. Întocmai ca în ziua al cărei înţeles îl căutase zadarnic atâţia ani.
Peter priveşte fix într-un punct al camerei, cu impresia că uitase ceva... Mai există ceva... Foarte aproape... Un detaliu rătăcit în meandrele memoriei.
Se ridică brusc şi, ca mânat de o voinţă străină, străbate camerele întunecate printre mobilele acoperite cu cearşafuri albe, ce par nişte stafii ale trecutului.
Dar acum este mai treaz ca oricând: pulsul i s-a accelerat de emoţie. În sfârşit, ştie cu limpezime ce trebuie să caute!
Ajunge în bucătăria de vară şi săgeata unui alt fulger luminează stâlpul alb pe care fuseseră crestate treptele creşterii lui şi a Sophiei.

De atâta avusese nevoie: această fracţiune de secundă de lumină. Ca s-o zărească. Sus, aproape de grindă, destrămată de timp.
Bucata de cordon roşu. Cu care îl legase pe Mur, în ziua primei lor întâlniri.

Incendiul

Peter a ajuns la Institut după-amiază. Dormise doar câteva ore, dar, pentru prima dată după ani buni, a avut un somn adânc.

Fără vise.
Rulase pe autostradă cu viteza maximă, mânat de convingerea că acum, în sfârşit, se desprinsese de îndoieli.
Ştia că nu poate împărtăşi nimănui aceste adevăruri. Dar trăia emoţia eliberatoare a faptului că îi era limpede totul.

În faţa laboratorului, distinge silueta angajatului firmei de curăţenie. Îl vede ştergând insistent gresia de pe culoar, oricum impecabil de albă. Când se apropie, observă că, în locul omului ştiut de atâţia ani, e un tânăr necunoscut care îl salută cu capul în jos.
Înăuntru îi găseşte pe Ulfur şi Yoshi, stau aplecaţi asupra înregistrărilor din noaptea trecută ale Creierului Alpha.
— Cred că în cel mult o săptămână putem începe experienţele de privare de somn.
Ulfur îi înmânează diagrama de observare.
Îl cooptase, în mica lor echipă, în urmă cu doi ani. Era un tip retras, nu foarte comunicativ. Dar avea acea seriozitate şi dedicare, acea tenacitate a spiritului pe care Peter le aprecia mai presus de orice. Iar cu Yoshitaka fusese coleg de facultate şi apoi parteneri în toate studiile de cercetare.
— Alpha a avut un somn bun, spune el. Ritmuri circadiene constante, a parcurs toate stadiile şi s-a înregistrat o variată activitate în etapa somnului paradoxal REM.
— Da, foarte interesant că a avut vise bogate în imagini şi în conţinut emoţional, remarcă Peter.
Graţie electrozilor poziţionaţi pe suprafaţa Creierului, Yoshi putuse analiza activităţile neuronilor, undele lor de amplitudini variate.
Aparatura de imagistică cerebrală redă somnul lui Alpha ca pe o hartă, indicând zonele pulsaţiilor electrice, generate de neuroni la suprafaţa cortexului.
— Stăpânim, în sfârşit, certitudinea că Alpha are toate competenţele unui creier uman. Asta da reuşită!
Pentru firea reţinută a lui Ulfur, exclamaţia asta putea fi considerată o manifestare de maxim entuziasm.
— Mai ales că am ajuns aici luând-o pe un drum bun, adaugă Yoshi. Ţii minte ce ne tot îndemna tipul ăla să facem…

„Tipul ăla” era reprezentantul unui important grup de finanţatori ai Institutului şi-l cunoşteau bine de mult timp. Dar, din „ziua aia”, Yoshi refuzase să-i mai rostească numele.
Când îşi anunţaseră noua temă de cercetare, i-a mirat modul ciudat în care au început să se desfăşoare lucrurile. Total neobişnuit faţă de tiparul cunoscut.
Mai întâi, Peter fusese chemat la o serie de întâlniri cu personalul superior al Institutului. I s-a pus în vedere importanţa cercetării. O ştiau şi ei prea bine, nu era necesar să le fie confirmate convingerile de pe poziţii ierarhice.
Apoi discuţiile fuseseră preluate de boardul sponsorilor şi canalizate prudent, subtil (dar destul de insistent), spre ideea de a se accelera activitatea.
Sugerându-li-se că ar fi oportun să folosească şi alte metode. Era prea important ce făceau ei, încât să ezite să experimenteze de-a dreptul pe subiecţi umani. Eventual, se puteau găsi nişte bolnavi incurabili, din vreun sanatoriu uitat de lume.
— În fond, umanitatea poate suporta câteva pierderi colaterale.
Reprezentantul boardului de investitori rostise chestia asta cu degajare, ca atunci când spui că ai avea chef să renunţi la nişte pantofi uzaţi. Deveniţi nefolositori.
— O asemenea realizare aduce bine întregii omeniri. Iar binele omenirii nu ar trebui să se împiedice în eventuala sacrificare a unu-doi oameni, a încercat „tipul ăla” o abordare care se voia persuasivă.
— Fiecare om poartă în el toată omenirea, i-a întors replica Peter. Nu acceptăm să ne punem conştiinţa la adăpostul pretextului pierderilor colaterale scuzabile. *(Calea de lumină, Auk, Calea de lumină!)*
Încheiase tranşant discuţia, iar Ulfur şi Yoshi i-au aprobat decizia. Peter ştia însă că, în ochii „tipului”, fuseseră catalogaţi drept inadaptaţi, pentru că nu acceptaseră să valorifice oportunităţile evidente, pentru a-şi uşura munca.

Peter se întoarce din amintirea acelei întâmplări care îi dezgustase pe toţi.
— După ce interpretăm toate datele, putem să reformulăm obiectivele pentru noua etapă. Vom introduce unele modificări, le vom analiza împreună. Şi vom suplimenta timpii de lucru.
— Nu este un ritm prea susţinut, Peter?

Yoshi şi Ulfur nu respingeau ideea. Erau obişnuiţi cu etapele „sacrificiului pentru o cauză”, dar acum nu înţelegeau raţiunea schimbărilor intervenite sub stare de tensiune.
Însă Peter nu apucă să le răspundă. Pentru că, de pe coridoare, izbucneşte sunetul strident al alarmei de incendiu.
Zgomotele acute de avertizare asupra pericolului invadează laboratorul. Pe coridor se aud paşi grăbiţi. Începuse probabil evacuarea.
Sunetele stridente sunt însoţite de lumini roşii intermitente. Semnalează obligaţia de a părăsi urgent orice incintă.
— Uşa s-a blocat, exclamă Ulfur, acţionând zadarnic cartela de acces.
— Treci pe deschiderea manuală de avarie! Coridorul este în flăcări, s-au alterat reţelele.
— Nu merge nici aşa! Ulfur priveşte dezorientat, pentru că nu mai trecuseră prin aşa ceva.
— Senzorii antiincendiu! E ceva cu ei: nu sesizează căldura!
Yoshi încearcă să elibereze trapa de evacuare cu un propulsor improvizat dintr-o antenă de nichel. Dar perdeaua de apă nu se declanşează.
— Degeaba, ceva nu e cuplat!
Dogoarea răzbate deja în laborator şi ei ştiu că numai această uşă etanşă mai poate fi un obstacol în calea incendiului. Geamurile sunt securizate, rezistă şi la cea mai puternică izbitură. Ar fi inutil să încerce să le spargă: oricum sunt la ultimul etaj al clădirii.
Căldura devine insuportabilă! Peter se întreabă dacă aceasta este clipa dată lui pentru a-şi revedea întreaga viaţă. Ca apoi să fie descompus, ca o torţă umană, de focul ce va mistui totul.
Brusc, uşa se deschide şi prin fumul alb şi gros al coridorului pătrund trei siluete. Au chipurile acoperite cu măşti de protecţie. Gesturile lor sunt rapide, imperative: li se înmânează câte un filtru pentru respiraţie şi sunt direcţionaţi pe coridor, prin valurile de flăcări.
Peter se lasă purtat către platforma acoperişului clădirii. Aici aerul îl izbeşte puternic în faţă. Curentul, îşi dă seama, e născut de rotaţia palelor unui elicopter cu însemne sanitare, pregătit să decoleze de pe heliportul improvizat prin balize luminoase.
Yoshi şi Ulfur sunt în spatele lui. Înfruntă cu capetele plecate vârtejul născut de rotor şi elicopterul deschide două trape în

pântecele fuselajului. Sunt somaţi să urce. Abia când ajung pe scaunele rabatabile se dezmeticesc din năuceala spaimei.
Carlinga, de unde pilotul acţionează sistemele de navigaţie într-o decolare rapidă, este izolată printr-un geam fumuriu. Nu mai pot vedea ce e afară şi o lumină albă, puternică, se aprinde concomitent cu declanşarea sistemului de izolare fonică.
Cu ei se află unul dintre bărbaţii care îi evacuaseră. Îşi scoate masca de protecţie şi Peter îl recunoaşte pe tânărul zărit la prânz pe coridor.
— Există o explicaţie pentru toate astea?
— Numele meu este Allan. Tânărul vorbeşte calm, dorind să le inducă o stare de relaxare. Nu sunt autorizat să vă ofer multe date, dar veţi fi informaţi despre toate coordonatele operaţiunii când vom ajunge la bază. Misiunea mea este să vă asigur transportul, în condiţii de maximă securitate.
— „Baza” asta e un spital? Aveţi însemne sanitare, dar noi nu am fost afectaţi deloc de incendiu.
— Nimeni nu a fost în realitate afectat. Incendiul a fost simulat ca să fie credibilă preluarea dumneavoastră.
Peter înţelege acum că avertizările lui nu fuseseră ignorate şi că, de aici înainte, totul se va derula cu o viteză ameţitoare.
— Vom discuta împreună totul, îi linişteşte pe cei doi colegi. Ştiu ce se întâmplă.
Se cunoşteau de mulţi ani şi dobândiseră, unul faţă de celălalt, acea încredere totală, bărbătească, în care un cuvânt rostit cu maximă seriozitate face ca orice îndoială să fie inutilă.
— Deci totul a fost o înscenare pentru ca dispariţia noastră să fie plauzibilă… Ce explicaţii o să daţi familiilor noastre, Allan? Am murit în incendiu?
— Nici vorbă, răspunde prompt tânărul. Asta v-ar face revenirea imposibilă. Numai că aveţi „arsuri de mare gravitate”. Din cauza tratamentului foarte strict, nu puteţi fi vizitaţi de nimeni în timpul spitalizării.
— Totuşi, vor fi oameni îngrijoraţi de soarta noastră!
Yoshi avea doi copii, cel mic se născuse abia cu trei luni în urmă.
— Familia va fi contactată zilnic de reprezentanţii spitalului şi chiar va primi de la dumneavoastră „mesaje personale”, liniştitoare.
— Bun, asta poate dura cel mult o lună. Dacă avem de făcut

ceva de scurtă durată, explicaţia se susţine. Dar dacă intervalul va fi mai lung, ce-o să le mai spuneţi?
Întrebarea lui Ulfur a rămas fără un răspuns din partea lui Allan. Înclinarea elicopterului indica faptul că aterizarea se apropie.
Peter şi-a dat în gând răspunsul pentru sine:
„Dacă misiunea noastră eşuează, nu va mai fi nevoie de nicio explicaţie. Pentru că nu va mai exista niciun *după aceea*.”

Hangar 52

Motorul elicopterului s-a oprit. Pentru câteva clipe, liniştea a fost absolută, dar persista tensiunea în care urmăreau ce le mai pregăteşte neprevăzutul.
Allan îşi desface chingile de securitate şi se îndreaptă spre Ulfur, care a arborat expresia omului ce se aşteaptă la orice.
— Doar nişte ochelari de protecţie, îi spune simplu Allan, spulberând scenariile terifiante din mintea lui Ulfur.
Ochelarii de protecţie sunt mai mult de „ecranare”. Au lentile negre care împiedică vederea oricărui detaliu, iar lateralele gumate se lipesc de piele ca dispozitivele scafandrilor. Doar partea inferioară a lentilelor are o secţiune mică, îngustă, rămasă transparentă, care obligă privirea să se direcţioneze numai în jos, către succesiunea paşilor.
Arată, pesemne, ca nişte condamnaţi la moarte. Sau ca nişte spioni periculoşi. Escortaţi pe un drum pe care nu trebuie să îl vadă, ca să nu-l poată recunoaşte ulterior.
— Nu mă mai miră nimic!
Yoshi coboară primul treptele trapei deschise. În alte împrejurări, ar fi considerat toate aceste lucruri ca un exces de teatralitate, dar acum îşi dă seama că sunt măsuri de foarte strictă securitate.
Prin mica fantă, Peter îşi urmăreşte paşii: vede un sol roşiatic uscat, prăfos, ca un deşert, şi nimic altceva.
— Nu aud zgomotul de fond al oraşului, strecoară Ulfur. Cred că e o bază izolată.
Urcă apoi într-un mijloc de transport şi li se indică să-şi scoată ochelarii. Descoperă că se află într-un fel de autobuz militar. Are geamurile acoperite, ca şi elicopterul, iar scrâşnetul roţilor, ce rulează pe un teren fără denivelări, îi sugerează lui Peter că este

tot nisip.
— La sosire, vom redacta formalităţile de preluare şi apoi vă veţi acomoda cu noua locaţie.
— Cuvântul „acomodare” ar trebui să ne liniştească, de asta l-ai spus, nu-i aşa, Allan?
— Vă dau strict informaţiile pe care am fost abilitat să vi le transmit.
Cei trei au înţeles că, de fapt, soldatul nu are intenţia să fie prietenos şi nici să se lanseze în alte discuţii.
— Vă puteţi pune la loc ochelarii. Am ajuns la bază.
Vorbeşte profesional, cu siguranţa că-şi dusese misiunea la capăt cu succes.
Coborând, Peter îşi dă seama că sunt în faţa unei clădiri de beton. Simte căldura degajată de pereţi. Nu seamănă cu mirosul specific metalului încins de soare.
Îşi văd, în continuare, doar vârful pantofilor. Dar bănuiesc o prezenţă militară semnificativă, pentru că aud cadenţa unor bocanci. Pocniturile metalice însoţind mersul precipitat, călcătura apăsată şi sacadată de oameni obişnuiţi cu marşul, îi confirmă presupunerea că sunt însoţiţi de numeroşi militari înarmaţi.
— E o securitate mai ceva ca la vizita preşedintelui, şopteşte Ulfur.
Estomparea sunetelor, valul de răcoare binevenită după arşiţa deşertului le arată că au intrat în clădire. Li se permite să-şi scoată ochelarii.
— În sfârşit! Yoshi se eliberează de hamul cauciucat şi priveşte în jur.
Nu prea are de fapt la ce să privească, pentru că încăperea e goală. Iar ferestrele, aşezate foarte sus, fac imposibilă identificarea vreunui detaliu.
Se deschide o uşă şi apare Coordonatorul, cel cu care Peter avusese, la AAN, întrevederea pe care o socotise la acea vreme ratată.
Trupul lui masiv aproape umple cadrul uşii. Poartă tot uniforma cazonă, fără niciun însemn, dar Peter ştie că îl au în faţă pe unul dintre cei trei oameni cu grad militar maxim.
— Sunteţi aici ca urmare a discuţiei noastre, îi spune el, ca explicaţie a întregii situaţii. După formalităţi, ne vom întâlni pentru detalii. Numele meu este Conrad. Ne vom adresa unul

altuia direct, fără grade sau statut.
Peter ştie că nu e numele lui adevărat. Dar acceptă convenţia, pentru că, în tot acest angrenaj al camuflărilor, numele fals reprezenta un „accent” regizoral absolut necesar.
Sunt escortaţi de militari într-o altă încăpere, unde urmează o nouă procedură de securitate.
— Cred că se cam exagerează, pufneşte enervat Yoshi, în vreme ce liftul îi coboară câteva nivele spre etajele inferioare ale clădirii.
Pe palier se înşiră multe uşi metalice şi în faţa uneia dintre ele sunt direcţionaţi către un dispozitiv minuscul. Aici declanşează memoria de scanare a retinei celor trei pentru accesul ulterior în acest compartiment.
— Uimitor! Exclamă Ulfur când intră în cameră.
În total contrast cu încăperile rigide şi inospitaliere de până acum, aici interiorul e plăcut, cald, confortabil. Ca o cameră de hotel, dar lipsită de aspectul specific.
— Hainele mele! Remarcă Yoshi.
— Am reconstituit aici un cadru cât de cât familiar pentru voi, îi lămureşte Conrad, în timp ce ei îşi descoperă obiectele personale. Ne-am străduit chiar să vă respectăm unele preferinţe pentru materiale şi culori.
Agenţia ştia că, de fapt, cercetătorii sunt nişte oameni bizari, care nu pot gândi creativ într-un bunker ostil.
„Creativitatea este ceva delicat, trebuie să ne străduim”, îi indicase Conrad celui cu chip uscăţiv atunci când puseseră la punct detaliile pentru declanşarea a ceea ce se va numi „Operaţiunea Hangar 52”.

— Acum a venit momentul unei discuţii foarte serioase, Peter! L-a somat Ulfur.
Se aşezaseră în nişte fotolii asemănătoare acelora din casele lor şi aşteptau în tăcere.
Peter le-a povestit atunci totul. A ocolit, bineînţeles, detaliile personale: ştia că ar fi părut de neînţeles pentru orice minte raţională. Le-a dat însă explicaţii plauzibile.
Nu a expus datele dramatic, deşi aşa erau ele în realitate, ci logic, argumentat. Într-o prezentare din care ei puteau extrage cu uşurinţă sensurile şi implicaţiile majore.
— Cred că ne putem mobiliza susţinut, întrevăd o cale pentru ce

avem de făcut.
Îşi creionase o idee, nu foarte clară. Orice demers ştiinţific începe prin vaga intuire a „ceva” neclar. Dar prezent cu certitudine. Ca punct de susţinere pentru elaborarea ulterioară a unui întreg eşafodaj de gândire.
— Sunt, trebuie să recunosc, uluit, rupe tăcerea Ulfur. Acum înţeleg toată desfăşurarea asta de forţe, tot scenariul ăsta conspiraţional…
Uşa se deschide cu un sunet metalic şi reapare Conrad. Priveşte la ei scurt, dorind să le înregistreze reacţiile. Ştia că Peter le spusese tot.
— Nu este cu neputinţă pentru doar trei oameni? Îl abordează Ulfur. Conştientizaţi cu ce pericol ne confruntăm?
— Este imposibil pentru trei oameni, dar foarte posibil pentru două sute. La etajele superioare ale clădirii se află echipele pe care le veţi coordona şi laboratoarele experimentale. Aveţi deplină încredere, sunt specialiştii noştri de top. Cu înaltă expertiză în toate aspectele ce implică terorismul biologic.
Apoi, Conrad adaugă ceea ce, de fapt, cei trei bănuiau deja:
— Vă aflaţi în centrul celor mai importante proiecte de cercetare de pe planetă. Dar avem nevoie acum de Idee! Detaliile sunt în grija noastră.
Conrad se aşază pe scaun la un birou, încercând să ofere totuşi o aparenţă de familiaritate replicilor lui.
— Măsurile de securitate de grad zero sunt absolut necesare în aceste situaţii. O minoră informaţie, cu privire la contaminarea pământului cu virusuri extraterestre, s-ar putea răspândi în toată lumea, în doar câteva ore.
— Înţelegem consecinţele! Ar putea apărea chiar reacţii violente de amploare.
— Nu numai. Pot avea loc răsturnări militare, geopolitice. Forme de extremism religios. În concluzie: ameninţarea securităţii mondiale. De aceea păstrăm secretul. Şi trebuie să găsim o cale de salvare! Mai ales că ştiu, Peter, că îţi doreşti din adânc acest lucru.
Conrad rostise cuvântul „adânc” cu un accent straniu, însoţindu-l parcă de înţelesuri aparte.
„Este oare posibil? Gândeşte Peter străfulgerat de amintirea vorbelor Ayrei: *Sunt mulţi Illuri ca tine, care, întorşi din lumea noastră, se contopesc cu marea mulţime a pământenilor…* Era şi

Conrad unul dintre ei?”
Chipul Coordonatorului este greu de pătruns, dar Peter decide să nu ignore această presimţire.
— Nu trebuie totuşi decretată starea internaţională de urgenţă pentru sănătatea publică?
Ştia că există măsuri de siguranţă standard pentru asemenea situaţii.
— Prioritar este să ne canalizăm eforturile pe izolarea virusului. Studierea matricei genetice şi identificarea unui vaccin cu timpi rapizi de răspuns. Aceştia sunt paşii. De altfel, în paralel, am făcut demersurile necesare.

„Demersurile necesare” se desfăşuraseră cu o zi în urmă. O delegaţie culturală sosise în Tanzania. Aici urma să se organizeze Expoziţia Mondială de Artă Contemporană, astfel că delegaţia oricărui stat străin nu putea stârni nicio bănuială.
Doar statura masivă a lui Conrad şi privirea lui vigilentă, antrenată să înregistreze orice detaliu, ar fi putut să stimuleze unele nedumeriri. Deoarece contrasta evident cu ansamblul ataşaţilor culturali, pictorilor, sculptorilor, criticilor de artă…
Conrad a părăsit grupul delegaţiei culturale, aşteptat fiind de omologul tanzanian. Întrevederea a fost scurtă, discuţiile clare şi eficiente.
După o întâlnire de zece minute cu şefii forţelor de înaltă securitate, acţiunile s-au succedat rapid.
Autorităţile locale au declarat perimetrul lacului zonă de urgenţă. Echipe de căutare ale armatei au identificat cadavrele animalelor. Mostrele au fost prelevate. Şi izolate în containere de titan, prevăzute cu sfere concentrice de etanşeizare, securizate prin camere de azot.

— Acum veţi avea un timp de acomodare şi odihnă, le mai spune Conrad. De mâine veţi dormi în schimburi. Ca să putem monitoriza constant în laborator activitatea Creierului.
— Creierul? Alpha nu a rămas în laborator?
— Totul este reprodus aici întocmai, până la cel mai mic detaliu.
Pentru „Operaţiunea Hangar 52” fusese aprobată, în regim de maximă urgenţă, accesarea bugetului secret. Sume importante care nu provin din surse cunoscute public. Deoarece nu toţi oficialii statului sunt informaţi asupra acestor proiecte.

— Peste puţin timp, echipa va mai primi un membru. Este necesară prezenţa unui exobiolog, adaugă Conrad.
— Un exobiolog? (Lui Yoshi i se confirma ceea ce susţinuse mereu.) V-am spus eu, sunt menţinute active departamente de cercetare a entităţilor non-umane. De natură extraterestră. Deci aşa ceva există!
— Numai ce nu ne putem imagina nu există, răspunde Conrad, îndreptându-se spre ieşire.
În urma lui se lasă iarăşi tăcerea. Fiecare îşi urmărea propriile gânduri. Multe întrebări, multe necunoscute, un timp intrat într-o acceleraţie necruţătoare.
O uşoară toropeală îl face pe Peter să se uite la paharele de apă din care băuseră la sosire, însetaţi de arşiţa drumului. Îşi dă seama că fuseseră uşor sedaţi, ca să poată avea un somn scurt şi odihnitor. Înaintea zilelor importante ce urmează.
Şi, chiar dacă simţurile sunt vag anesteziate, înregistrează totuşi activitatea febrilă din afara hangarului. Răzbat comenzi scurte, rapide. Aterizează un avion militar masiv, escortat de elicopterele care îl însoţiseră de la intrarea în spaţiul aerian.
Deşi aproape adormit, Peter aude, ca în ecoul unui vis, rularea apăsată a unor roţi pe nisipul deşertului.

Sunt roţile care poartă către hangar containere grele. Aduşi de departe, aici îşi dorm somnul vâscos fetuşii întunericului.

Măsuri de securitate

Prima oră a dimineţii următoare se scurge în tăcere. Pentru că logica şi replicile interioare sunt îndreptate spre alternative, ipoteze, căi de găsire a soluţiilor.
Fiecare în lumea lui de gânduri.
„Cred că asta este şi starea luptătorilor înaintea unei bătălii decisive.” Peter se întreabă dacă aceste constatări sună ca o mobilizare sau ca mărturisirea unui impas, într-un moment crucial.
În laborator pătrunde un personaj nou, este îmbrăcat tot în ţinută militară, fără însemne. Peter nu ştie ce grad are, aşa că, în minte, îi zice „soldatul”.
„În fond, toţi suntem acum simpli soldaţi în misiune pentru

susţinerea aceleiaşi cauze.”
— Vă voi duce la camera documentelor, le spune noul venit şi îi îndrumă spre liftul ce-i va coborî la un alt palier.
— Trebuie să fie o construcţie enormă, şopteşte Ulfur. Mascată de aparenţa unei clădiri obişnuite…
Tuburi fluorescente luminează încăperea în care pătrund după ce soldatul efectuase o complicată procedură de acces. Cu coduri de identificare a retinei, a vocii, a structurii palmare.
Seifurile de oţel, ce urcă până la plafon, poartă însemne cu indicatori cifraţi. Soldatul acţionează deschiderea unui seif şi extrage patru dosare grele, voluminoase. Le aşază pe masa metalică.
— Aveţi timp nelimitat ca să le studiaţi, spune el şi părăseşte încăperea.
Cei trei încep să parcurgă documentele, cu impresia tot mai consolidată că au pătruns într-un univers paralel ce întrece orice putinţă de imaginaţie pentru nişte oameni ce concep realitatea drept un aspect totuşi cunoscut.
— Sunt rapoarte de evaluare a informaţiilor despre virus, adunate de atâtea săptămâni… Yoshi pare efectiv stupefiat.
— Şi hărţi, diagrame, tabele, grafice. Toate fundamentate pe dovezi, pentru validarea autenticităţii. Deci ştiau de multă vreme!
— Cu siguranţă, Ulfur!
Peter înţelege acum că reprezentanţii Agenţiei jucaseră un rol. Mimaseră neîncrederea şi reticenţa în timpul întâlnirii de la AAN.
Documentele poartă ştampila „Top Secret”, completată de specificaţia: „Numai pentru lectură.”
— Vă daţi seama că acum am fost incluşi în cea mai înaltă categorie de acces pentru un civil?
— Mai mult, Yoshi, cred că nici preşedinţii de stat nu au autorizare suficientă pentru datele astea.
— Datele astea care ar trebui să ne ajute enorm. Acum putem aproxima coordonatele pandemiei.
— Pe baza informaţiilor parcurse, aveţi totală libertate în abordarea traseului de cercetare. Soldatul se întorsese şi le anunţa concluziile privind etapa documentării.
Aşadar, cei trei părăsesc camera documentelor şi sunt duşi la ultimul etaj al clădirii. Acolo se află laboratorul, de unde, ca dintr-un cartier general militar, se vor trasa comenzile

fundamentale.
— Totul este reprodus milimetric!
Peter recunoaşte toate coordonatele laboratorului de la Institut. Încăperea este reconstituită întocmai.
— Trebuie să vă puteţi concentra deplin asupra obiectivelor noastre, să nu fiţi distraşi de niciun element de disconfort generat de noutate. Este exact laboratorul pe care l-aţi părăsit. Dintre toate, Creierul a fost cel mai „sensibil” de transportat.
Din locul cunoscut, Alpha emite scurte impulsuri luminoase pe interfaţa aparatelor de monitorizare. Semn că activitatea lui cerebrală se desfăşoară firesc.
Un singur aspect este diferit: ecranul transparent care îl încadrează, pe toate laturile, ca un cub securizant.
— În timpul nopţii, a intrat în contact cu mostrele prelevate de la animalele ucise de virus. Acum este şi el infestat. Trebuie să neutralizăm riscul eliberării de agenţi patogeni virali în interiorul laboratorului.
Şi pe biroul de lucru al lui Yoshi se află un element nou – o cutie pe sigiliul căreia vede ştampile şi două semnături.
Soldatul o deschide şi îi etalează conţinutul. Sunt fişe nescrise, de culoare galbenă, cu un filigran estompat de cifre în transparenţă.
— Pentru însemnări. Ştim că sunteţi adepţii metodei tradiţionale: hârtia şi creionul.
Foile au dimensiuni atipice: sunt dreptunghiulare, cu perforaţii stelate la fiecare colţ.
— Sunt filtre de securitate. Niciun asemenea document nu trebuie să părăsească interiorul laboratorului.
— Unde am putea alerga cu datele secrete… în deşert?
Ulfur simte o uşoară agasare în faţa atâtor măsuri de securitate, de parcă ar fi nişte spioni periculoşi.
— Există proceduri standard pentru asemenea situaţii. (Soldatul încearcă să atenueze nemulţumirea vizibilă a lui Ulfur.) De altfel, nici nu aţi putea fugi cu ele prea departe, hârtia se autodistruge în 24 de ore.
— Şi însemnările? Trebuie să le memorăm? Ulfur era în continuare iritat.
— Nicidecum, îi răspunde soldatul amabil acum, părăsind rigoarea expunerii profesionale. Prin acest device (şi le arată un instrument de scris), datele se transferă, sub format electronic,

în toate computerele. Aşa suntem cu toţii racordaţi simultan la informaţii. Nu vă îndoiţi nicio clipă de noi, avem împreună acelaşi ţel.

După plecarea lui, cei trei îşi aşază scaunele faţă în faţă, exact cum făceau în adevăratul laborator, la începutul fiecărei zile. Aşa îşi conectau mai bine ideile. Puteau să pună cap la cap intuiţiile fiecăruia, ca să concretizeze un concept comun, viabil.
Peter intenţionează să introducă mai întâi echipa într-un brainstorming, pentru că, în acest moment, nimic nu le este clar.
— Să pornim de la datele avute. Adăugăm dovezile din documentele citite şi construim ipoteza.
— Organizez eu ideile, preia sarcina Ulfur.
Se îndreaptă către panoul senzorial care acoperă un întreg perete şi trasează o linie verticală ce împarte suprafaţa în două compartimente. Începe să noteze în partea stângă.
— Pornim (scrie punctul „A”, iar litera este transmisă instantaneu în toate computerele departamentelor) de la punctul „A”: civilizaţia stelară inteligentă. Nevoită să îşi părăsească inevitabil căminul.
— Şi apoi „B”, sferele cu material genetic extraterestru. Dezvoltă, în ani…
— Douăzeci de ani, intervine Peter cu o mare siguranţă.
— Bun, douăzeci de ani.
Ulfur nu are nicio curiozitate privitor la aceste informaţii. Dacă vorbeşti despre sfere de ADN mutant, începi să nu mai ai nicio mirare.
— Dezvoltă, în apele lacului, mecanismele de apărare şi de adaptare la condiţiile Terrei.
— Apoi, completează Peter, punctul „C”: infestarea animalelor. Iniţial nu afectează gazda intermediară, urmărind să-şi perfecţioneze ciclul de maturizare şi reproducere.
— Notez aici şi primul Semn, deci „S 1”. Irisul depigmentat al animalelor-gazdă ucise.
— După aceea, încheie Peter, punctul „D”: infestarea umană. Cu localizarea strictă tot în creier.
— Şi „S 2”, al doilea Semn: pata mică, rotundă, de piele solzoasă de reptilă, apărută la baza urechii drepte.
— Bun. Am spus „bun” (Ulfur avea un ton sarcastic), ca un

reflex de exprimare, nu că ar fi ceva bun în toate astea… Am jalonat datele de plecare. Avem o jumătate de oră. Să ne gândim fiecare la o cale de abordare şi apoi ne corelăm ideile.
Peter aruncă o privire fugară pe geamul din faţa lui. Laboratorul este poziţionat strategic: nu se poate vedea decât imaginea deşertului, peste care vântul poartă valuri de nisip.
Şi o altă lume de valuri, ascunsă în abisul apelor, i se deşteaptă în amintire.
Îl mai însoţesc Ei oare? Mai este vegheat de ochii înţelepţi ai atlanţilor? Sau a fost abandonat în confruntarea aceasta cu sorţi de izbândă incerţi?

Întâlnirea

Jumătatea de oră planificată pentru ordonarea ideilor trece repede. Cei trei se adună pentru discutarea concluziilor.
Ulfur se aşază în dreptul panoului senzorial şi, în partea dreaptă, rămasă neacoperită cu date, fixează un punct.
— Încotro ne îndreptăm?
Era, de altfel, întrebarea care îi frământa pe toţi.
— Am putea începe cu identificarea zonei de localizare a virusului, propune Peter.
— Ai dreptate, din documentele studiate rezultă că înaintea noastră s-a încercat acest lucru pe animale infestate. Dar a fost absolut imposibil. Nici microscopul cu forţă atomică nu a găsit nimic.
— Punctez, deci, „E 1”, etapa iniţială: Localizarea.
— Trasează o săgeată, Ulfur, şi notează: „somnul paradoxal”.
— La ce te referi, Peter?
— Putem identifica localizarea virusului prin studierea activităţii lui Alpha din timpul somnului.
— E interesant ce spui, completează Yoshi. Şi foarte clar. În somn, unele arii cerebrale sunt întotdeauna inactive. Dacă vreuna continuă să rămână „trează”, înseamnă că are o sarcină nespecifică.
— Înseamnă că de acolo veghează virusul… spune Ulfur, ca în transă.
— Etapa a doua, îi întrerupe meditaţia Yoshi (Ulfur notează „E 2”), ar fi Accelerarea. Accelerarea dezvoltării lui. Trebuie să îi

vedem întreaga putere, ca să ştim cu ce ne confruntăm. Poate obţinem formaţiuni compacte.
— Pe care să le vizualizăm prin microimagistică!
— Dar cum obţinem noi, sub presiunea timpului, această „Accelerare”?
— Trasează o altă săgeată în dreptul ei: „privarea de somn”. (Lui Peter începeau acum să i se concretizeze ideile foarte clar.) Îi inducem lui Alpha un ritm temporal accelerat. Administrăm, la intervale scurte, melatonină şi apoi dopamină, iar el va percepe asta ca ritm zi-noapte.
— Îi creăm artificial senzaţia că a fost privat de somn luni întregi… Asemenea unui haos! Deficitul de somn dezorganizează mecanismele de apărare ale sistemului imunitar.
— Şi virusul poate prelua mult mai repede controlul. Ceea ce un creier uman real nu ar permite, încheie Ulfur şirul argumentelor.
— Până aici sunt paşi credibili. Nefireşti, nemaiîntâlniţi, dar totuşi credibili, cumpăneşte Yoshi.
— Etapa a treia, însă? Aici e adevărata încercare!
— Cred că putem folosi, ca punct de plecare, ultimul nostru studiu. Cel despre vise.
— Despre vise, Peter?
Părea incredibil: la asta chiar nu se gândise niciunul dintre ei.
— Şi ce notez la „E 3”? Vise?
— Da. Noi am demonstrat că visele au roluri multiple. Nu doar elimină informaţiile diurne inutile sau restaurează memoria. În timpul somnului, realizăm asocieri mult mai complexe decât în starea de veghe.
— Încep să văd unde vrei să ajungi…
Ulfur trasează o nouă săgeată, în dreptul căreia scrie: „descoperirea scenariului de apărare”.
— Alpha singur ne va da soluţia, îi duce mai departe Yoshi ideea. Pentru că, în timpul visului, sunt active tocmai acele regiuni ale creierului care sunt stimulate când suntem în pericol.
— Şi, în visul lui, Alpha însuşi ne va arăta vulnerabilitatea agresorului. Punctul lui slab!
— Exact! Apoi stimulăm celulele cu enzime, pentru ca ele singure să se debaraseze de virus. Prin calea pe care tot ele au aflat-o, în vise.
— Toată această expunere poate fi un punct de plecare,

conchide Peter.
— Sau un punct de încheiere. Al unei lumi. Voi mai credeţi în miracole? Nu vreau să par fatalist, dar acum e vorba de o pandemie. Având o forţă de distrugere nemaiîntâlnită! Oare putem noi...
— Este momentul să ne organizăm programul de noapte, îl întrerupe Peter, deşi are şi el aceleaşi frământări şi aceleaşi spaime. Ne vom odihni pe rând, în intervaluri de câte trei ore. În fiecare dimineaţă, vom avea cu toţii un briefing pentru analize, concluzii şi abordări ulterioare.
— Crezi că vom mai avea multe asemenea dimineţi, Peter?
— Trebuie să facem tot ce ne stă în putinţă ca, în primul rând, noi să nu ne pierdem încrederea şi speranţa.
Ultimele ore ale serii se scurg rapid. Sunt puse la punct procedurile de observare pentru Alpha, trasate graficele de analiză, setată aparatura.
Alpha intră în prima fază de somn. Fără să ofere vreun indiciu că în el se ascunde acum o altă voinţă, care va încerca să îl domine. Care urmăreşte să preia controlul unei lumi, al unei civilizaţii.
Târziu, în noapte, Yoshi intră în încăperea „Creierului”. Peter, care lucrase acolo până atunci, are privirea înceţoşată. Din cauza efortului de concentrare asupra activităţii lui Alpha, ochii îi sunt subliniaţi de cearcăne adânci.
— Continuăm noi, ai neapărată nevoie de odihnă, spune Yoshi, notând în fişa de observaţie minutul de preluare a înregistrărilor.

Patul este foarte comod şi liniştea absolută. Ar putea urma chiar o noapte firească. Aşa cum fireşti ar trebui să fie toate nopţile viitoare ale acestei planete, cu ritmurile ei clare, cunoscute, previzibile.
Dar Peter nu poate să adoarmă. În tăcerea şi întunericul dens care îl înconjoară, gândul i se îndreaptă spre o lume îndepărtată.
E lumea adâncurilor, unde spirite luminate ar trebui să vegheze. Ar trebui să nu rupă punţile către oameni.
Şi, într-o concentrare supremă de forţă a sinelui, Peter impune gândului să depăşească orice limite. Să treacă dincolo de timp şi de spaţiu. Ca un mesaj nevăzut către cel ce deţine stăpânirea

absolută asupra putinţei şi neputinţei.
„Acum am nevoie de un Semn, Verko. Îţi cer ajutorul în numele semenilor mei.”
Dar niciun semn nu vine.
Îl avertizaseră doar că trebuie desfăcută orice legătură între ei, fără cale de întoarcere.
Întunericul nopţii îl învăluie, în sfârşit, în scutul somnului. Simte, în vise, că este cuprins de valuri puternice şi purtat în derivă pe ape. Către depărtări necunoscute, în care este urmărit de ochi galben-aurii şi de şoapte rostite în limbi neînţelese de pământeni.

Dimineaţa, după câteva ore de aşa-zis somn, Peter îl găseşte în laborator doar pe Ulfur. Se simte tot obosit, somnul lui avusese ceva nefiresc, confuz, solicitant. Şi Ulfur pare încordat, dar încearcă să-şi mascheze trăirile.
— Zona cortexului prefrontal, îi spune el, a rămas constant activată. Nu e normal: semnalele ar fi trebuit să se stingă încă din stadiul al doilea al somnului lent. Permanent au fost emise de aici unde cu amplitudine bizară. Chiar ciudat de intense.
Peter studiază electroencefalograma. Sesizează, într-o anume arie, o frecvenţă maximă a impulsurilor cerebrale.
— Am prelevat o mostră de ţesut. Este din zona de securitate. Priveşte-o la microscop, cred că am reuşit să depistăm o prezenţă străină.
Peter examinează pe monitorul cuantic fragmentul manipulat de instrumentele fine în perimetrul izolat.
Yoshi intră în laborator, aducând veşti.
— Soseşte exobiologul. Am văzut-o în timp ce făcea instructajul de securitate.
— Ai văzut-o? Este o „ea”? Se miră Ulfur.
Peter ignoră aproape total schimbul de replici, pentru că, în complicatul ţesut neuronal, i se pare că distinge o prezenţă nefirească. Oare acesta este răspunsul? Gândul lui fusese ascultat? Erau ajutaţi să găsească o cale salvatoare?
— Da, o „ea” care studiază formele de viaţă extraterestre, continuă să-i informeze Yoshi. Are însă ceva aparte. E ca de pe altă lume…
Peter ridică ochii, sub alerta neînţeleasă a ultimelor cuvinte. Pentru el, timpul s-a oprit în loc, pulsul bate încetinit, dar

puternic.
— Are şi nişte ochi ciudaţi. Foarte negri. Dar ştiţi cum? De un negru aproape violet.
Când uşa se deschide, noua venită e întâmpinată de o tăcere surprinsă.
Peter nu se întoarce. Nu are nevoie să se întoarcă pentru a o vedea. Ştie cât de uşor calcă ea, cu paşii aceia care-i dădeau strania senzaţie de imponderabilitate. Ştie că îl fixa cu privirea ei negru-violetă străbătută de unde luminoase, ca nişte valuri.
Nu îşi pune nicio întrebare, nu are nevoie de niciun răspuns. Este mai calm şi mai liniştit ca oricând.
— Eu sunt Anna, îi aude glasul şi simte cum îşi pune încet mâna pe umărul lui.
Ceilalţi doi nu înţeleg nimic.
Dar el ştie tot. Și căldura atingerii, care îi pătrunde întreg trupul, îl face să-şi ducă privirea departe.
Privirea lui trece dincolo de cameră, dincolo de ţări, lumi, continente, ajungând în abisul de ocean unde întâlneşte ochii strălucitori ai lui Verko.

Simulatorul

Peter se întoarce spre Anna, cercetând-o cu precizia unei disecţii.
Da, semăna uimitor cu Ayra. Chipul, vocea, statura... Dar totodată este altcineva. Are o altă atitudine, exprimă ceva mult mai pământean. Salopeta de laborator subliniază silueta unei persoane care practică în mod susţinut un sport ce implică efortul.
Şi ea se uită la Peter avid cercetător, ca într-o neînţeleasă recunoaştere.
— Senzorii! Avertizează Yoshi.
Senzorii intracranieni care îl supraveghează pe Alpha semnalează o activitate intensă, dezorganizată a Creierului.
— Ne scapă de sub control! Declanşaţi alerta de protecţie suplimentară!
În timp ce ecranele triple de izolare a perimetrului de experimentare coboară, văd zvâcnirile nefireşti, spasmodice ale lui Alpha. Creierul este invadat de sânge. Arată ca un sol

deşertic, prin crăpăturile căruia se vede o magmă incandescentă, ameninţând să erupă.
— Aparatura o ia razna! Emite date haotice!
Toate instrumentele funcţionează aberant, indicând o disfuncţie majoră a lui Alpha.
— Virusul a început lupta! Decuplaţi totul: nu ştiţi cu ce vă confruntaţi! Îi somează Anna.
Tocmai atunci, Alpha, vibrând haotic, se contractă sub impactul unei implozii şi apoi se dilată enorm, explodând în fragmente însângerate de materie. Pereţii de sticlă sunt împroşcaţi cu bucăţi care încă pulsează contorsionat, prelingându-se cu dâre vâscoase.
Conrad, însoţit de o echipă de intervenţie, intră brusc şi dă ordine scurte:
— Aplicaţi procedura de incinerare! Iar voi părăsiţi perimetrul!
Cu imaginea descompunerii lui Alpha încă vie în minte, sunt îndrumaţi către o altă sală, de pe acelaşi palier.
Este o încăpere unde, într-o semiobscuritate contrastând cu lumina laboratorului, disting prezenţa unor aparate de proiecţie. Pereţii sunt acoperiţi cu o folie subţire, argintie, reflectându-le întunecat siluetele.
Se prăbuşesc pe scaunele din jurul mesei ovale. Şocul fusese extrem de puternic. Înţeleseseră implacabil că virusul nu este un subiect de studiu în laborator, ci un pericol real, cu existenţă concretă. Şi forţă incredibilă.
— Suntem în procesul de securizare a zonei. Trebuie să reinstalăm aparatura. Totul a fost distrus!
Conrad revenise, dar vocea lui nu exprima alerta sau neputinţă, ci siguranţa că luase în calcul, dinainte, orice posibilă evoluţie a situaţiei.
— Undeva am greşit, Conrad, caută Peter înţelesul acestui dezastru. Virusul a preluat controlul mult prea repede, nu am estimat corect timpii de reacţie.
— Nu putem estima nimic corect când e vorba de neamul lui Okdar.
Anna vorbeşte decis. Adevărurile pe care le va dezvălui vor părea, pentru ei, incredibile. În Centrul de Cercetări Exobiologice, în acele hale ascunse la zeci de metri sub pământ, ea află secrete cutremurătoare.
— În urmă cu un an, am reuşit să scanăm fişa de memorie a

unei entităţi non-umane de pe Akara. Akara e situată în Constelaţia Şerpilor. Entitatea călătorea în hiperspaţiu şi o distorsiune magnetică a prăbuşit naveta. Noi i-am prelevat memoria. De rest s-au ocupat alte departamente.
— Stai puţin, o întrerupe Ulfur. Ai spus „entitate nonumană”! Ai văzut-o, ai atins-o?
— Trebuie să acceptăm, Ulfur, simplu şi firesc, faptul că forme de viaţă asemănătoare nouă există în multe alte galaxii. Nu suntem chiar aşa de singulari precum credem.
— Aşa suntem lăsaţi să credem, atât ni se permite, Anna!
— Continuă-ţi expunerea, o îndeamnă Peter. Şi lumea, şi noi purtăm secrete…
Anna înţelege sensul ascuns al cuvintelor lui Peter, dar pe faţă nu i se vede nicio urmă de tulburare.
— Xara, aşa se numeşte planeta-mamă a virusului. Nu ştiţi cu ce vă confruntaţi! Datele prelevate despre ea sunt înspăimântătoare.
— O planetă a demonilor?
— Mai mult decât atât, Ulfur! Sunt entităţi care au ajuns să fie dominate numai de voinţa de supravieţuire. Fără legi, fără morală. Doar voinţă!
— Ce caută aici? Tocmai aici…
— Nişte resurse de hrană, Yoshi, pe care le deţinem noi. Asta nu am aflat clar din memoria entităţii de pe Akara.
— Iar noi, continuă Conrad, am primit informaţiile de la departamentele de cercetare exobiologică şi am demarat această Operaţiune. A fost foarte greu, pentru că a trebuit să fim foarte prudenţi.
— Da, cu xarienii trebuie să iei în calcul toate variantele de luptă. Voinţa crâncenă de a supravieţui îi face aproape invincibili.
Anna vorbea în continuare clar, fără patimă, cu sobrietatea impusă de datele prezentate. Nu urmărea să-i impresioneze, nici măcar să-i convingă.
Pe chip i se ghicea însă tensiunea, o încordare pe care încerca zadarnic să o ascundă.
Şi mai era ceva ce nu putea fi ascuns la ea. Cicatricea lungă, ca o tăietură fină de lamă de cuţit. Îi străbătea faţa de sus, din dreptul tâmplei, până către marginea urechii, la baza maxilarului. În linia aceasta prelungă, Peter simţea că se

ascunde răspunsul căutat.
Un soldat îi întrerupe gândurile. Îi raportează scurt ceva lui Conrad şi apoi se retrage.
— Ne reluăm activitatea în cel mult o oră. Acum Alpha-2 este supus contaminării asistate.
Ulfur dă glas mirării tuturor:
— Întotdeauna aveţi pregătită o soluţie de rezervă, Conrad?
— Nu întotdeauna. De obicei, avem mai multe, dar acum nu am găsit efectiv alte căi. Vă veţi relua experimentele pornind de la concluziile pe care deja le-aţi dobândit.
— Nu suntem în criză de timp? Se îngrijorează Yoshi.
— Am încercat să optimizăm timpul pe alte segmente. Toate statele lumii sunt în alertă la nivel guvernamental. Transportatoare aeriene militare sunt pregătite să decoleze către orice zonă a planetei. Li s-au şi stabilit perimetrele de acţiune. S-au semnat acorduri la nivel internaţional.
— Şi, în ciuda acestei desfăşurări de forţe, nu a transpirat nicio informaţie către opinia publică?
— Avem semnale clare că jurnaliştii investighează. Ei simt ceva. Credem că pretextul „încălzirii globale accentuate” mai poate ţine cel mult o zi, două.
— Trebuie să găsim în timpul acesta un răspuns credibil. Dar, chiar şi aşa, un eventual vaccin va trebui testat pe subiect uman. Şi, mai ales, într-un cadru real. În condiţiile izolate şi artificiale de laborator, reacţiile ar putea fi inexacte.
— Totul se va petrece, Peter, într-un mediu natural. Sau care, cel puţin, va părea aşa.
Conrad acţionează butonul unui aparat de pe masa ovală. Sunt brusc proiectaţi într-un alt spaţiu, care arată ca o seră imensă.
— Este o proiecţie 5D a Simulatorului.
— 5D? Ce presupune asta? Se miră Anna.
— Universului tridimensional îi sunt amplificaţi parametrii de fidelitate prin alte două dimensiuni: timpul şi conştiinţa. Aşa aveţi iluzia perfectă a unui spaţiu real.
— Unde se află cu adevărat acest Simulator? Înţeleg că acum suntem în interiorul unui film de prezentare.
— E construit în imediata apropiere a hangarului. Acolo, Peter, vaccinul va putea fi testat în condiţii perfect identice cu cele naturale.
Străbătea interiorul Simulatorului, înregistrând coordonatele: un

masiv complex de sticlă şi oţel ce permitea luminii orbitoare a deşertului să pătrundă. Panourile hexagonale, articulate prin tuburi groase, adăpostesc un sistem ecologic perfect reprodus.
— Panourile au fost realizate în vid, au închidere ermetică, le spune Conrad. Sunt securizate împotriva fisurării sau a coroziunii.
— Şi plantele? Toată vegetaţia asta?
Anna simţea, fără a lăsa să se vadă, bucuria de a putea atinge copaci, iarbă, flori.
— Peste 400 de specii de floră şi faună. Aduse din toate colţurile lumii. Fotosinteza este permisă de soarele deşertului.
— Oxigenul? Peter credea că găsise o vulnerabilitate.
— Aerul este purificat de o algă marină. Iar apa potabilă este produsă de vaporii plantelor. Prin condensare. Activitatea umană se poate desfăşura aici în condiţii identice mediului natural.
Peter trăieşte o senzaţie de încântare. Total nejustificată, având în vedere situaţia în care se aflau. Dar regăsirea vieţii, chiar dacă era un simulacru de real, îi oferea o ieşire din universul rece şi încordat al laboratorului.
Imaginile se sting brusc, ca o întrerupere nedorită a unui vis frumos. Soldatul reapare şi anunţă că activitatea în laborator poate fi reluată.
— Astfel, trage Conrad concluziile, subiectul va putea testa aici răspunsul la vaccin. Închis ermetic în acest cadru şi monitorizat de noi. Aşa eliminăm toate riscurile neprevăzute.
Peter are o nedumerire, simte că Simulatorul ascunde ceva.
— Ce destinaţie iniţială a avut totuşi acest spaţiu? Înţeleg că a fost proiectat cu mult înainte.
Conrad nu îi ocoleşte privirea. Este antrenat impecabil pentru a face faţă situaţiilor când trebuie să mimeze adevărul şi intenţii transparente.
— Am urmărit să experimentăm dacă, în eventualitatea unui cataclism, oamenii ar putea supravieţui în aceste capsule ecologice.

Se îndreaptă toţi spre laborator, Anna rămâne însă în urmă. Îl prinde pe Conrad strâns de braţ şi îl sfredeleşte cu ochii ei întunecaţi. Pentru o fracţiune de secundă, prin ei a trecut un fulger auriu, orbitor:

— Sunt două asemenea Simulatoare, nu e aşa, Conrad? Pe cel de-al doilea l-aţi reconstruit pe Marte. Pentru adevăratul lui scop. Doi astronauţi trăiesc deja acolo de şase luni. Asta aţi vrut, de fapt, să realizaţi: prototipul unei colonii spaţiale extraterestre.
Conrad ştie că nu poate nega. Anna părea să aibă puteri speciale pentru înţelegerea trecutului şi a viitorului.
— De ce nu recunoşti adevărul, Conrad? Nu crezi că măcar între „noi" putem să fim sinceri? ...

În urma plecării ei, Conrad a rămas gânditor. Conrad – bărbatul cu un trecut ascuns până acum. Conrad – un alt Illur.

Reptile de foc

În laborator, doar mirosul înecăcios aminteşte scena de coşmar dinainte. Alpha-2 transmite sistematic date despre activitatea lui.
— O luăm de la capăt, decide Peter. Analizăm mai întâi comportamentul Creierului de dinaintea exploziei.
Revăd însemnările, diagramele de monitorizare.
— Aici s-a strecurat eroarea. Practic nu a fost o eroare, nu am prevăzut că virusul va avea o asemenea expansiune. Şi, mai ales, nu în timp atât de scurt.
Ulfur proiectează filmul pe care s-au înregistrat disfuncţiile lui Alpha.
— Cred că trebuie reluată derularea alternativă a stărilor accelerate de somn-veghe.
— Da, intervine Peter, dar mărim intervalul la 15 minute. Datele arată că, după şase astfel de cicluri, în care noi îl privăm total de somn şi îl facem vulnerabil, începe cea de a doua etapă de activitate a lui.
— Când virusul se dezvoltă galopant! Trebuie să intervenim înainte să se producă asta.
— Cred că la aproximativ patru cicluri simulate, conchide Yoshi, Alpha-2 îşi va scădea vigilenţa imunităţii. Fără să se abandoneze în faţa agresorului.
— Apoi vom lăsa Creierul să doarmă, nu îi mai „interzicem" somnul. În visul lui, vom găsi soluţia...

Alpha-2 este introdus în aparatul de rezonanţă magnetică, iar Yoshi rămâne la pupitrul de monitorizare. Se vor ivi situaţii în care va fi necesară intervenţia lui.
Întinşi pe dispozitivele rabatabile, îşi lipesc de tâmple senzorii care preiau impulsurile neuronilor lui Alpha-2. Îşi pun ochelarii transparenţi, care vor converti visele creierului artificial în imagini.
Sunt pregătiţi să privească prin lentile scena mentală a confruntării cu virusul. Timpul trece, dar ei nu văd decât o ceaţă albă, densă, lăptoasă, rotindu-se ca un ochi de ciclon.
— Virusul este perfid. Îşi ascunde prezenţa, constată Anna.
— Iar Alpha-2 este într-o stare de tensiune şi aşteptare. Dar nu conştientizează pericolul.
— Acum îi induc somnul, avertizează Yoshi. Doar 15 minute, ca să vizualizaţi virusul. Fără să-i mai permitem să preia controlul!
La început, nu se văd decât tot valurile de ceaţă, a căror rotire se domoleşte însă treptat. E semn că sistemului imunitar i se adoarme vigilenţa.
— Ceaţa, şopteşte Ulfur. Aşa se concepe Alpha-2 pe sine.
Apoi, totul se petrece brusc, într-o succesiune de secvenţe derulate în ritm năucitor.
Ceaţa este sfâşiată de o explozie de flăcări roşii.
— Virusul! Îşi arată chipul! Exclamă Peter.
— Alpha l-a simţit şi îl materializează sub forma unui oponent. Înţelege că el este pericolul! Anna simte şi ea teama pe care i-o induce Creierul.
Fiinţa de foc creşte enorm, într-o reprezentare demonică. O reptilă colosală, împresurată de flăcări violente. Strălucirea lor te orbea.
— E lupta a două minţi! A două voinţe! Fiinţa de foc va domina, îi simt puterea crâncenă!
Peter „vede” şi „simte” raportul de forţe inegal. Puterea incredibilă a reptilei programate genetic să ucidă, să mistuie în flăcări tot ce-i iese în cale.
— Injectează-i lui Alpha două doze de enzimă K28!
Peter aproape că a urlat către Yoshi, pentru că ştie că acesta este momentul care nu trebuie scăpat.
— Îi mărim lui Alpha puterea voinţei! Aici stă forţa virusului: în voinţa de a distruge! Trebuie să i se răspundă cu o voinţă egală. Acum, Yoshi, acum!

Afluxul brusc de enzimă, primită cu lăcomie de Alpha, ca un drog al dominării, luminează fulgerător sinapsele creierului artificial.
Umbra de ceaţă devine clară şi îmbracă imaginea unei siluete umane masive, ce emană un flux vizibil de energie.
— Luptă, Alpha, luptă! Îl îndeamnă Anna. Găseşte răspunsul! Doar tu poţi să o faci: arată-ne calea!
Derutată parcă o clipă de puterile pe care le simte născute în celălalt, reptila de foc îşi strânge flăcările pe lângă trup. În aşteptare, pare să-şi reorganizeze strategia de atac.
Apoi se năpusteşte necruţător asupra fiinţei de ceaţă, sorbindu-i noua energie. Dornică să-i acapareze puterile.
— Fantastic, Yoshi este stupefiat de ceea ce redau monitoarele. Alpha transmite informaţii în toate limbile pământului.
— Creierul îl atrage în capcana lui… Extraordinar!
Jerbele de foc strălucesc acum orbitor, îmbătate trufaş de orgoliul de a înghiţi forţa acestei cunoaşteri.
— Acum, acum a reacţionat. Decodifică termenul, Yoshi!
Ulfur a văzut cum flăcările îşi schimbaseră pentru o fracţiune de secundă culoarea, într-o explozie de un violet intens.
— A reacţionat la cuvântul „acid". Rostit în toate limbile pământului.
— Opreşte experimentul! Strigă Peter smulgându-şi senzorii de pe tâmple. Readu-l pe Alpha în stare de veghe, trezeşte-l. Ţine-l aşa cât mai mult. Să fie cât mai treaz cu putinţă. Avem răspunsul!
Înţeleseseră cu toţii care era Calea.
— Virusul xarian se teme de acid, îi explică Peter lui Conrad, pe care îl chemaseră urgent în laborator.
— Asta e soluţia, continuă Ulfur să explice cu febrilitate. Celule normale, tratate cu o aciditate moderată, pot genera accelerat structuri macrofage. Se nasc astfel nişte mercenari invincibili ai sistemului nostru imunitar.
— Stimulate apoi de enzima K28, li se amplifică voinţa de a-şi anihila duşmanul cu orice preţ.
— De aceea virusul s-a temut când a preluat cuvântul „acid". Ne-a arătat, orbit de lăcomie, care este vulnerabilitatea lui.
Conrad nu stă pe gânduri. Exact de această informaţie avea nevoie.
— Alcătuiţi lista de substanţe necesare. Denumire, concentraţii,

cantităţi.
Într-o jumătate de oră, datele sunt transmise către Centrul Internaţional de Intervenţie. Totul urmează să sosească din cele mai apropiate laboratoare, în condiţii de maximă siguranţă şi urgenţă.
Formula de preparare a vaccinului este definitivată cu rigoarea impusă de responsabilitatea acestui act.
Ştiu că acesta este momentul cel mai important, când pot face dovada că mintea umană ştie să domine întunericul. Că are forţa inteligenţei unei specii care nu-şi acceptă moartea.
— De aici, totul cade în sarcina specialiştilor noştri, conchide Conrad. Vor preleva anticorpii generaţi de Alpha, după administrarea structurilor cu aciditate moderată. Vom face apoi toţi ceilalţi paşi necesari. Mâine dimineaţă aveţi primele doze de vaccin.
Afirmaţiile lui ar fi trebuit să le stârnească entuziasmul. Dar tăceau toţi. Pentru că ştiau că nu acesta era ultimul pas pentru ei.
— Testarea vaccinului… începe rar Conrad.
Era gândul care îi frământa pe toţi.
— Testarea pe subiect uman. Nu ne permitem niciun risc. Putem amâna decizia sau s-o luăm acum.
Peter vorbeşte fără ezitări, deoarece singura soluţie le este evidentă.
— Doar noi ştim care e momentul optim pentru administrare. Doar noi putem analiza şi descrie reacţiile.
Înţeleseseră că rolul lor nu se oprea aici. Unul dintre ei va trebui să iasă în faţă.
Cu glasul stins, Anna spune ce era de spus:
— Mai lasă-ne, Conrad, răgazul acestei nopţi liniştite… În zori vei avea răspunsul.

Everest

Peter rămăsese în laborator împreună cu Conrad. Au verificat încă şi încă o dată calcule, formule, informaţiile care trebuiau transmise colegilor din echipele conexe.
În liniştea nopţii, făcându-şi bilanţul, Yoshi şi Ulfur se gândesc la vieţile lor, la anii pe care i-au trăit. Pe toate planurile, au fost ani

buni, cu proiecte realizate, dar şi cu eşecuri. Destinele fireşti ale unor oameni obişnuiţi.
Acum, unul dintre ei trebuie să accepte riscul desprinderii de această lume. Riscul era evident. Dar ei cred că nu e în asta nimic excepţional. Este vorba doar de responsabilitate şi eficienţă.
Yoshi şi Ulfur luaseră deja fiecare decizia pentru ziua ce urma.

Anna s-a întins pe sofaua joasă din mica ei cameră. Lângă ea, o veioză scundă, cu picior de lemn vechi. Asemănătoare cu aceea primită odinioară în dar. „Cu câţi ani în urmă?”
Dar ce mai contează anii acum, când timpul se numără pentru ea în ore: luase decizia. Le va comunica în zori colegilor ei hotărârea.
Uşa se deschide încet. Ştia că Peter va veni: trebuia să-i cunoască povestea.
Peter se aşază lângă ea şi Anna îi priveşte chipul obosit, apăsat de gândul ce-i încarcă sufletul. Dar pe care îl alesese cu tăria întregii sale fiinţe.
— Ştii, Peter, eu practic alpinismul.
Începuse brusc, fără nicio introducere. Timpul era mult prea preţios acum.
— Pentru mine, alpinismul e mai mult o provocare a minţit decât a trupului. Te învaţă echilibrul, te învaţă să-ţi cunoşti limitele. Să ai disciplina echipei.
— Cu munţi, eu am avut doar vise, mărturiseşte Peter. (Dar se încruntă: îşi aminteşte ce forţă aveau acele scenarii repetate.) Vedeam de fiecare dată nişte stânci enorme, îngheţate. Cred că aşa îmi traduceam mental momentele de tensiune din timpul zilei.
— Cred că visele tale aveau şi alt sens. O să înţelegi. Dar ascultă mai departe: eram, în perioada aceea, obsedată de Everest.
— Este un vârf obligatoriu pentru orice palmares serios. E, practic, Absolutul!
— Ai dreptate, dar eu nu vizam palmaresul. Altceva mă chema spre el, ceva ascuns... Ademenitor şi poruncitor totodată... Parcă auzeam glasuri care dictau voinţei mele.
Anna păstrează o clipă de tăcere, ca să-şi ordoneze amintirile.
— Un preot tibetan a studiat calendarul astrologic budist şi a

ales pentru noi data ascensiunii. Trebuie să fii umil în faţa muntelui. Să-i ceri învoirea de a-i tulbura pacea şi spiritele. Trec peste datele tehnice cu echipamentul, taberele, urcuşul… Nu sunt relevante. Au existat însă întoarcerea şi căderea. Prăbuşirea şi schimbarea.

— Schimbarea? Lui Peter întâmplarea asta începe să îi reamintească experienţe trăite cândva.

— Preotul budist prevestise că voi avea o revelaţie, urmată de o schimbare. „Revelaţia întâlnirii cu muntele”, am gândit eu atunci. Dar, când m-am prăbuşit, am avut certitudinea că vorbele lui închideau de fapt premoniţia morţii mele.

— Ai fost în pericol de moarte, Anna?

— Fără să mă tem însă. Ceva foarte straniu, inexplicabil pentru mine atunci. Eram îngropată în zăpadă, simţeam în gură gustul dulceag al sângelui cald… Dar mă învăluia o lumină clară, strălucitoare, incredibil de frumoasă.

— Lumina! Peter recunoştea amintirea asta.

— Apoi a apărut lângă mine Chipul.

— Chipul? Ai avut halucinaţii, aşa se întâmplă când…

— Chipul m-a îndrumat să mă las purtată de lumină, să nu mă opun. Să mă abandonez unei lumi, în care am intrat sub ocrotirea lui. Parcă o lume a apelor, un abis.

Peter îşi încordează atenţia. Presimte ce urmează.

— În lumea aceea, am auzit glasuri, am ascultat îndemnuri, am aflat frânturi din viaţa mea viitoare. Când mi-am revenit, am descoperit că mă aflam într-o rezervă de spital. Intubată, înfăşurată în bandaje şi monitorizată de o aparatură enormă.

— Ai fost salvată la timp.

— Da, mă găsise o echipă de alpinişti francezi. M-au preluat din bază cu un elicopter sanitar. Apoi am fost supusă mai multor intervenţii chirurgicale foarte riscante. Mi-au realizat şi o reconstrucţie facială: structura osoasă a feţei îmi fusese practic zdrobită de colţii de gheaţă. Am primit un chip nou.

— De atunci ai cicatricea…

În lumina difuză din încăpere se vede clar urma palidă a acelei metamorfoze.

— De atunci am cicatricea, dar şi amintirile altcuiva. Ca şi cum un alt suflet, o altă memorie, viaţa unei alte fiinţe ar trăi în mine.

„Ayra, îşi spune în gând Peter. Are chipul, memoria şi

sentimentele ei!”
— În mine se află acum amintiri netrăite, bizare. Şi o poveste. Povestea cuiva străin. Despre iubire, durere şi moarte.
Îi auzea răsuflarea accelerată, semn că dădea o luptă cu o lume de gânduri derutante.
— După acea experienţă, am început să caut explicaţii. Am vrut să aflu cine a fost prezenţa care m-a vegheat şi m-a îndrumat. Trebuia să ştiu cine a fost Chipul.
Peter o mângâie pe frunte, ca să-i alunge urma încruntării.
— Anna, am scris în urmă cu câţiva ani un articol despre acest fenomen. Se pare că, atunci când oamenii se confruntă cu situaţii-limită, percep prezenţa concretă a unei entităţi salvatoare. Dar nu e nimic real, e doar iluzie.
— Ţi-am citit articolul. După asta, am început să te caut.
— Tu să mă cauţi pe mine?
Vorbele ei i se păreau de neînţeles.
— Fotografia ta însoţea articolul. O fotografie clară, foarte bine realizată. Ţi se distingea fiecare trăsătură. Aşa te-am recunoscut.
— M-ai recunoscut? Mă mai întâlniseşi înainte?
— Da, te întâlnisem şi înainte. Tu erai, Peter, Chipul. Tu ai fost, Peter, cel care mi-a fost alături atunci, pe blocul de gheaţă pe care am zăcut cu trupul frânt.
Acum înţelege tot.
Îi atinge încet cicatricea: semnul acela era graniţa dintre real şi ireal. Semnul a două fiinţe care i-au intersectat destinul, contopite într-un singur chip. Haruni schimbaseră Legile. Găsiseră calea care îi aducea împreună.

Mai rămăsese puţin până în zori. Dar timpul nu era pentru semeni. Nici pentru planete sau salvarea civilizaţiilor.
Era timpul păstrat doar pentru ei doi.

Confruntarea

Peter se strecoară spre laborator, ghidat de pâlpâirea slabă a luminilor de veghe.
Ştie că este urmărit de camerele de supraveghere, dar nimeni nu va interveni. Conrad le lăsase libertatea alegerii, nu avea să

se opună niciunei decizii.
Între timp, echipele conexe îşi făcuseră datoria. Capsulele care declanşau răspunsul imun erau acolo, ordonat aşezate şi etichetate.
„Sunt forme comprimate ale umanităţii”, gândeşte Peter. E conştient că acţiunea acestor doze mici, cu aspect atât de banal, poate face, pentru această civilizaţie, diferenţa dintre viaţă şi moarte.
Îşi stimulează voinţa şi văzul mental. Acum ştie că, activându-şi forţele extrasenzoriale, poate afla totul. Poate reuşi orice. *„Asta ar trebui să înveţe pământenii: să folosească puterea mentalului*”, spusese demult Verko.

— Drumul către Simulator! Îi porunceşte propriei conştiinţe.
Iese din trupul adânc al hangarului, ghidat de harta mentală care indică fără greş direcţia. Nimeni nu îi zădărniceşte planul. Cu ochii minţii, vede cum Conrad, aflat la geamul unei încăperi de la ultimul palier al hangarului, îl urmăreşte încordat.
Afară, deşertul încă doarme în aerul rece, fără urmă de adiere. Inspiră cu poftă, dar nu-şi încetineşte paşii.
Profilat pe fundalul unui cer lipsit de lumini, se înalţă Simulatorul. Are cupola rotundă, ca un imens dom ce poartă în el acea secvenţă de lume, în care viaţa este abstrasă oricărui pericol.
„Un prototip al Paradisului”, îşi spune Peter, în timp ce acţionează mecanismele care deschid cele două trape. Ele glisează greu, lent, ca o graniţă către un tărâm interzis.
Trece mai întâi prin coridorul de carantină. Dar nu urmează procedurile de activare a filtrelor de purificare. Ar fi fost pierdere de timp, interiorul oricum va fi infestat. Declanşează direct accesul prin fanta transparentă.
Se descalţă, pentru că vrea să perceapă energiile pământului. Prin întuneric, desluşeşte câteva siluete de copaci şi se aşază, desculţ, lângă un trunchi înalt. Îşi poate permite răgazul unui gând: „Cât de puţin îţi trebuie ca să fii fericit!”
Siluetele din jurul lui devin din ce în ce mai limpezi. Începe ziua. Acum vede că aspectul real este doar iluzoriu, deoarece sesizează prezenţa unei infrastructuri cu un înalt grad de computerizare.
Întunericul amestecat cu lumină dezvăluie obiectul care îi curmă

orice alt gând. Criotancul. Etuva de oţel unde, izolate prin straturi de azot, se află mostrele cu virusuri.
Acţionează comanda pentru extragerea eprubetelor sigilate şi compatibilizarea termică a conţinutului lor cu mediul exterior.
Nici nu trebuie să ridice privirea ca să afle că în camera de observaţie ajunseseră în grabă Conrad, Yoshi şi Ulfur. Anna stă cu faţa întoarsă. Nu vrea ca el să-i vadă îngrijorarea.
— Rupe sigiliul probei! Aude glasul lui Conrad, căruia difuzoarele de amplificare îi dau o sonoritate metalică.
În eprubetă este o cantitate infimă de lichid incolor. „Aspectul inocent al morţii”, gândeşte, şi lichidul picurat pe încheietură este absorbit instantaneu de ţesutul sensibil.
Comandă mental sistemului său imunitar să se dezactiveze. Atlanţii îl feriseră de pericol, dar, în acest moment, el trebuie să redevină extrem de vulnerabil, precum fiecare dintre semenii săi.
— Acum trebuie să aştepţi, Peter. Nu va dura mult…
O vede pe Anna vorbindu-i, îi vede buzele rostind clar cuvintele şi înţelege că se străduieşte să pară puternică, să îl susţină cu tăria ei. Aşa cum făcuse şi altă dată, în lumea apelor adânci.
Apoi, totul se desfăşoară foarte repede. Dar diferit faţă de alte confruntări ale unui corp uman cu un virus. Infestarea este aproape instantanee, dezvoltarea accelerată.
Aşteaptă încordat reacţiile.
— Orice s-ar întâmpla, îndreaptă-ţi tot timpul privirea spre noi! Îi comandă Conrad.
Simte mai întâi o uşoară ameţeală. Nu îngrijorătoare. Mai degrabă un soi de euforie. Vede că imaginile pe care le percepe devin tot mai intense, dar şi mai deformate.
— Nu-ţi îndepărta privirea! Conrad vrea să-i poată vedea clar reacţiile.
Nimic nu atinge însă cotele de alarmă. Are chiar o nefirească stare de bine.
— Virusul distorsionează mesajele sistemului de apărare a organismului, îi dă Anna înţelesul acestei stări.
Perfid şi tăcut, impecabil de inteligent, virusul îi invadează reţeaua neuronală, fără să-l pună în alertă. Simte doar o furnicătură sub lobul urechii drepte. Ca o mică lume în forfotă.
Peter atinge lobul şi îşi dă seama că semnul prezenţei străine din corpul lui a apărut. E o mică excrescenţă, unde pielea

devenise solzoasă, precum a reptilelor.
— Inoculează-ţi vaccinul! E momentul optim, îl avertizează Ulfur.
Peter caută cu ochii capsula salvatoare lăsată într-una dintre nişele exterioare ale criotancului.
De cum s-a îndreptat spre ea, corpul a început să i se opună cu o voinţă proprie. Sau ca şi cum aerul ar fi devenit o materie densă pe care nu o putea străbate.
— Virusul ţi-a identificat intenţia, strigă Conrad. Acum trebuie să fii tare. Voinţa! Activează-ţi la maximum voinţa!
Mişcările parcă nu aparţin corpului său, dar înaintează. Greu, cu capul plecat ca sub rafalele unui vânt puternic.
Atingerea criotancului îl arde, i se pare că e cuprins de flăcări vii, pregătite să-l mistuie.
— E Okdar, îşi apără neamul. Nu-l lăsa să te domine!
Peter strânge în pumn capsula, dar degetele i se chircesc şi atunci îşi pierde comanda asupra corpului, prăbuşindu-se. Cilindrul de sticlă se rostogoleşte în iarbă.
Îi vede pe ceilalţi cu palmele lipite de geam cum strigă ceva ce nu mai aude. Difuzoarele sunt la amplitudine maximă, dar el mai vede doar învolburările de flăcări care îl pârjolesc.
„Biruie-l pe Okdar!” îşi comandă voinţei.
Dominat, gata să piardă lupta, invocă, aproape inconştient, ajutorul celor ce îi pot transmite puteri.
Când e pe pragul de a-şi pierde luciditatea, vede faţa întunecată a şamanului. E înconjurat de trupuri arămii, lucitoare, prinse într-un dans dezlănţuit, în ritmul frenetic al tobelor. Vede ochii negri-violet ai Annei privindu-l necruţător, chipul lui Conrad – încrâncenat şi ferm.
„Pentru Misiunea ta, vei comunica mental cu alţi Illuri”, aude, într-o străfulgerare, cuvintele lui Verko şi înţelege că, în confruntarea de acum, este ajutat de gândurile, forţa şi voinţa lor. Ei îi sporesc puterile!
Şi simte născându-i-se acut dorinţa de a lupta. Biruinţa îi apare ca unic ţel, şi-o doreşte cu orice preţ.
Nu se poate ridica nici măcar în genunchi. Dar se târâie anevoie, agăţându-se de tufişuri de iarbă, scrijelind pământul cu unghiile. Până ce atinge, cu vârful degetelor, ovoidul rece al capsulei de sticlă.
Cu un efort suprem de voinţă, rupe cu dinţii manşonul acului fin, pe care şi-l înfige îndărătul urechii drepte.

Treptat, răspunsul organismului său începe să transmită mesaje din ce în ce mai clare şi percepţiile dezorganizate îşi recâştigă coerenţa. Forţa de răspuns imunitar a vaccinului este certă, rapidă, ireversibilă.

După câteva ore, patru soldaţi în costume de protecţie îl poartă, inert, către zona de decontaminare. Proceduri medicale standard, de verificare a funcţiilor vitale, constată absenţa reacţiilor adverse sau a efectelor secundare pe termen scurt.
Conrad, ca eliberat de o mare povară, trasează comenzi către echipajele transportatoarelor aeriene.
Apoi liniştea. Liniştea totală care îl cuprinde.
Şi somnul adânc.

Darul

Trezirea a însemnat echilibrul deplin al gândurilor, absenţa oricărei frământări.
Bolta înaltă se arcuieşte sprijinindu-se pe coloane cunoscute. Aşa cum cunoscute îi sunt şi chipurile care îl înconjoară.
Înţelege că aceasta este adevărata lui stare, că orice ar fi trăit înainte a fost doar o succesiune de experienţe de trecere.
Zâmbeşte liniştit şi regăseşte aceeaşi bucurie a revederii în ochii Lor.
— Dar Pământul?
— Îşi duce mai departe timpul, răspunde Verko. Vor mai trece milenii până ce un pericol asemenea se va ivi pentru el.
Se ridică din incinta rece a nacelei şi pune întrebarea care este, în fapt, miezul unei dorinţe:
— M-am întors pentru totdeauna?
— Pe Pământ a rămas dublul tău uman. În acea dimensiune, destinul lui e unul firesc între semenii săi. Dar tu, Auk, ai devenit acum unul dintre Marii Iniţiaţi.
— Ei sunt ambasadorii stelari, diplomaţi ai civilizaţiilor.
— Şi planeta Xara?
— Nu are voie să moară. Însă asta este o altă filă din Cartea Lumilor.
Totuşi, ceva s-a schimbat pe chipul lor. Ca o lumină izvorâtă din bucuria dobândirii unui dar mult aşteptat.

Auk se gândeşte la aceea care îi aducea şi lui în suflet aceeaşi lumină.
— Urmează-ne, îl îndeamnă Lara.
Într-o Nekra alăturată, Anna-Ayra doarme. În jurul ei se rotesc fâşii lungi de ape limpezi, ce o protejează ca un cocon. E vegheată de şase Mahra care, cu ochii închişi, rostesc incantaţii, intonându-le psalmodic.
— Ea aduce lumii noastre împlinirea unei dorinţe, şopteşte Khali.
Auk o priveşte. E cufundată într-un somn adânc, are trăsăturile destinse. Cicatricea dispăruse, lăsându-i chipul limpede, neatins de urma suferinţei.
— Ayra aduce lumii noastre un dar unic, repetă Lara.

Şi Auk înţelege. Înconjurată de Mahrele-ursitoare, Ayra adusese, în acest adânc de ape, darul cel mai de preţ. Copilul.
Atât de mult dorit de lumea lor. Aşteptat de atâtea milenii.